

Laotian: Unlocked Literal Bible for **ມັດທາຍ**
Formatted for Translators

©2022 Wycliffe Associates

Released under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Bible Text: The English Unlocked Literal Bible (ULB)

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English Unlocked Literal Bible is based on the unfoldingWord® Literal Text, CC BY-SA 4.0. The original work of the unfoldingWord® Literal Text is available at <https://unfoldingword.bible/ult/>.

The ULB is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Notes: English ULB Translation Notes

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English ULB Translation Notes is based on the unfoldingWord translationNotes, under CC BY-SA 4.0. The original unfoldingWord work is available at <https://unfoldingword.bible/utn>.

The ULB Notes is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

To view a copy of the CC BY-SA 4.0 license visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Below is a human-readable summary of (and not a substitute for) the license.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format. Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

Attribution — You must attribute the work as follows: "Original work available at <https://BibleInEveryLanguage.org>."

Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original. No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

ມັດທາຍ

1 ບັນທຶກລຳດັບບັນພະບຸຣຸດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດດາວິດ ຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກອັບຣາຮາມ.
 ອັບຣາຮາມເປັນພໍ່ຂອງອີຊາກ ແລະ ອີຊາກເປັນພໍ່ຂອງຢາໂຄບ ແລະ ຢາໂຄບເປັນພໍ່ຂອງຢູດາ ກັບບັນດາພີ່ນ້ອງຂອງລາວ.² ຢູດາເປັນພໍ່ຂອງເປເຣັດ ກັບເຊຣາ ເຊິ່ງເກີດມາຈາກນາງ ຕາມາ, ສ່ວນເປເຣັດເປັນພໍ່ຂອງເຮຊະໂອນ, ແລະ ເຮຊະໂອນເປັນພໍ່ຂອງຮາມ.
³ຮາມເປັນພໍ່ຂອງອຳມິນາດາບ, ອຳມິນາດາບເປັນພໍ່ຂອງນາໂຊນ, ແລະ ນາໂຊນເປັນພໍ່ຂອງຊັນໂມນ. ຊັນໂມນເປັນພໍ່ຂອງໂບອາດ ເຊິ່ງເກີດຈາກນາງຮາຮາບ, ໂບອາດເປັນພໍ່ຂອງໂອເບັດ ເຊິ່ງເກີດຈາກນາງຮູດ, ໂອເບັດເປັນພໍ່ຂອງເຢຊີ.⁴ ເຢຊີເປັນພໍ່ຂອງດາວິດ ຜູ້ຊົງເປັນກະສັດດາວິດເປັນພໍ່ຂອງຊາໂລມອນ ເຊິ່ງເກີດຈາກເມັງຂອງອຸຣິຍາ.
⁵ກະສັດໂຊໂລມອນເປັນບິດາເຮໂບອາມ, ເຮໂບອາມເປັນພໍ່ຂອງອະບິຢາ, ອະບິຢາເປັນພໍ່ຂອງອາຊາ.⁶ ອາຊາເປັນພໍ່ຂອງເຢໂຮຊາຟັດ, ເຢໂຮຊາຟັດເປັນພໍ່ຂອງໂຢຮາມ, ແລະ ໂຢຮາມເປັນພໍ່ຂອງຊີຢາ.
⁷ອຸດຊີຢາເປັນພໍ່ຂອງໂຢທາມ, ໂຢທາມເປັນພໍ່ຂອງອາຮາດ, ອາຮາດເປັນພໍ່ຂອງເຮເຊກີຢາ.⁸ ເຮເຊກີຢາເປັນພໍ່ຂອງມານາເຊ, ມານາເຊເປັນພໍ່ຂອງອາໂມນ, ແລະ ອາໂມນເປັນພໍ່ຂອງໂຢສີຢາ.⁹ ໂຢສີຢາເປັນພໍ່ຂອງເຢໂຮຢາກິນ ແລະ ອ້າຍນ້ອງຂອງລາວ ໃນເວລາຖືກກວາດໄປຍັງນະຄອນບາບີໂລນ.
¹⁰ພາຍຫລັງຖືກກວາດໄປຍັງນະຄອນບາບີໂລນແລ້ວ, ເຢໂຮຢາກິນກໍກາຍເປັນພໍ່ຂອງເຊອານຕີເອນ, ເຊອານຕີເອນເປັນບັນພະບຸຣຸດຂອງເຊຣຸບບາເບນ.
¹¹ເຊຣຸບບາເບນເປັນພໍ່ຂອງອາບິຈູດ, ອາບິຈູດເປັນພໍ່ຂອງເອລິອາກິມ, ແລະ ເອລິອາກິມເປັນພໍ່ຂອງອາເຊີ,¹² ແລະ ອາເຊີເປັນພໍ່ຂອງຊາດິກ, ຊາດິກເປັນພໍ່ຂອງອາກິມ, ແລະ ອາກິມເປັນພໍ່ຂອງເອລິອູດ.
¹³ເອລິອູດເປັນພໍ່ຂອງເອເລອາຊາ, ເອເລອາຊາເປັນພໍ່ຂອງມັດທານ, ແລະ ມັດທານເປັນພໍ່ຂອງຢາໂຄບ.¹⁴ ຢາໂຄບເປັນພໍ່ຂອງໂຢເຊັບ ສາມີຂອງນາງມາຣິອາ, ເຊິ່ງເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຊົງບັງເກີດດ້ວຍ, ທີ່ຊົງຖືກເອີ້ນວ່າເປັນພຣະຄຣິດເຈົ້າ.¹⁵ ນັບຕັ້ງແຕ່ດາວິດຈົນເຖິງຄາວຖືກກວາດໄປຍັງກູບາບີໂລນ ເປັນເວລາສິບສີ່ຊົງຄົນ ແລະ ນັບຕັ້ງແຕ່ຄາວຖືກກວາດໄປຍັງນະຄອນບາບີໂລນຈົນເຖິງພຣະຄຣິດເຈົ້າ ເປັນເວລາສິບສີ່ຊົງຄົນ.
¹⁶ເລື່ອງພຣະກຳເນີດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເປັນດັ່ງນີ້. ມານດາຂອງພຣະອົງ, ມາຣິອາ, ໄດ້ຖືກຫມັ້ນຫມາຍເພື່ອແຕ່ງງານກັບໂຢເຊັບ, ແຕ່ກ່ອນເວລາເຂົາໄດ້ເປັນຄູ່ຜົວເມັງກັນ, ກໍປະກົດວ່ານາງມີທ້ອງແລ້ວດ້ວຍຮິດເດດພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສູດເຈົ້າ.¹⁷ ສາມີຂອງນາງ, ໂຢເຊັບ, ເປັນຄົນມີສິລະຫັມ, ແລະ ເພິ່ນຍ່າກໃຫ້ເລື່ອງນີ້ເປັນທີ່ອັບອາຍຂາຍຫນ້ານາງຕໍ່ຜູ້ຄົນ. ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ວາງແຜນວ່າຈະຖອນຫມັ້ນນາງຢ່າງລັບໆ.
¹⁸ແຕ່ເມື່ອໂຢເຊັບຍັງຄິດໃນເລື່ອງນີ້ຢູ່, ກໍມີເຫວະດາຕິນຫນຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປະກົດແກ່ໂຢເຊັບໃນຄວາມຝັນ, ກ່າວວ່າ “ໂຢເຊັບ, ບຸດດາວິດເອີຍ, ຢາຊູ່ຢ່ານທີ່ຈະຮັບນາງມາຣິອາມາເປັນເມັງຂອງເຈົ້າ, ເພາະວ່າຜູ້ຊົງປະຕິສິນໃຫ້ໃຫ້ອາຊາຂອງນາງກໍເປັນໂດຍຮິດເດດພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສູດເຈົ້າ.¹⁹ ນາງຈະໃຫ້ກຳເນີດລູກຊາຍ, ແລະ ເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນຊື່ເພິ່ນວ່າ ‘ເຢຊູ’ ເພາະວ່າທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະ, ຈະເປັນຜູ້ໃຜດໄພ່ພົນຂອງຕິນໃຫ້ລອດຜົນຈາກຄວາມຜິດປາບຂອງເຂົາ.
²⁰ສິ່ງທັງປວງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອຈະໃຫ້ສຳເລັດ ຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະຫັມ, ກ່າວວ່າ,²¹ “ເບິ່ງແມ່, ຍິງພົມມະຈາຣິຄົນຫນຶ່ງຈະຖືພາ ແລະ ຈະປະສູດລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງ, ແລະ ເຂົາຈະເອີ້ນຊື່ລູກນັ້ນວ່າ “ເອມານູເອນ” - ເຊິ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາ”.
²²ເມື່ອໂຢເຊັບຕື່ນຂຶ້ນ ແລະ ກໍໄດ້ເຮັດຕາມຄຳທີ່ທູດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສັງລາວ ແລະ ລາວໄດ້ຮັບເອົານາງມາຣິອາ ມາເປັນພັນຮະຍາຂອງຕິນ.
²³ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ກັບນາງຈົນນາງໄດ້ປະສູດບຸດຊາຍແລ້ວ. ແລ້ວໂຢເຊັບໄດ້ເອີ້ນຊື່ບຸດນັ້ນວ່າ “ເຢຊູ”.

2

1 ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງປະສູດຢູ່ໃນເມືອງເບັດເລເຮັມ ໃນແຂວງຢູດາຍ ເຊິ່ງຢູ່ໃນສະໄຫມຂອງກະສັດເຮໂຣດ, ກໍມີພວກໂຫຣຣາຈານຈາກທິດຕາເວັນອອກມາຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ຖາມວ່າ,² “ກຸ່ມມານຜູ້ເກີດມາເປັນກະສັດຂອງຄົນຊາດຍິວນັ້ນຢູ່ທີ່ໃດ? ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນດາວຂອງເພິ່ນປະກົດຂຶ້ນໃນທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ຈຶ່ງມາເພື່ອຈະຂາບໄຫວ້ເພິ່ນ.”³ ເມື່ອກະສັດເຮໂຣດໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້, ກໍຊົ່ວນາຍໃຈ, ແລະ ທຸກຄົນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມກໍຊຸ່ນວາຍເຊັນກັນ.
⁴ກະສັດເຮໂຣດໄດ້ນຳເອົາຫົວຫນ້າປະໂລຫິດທັງຫມົດ ແລະ ພວກນັກຫັມຂອງປະຊາຊົນ, ແລະ ກະສັດຈຶ່ງໄດ້ຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ຜູ້ເປັນພຣະຄຣິດນັ້ນຈະບັງເກີດຢູ່ທີ່ໃດ?”⁵ ພວກເຂົາໄດ້ຕອບວ່າ, “ໃນເມືອງເບັດເລເຮັມແຂວງຢູດາຍ, ເພາະຜູ້ປະກາດພຣະຫັມໄດ້ຂຽນໄວ້ດັ່ງນີ້,
⁶ “ແຕ່ທ່ານ, ເມືອງເບັດເລເຮັມ, ໃນແຜ່ນດິນຢູດາຍ, ທ່ານກໍບໍ່ແມ່ນຜູ້ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ ໃນຖ່າມກາງພວກເຈົ້ານາຍຂອງຢູດາຍ, ເພາະວ່າຈາກທ່ານເຈົ້ານາຍຜູ້ຫນຶ່ງຈະອອກມາ ຜູ້ຊົງຈະປົກຄອງອິສະຣາເອນໃຜ່ພົນຂອງເຮົາ.”
⁷ແລ້ວເຮໂຣດໄດ້ເອີ້ນພວກໂຫຣຣາຈານເຂົ້າມາຫາເປັນກາມລັບ ເພື່ອຖາມພວກເຂົາຢ່າງຖ້ວນຖືເຖິງເວລາທົດດາວນັ້ນໄດ້ປະກົດຂຶ້ນ.
⁸ແລ້ວກະສັດໄດ້ສົ່ງພວກໂຫຣຣາຈານໄປຍັງເບັດເລເຮັມ, ສັ່ງວ່າ, “ຈົ່ງໄປ, ແລະ ຄົ້ນຫາກຸ່ມມານນັ້ນຢ່າງຄັກແນ່. ເມື່ອພົບແລ້ວ, ຈົ່ງກັບມາບອກເຮົາເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ໄປຂາບໄຫວ້ທ່ານເຫມືອນກັນ.”
⁹ຫລັງຈາກພວກໂຫຣຣາຈານໄດ້ຍິນຄຳສັ່ງຂອງກະສັດດັ່ງນີ້ແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍພາກັນອອກໄປ, ແລະ ດາວທີ່ປາກົດແກ່ພວກເຂົາໃນພາກຕາເວັນອອກນັ້ນກໍໄດ້ນຳຫນ້າເຂົາໄປ ແລະ ຈົນມາຢູ່ບ່ອນສະຖານທີ່ກຸ່ມມານຢູ່ນັ້ນ.
¹⁰ເມື່ອພວກໂຫຣຣາຈານໄດ້ເຫັນດາວນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີອັນໃຫຍ່.
¹¹ພວກເຂົາຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ແລະ ກໍໄດ້ພົບກຸ່ມມານນ້ອຍກັບນາງມາຣິອາມານດາຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາຈຶ່ງກົມລົງຂາບໄຫວ້ ແລະ ນະມັດສະການກຸ່ມມານນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ໄຂຫົບເອົາຊັບສົມບັດຂອງເຂົາອອກມາ ແລະ ຖວາຍແກ່ກຸ່ມມານຄື ຄຳ, ກຳຍານ, ແລະ ຢາງໄມ້ຫອມ.
¹²ພຣະເຈົ້າຊົງເຕືອນພວກເຂົາທາງຄວາມຝັນ ບໍ່ໃຫ້ກັບໄປຫາເຮໂຣດອີກ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງກັບໄປຍັງເມືອງຂອງຕິນໂດຍທາງອື່ນ.
¹³ພາຍຫລັງທີ່ພວກເຂົາກັບໄປແລ້ວ, ມີທູດສະຫວັນຕິນຫນຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປະກົດແກ່ໂຢເຊັບທາງຄວາມຝັນ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ, ພາກຸ່ມມານ ແລະ ມານດາຂອງພຣະອົງ, ຫນີໄປທີ່ປະເທດເອຢິບ. ແລ້ວຈົ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນກວ່າເຮົາຈະບອກເຈົ້າ, ເພາະວ່າເຮໂຣດຈະຊອກຫາກຸ່ມມານເພື່ອຈະຂ້າເພິ່ນເລັ່ງ.”¹⁴ ໃນຄືນນັ້ນເອງ ໂຢເຊັບໄດ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ພາກຸ່ມມານ ແລະ ມານດາຂອງພຣະອົງອອກເດີນທາງໄປຍັງປະເທດເອຢິບ.¹⁵ ແລະ ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນຈົນເຮໂຣດຕາຍໄປ. ແລ້ວສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນດັ່ງນີ້ກໍເພື່ອຈະໃຫ້ສຳເລັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະຫັມວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເອີ້ນບຸດຊາຍຂອງເຮົາອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ.”
¹⁶ຈາກນັ້ນເຮໂຣດ, ເມື່ອເຫັນວ່າຕິນໄດ້ຫລົງກິນພວກໂຫຣຣາຈານ, ກໍໃຈຮ້າຍຫລາຍ. ຈຶ່ງໃຊ້ຄືນໄປຂ້າເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍທັງຫມົດຕັ້ງແຕ່ອາຍຸສອງປີລົງມາ ໃນເມືອງເບັດເລເຮັມ ແລະ ສະຖານທີ່ໃກ້ຄຽງ, ໂດຍນັບຈາກເວລາທີ່ກະສັດຮັບຊາບຈາກພວກໂຫຣຣາຈານນັ້ນ.

¹⁷ແລ້ວກໍສໍາເລັດຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ໂດຍຜ່ານເຢເຣເມຍ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ, ¹⁸“ໄດ້ຍິນສຽງດັງໃນບ້ານຮາມາ, ເປັນສຽງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ສຽງຮ້ອງຄວນຄາງຄັງໃຫຍ່, ນາງຮາເຊັນຮ້ອງໄຫ້ນໍາລູກຂອງຕົນ, ແລະ ນາງບໍ່ຮັບຟັງຄວາມເລົ່າໂລມເພາະລູກເຂົາຕາຍແລ້ວ.”
¹⁹ເມື່ອເຮໂຣດໄດ້ຕາຍ, ເບິ່ງແມ, ມີທູດສະຫວັນຕົນໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາປະກົດແກ່ໂຢເຊັບ ທາງຄວາມຝັນໃນປະເທດເອຍິບ ແລະ ສັງວ່າ,
²⁰“ຈົງລູກຂຶ້ນ ແລະ ພາກຸມມານກັບມານດາຂອງພຣະອົງກັບຄືນໄປແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນ, ເພາະຜູ້ທີ່ຊອກຫາຈະປະຫານຊີວິດກຸມມານນັ້ນຕາຍແລ້ວ.”²¹ໂຢເຊັບຈົງລູກຂຶ້ນ, ແລະ ພາກຸມມານກັບມານດາຂອງພຣະອົງ, ແລະ ມາຍັງແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນ.
²²ແຕ່ເມື່ອໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າ ອາກເຄລາວ ໄດ້ຂຶ້ນປົກຄອງແຂວງຢູດາຍແທນເຮໂຣດຜູ້ເປັນບິດາ, ໂຢເຊັບກໍຢ້ານບໍ່ກ້າໄປທີ່ນັ້ນ. ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບຄໍາເຕືອນຈາກພຣະເຈົ້າທາງຄວາມຝັນ, ໂຢເຊັບກໍເລີຍໄປຍັງແຂວງຄາລິເລ²³ ແລະ ໄປອາໄສຢູ່ເມືອງໜຶ່ງຊື່ນາຊາເຣັດ. ສິ່ງນີ້ເພື່ອຈະສໍາເລັດຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ໂດຍຜ່ານຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ, ທ່ານຈະຖືກເອີ້ນວ່າ ‘ໄທນາຊາເຣັດ’.

3 ¹ໃນຄາວນັ້ນໂຢຮັນບັບຕິສະມາໂຕໄດ້ມາປະກາດໃນປ່າຖິ່ນທູຣະກັນດານແຂວງຢູດາຍວ່າ, ²ຈົງຖິມໃຈເກົາ, ແລ້ວເອົາໃຈໃຫມ່ ແລະ ເຊົາເຮັດບາບເພາະວ່າຮາຊະອານາຈັກສະຫວັນໄດ້ມາໃກ້ແລ້ວ.”³ເພາະນີແມ່ນໂຢຮັນຜູ້ທີ່ເອຊາຢາ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ໄດ້ກ່າວໄວ້, “ມີສຽງປ່າວໄປໃນປ່າຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານວ່າ, ‘ຈົງຈັດແຈ່ງທາງແຫ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈົງເຮັດຫົນທາງຂອງພຣະອົງໃຫ້ຊື່ໄປ.’”
⁴ເວລານີໂຢຮັນໄດ້ນຸ່ງເສື້ອຜ້າເຮັດດ້ວຍຂົນອູດ ແລະ ໃຊ້ສາຍຫນັງຮັດແອວ. ອາຫານຂອງເພິ່ນແມ່ນ ຕັກແຕນ ແລະ ນໍ້າເຜິ້ງປ່າ.
⁵ຂະນະນັ້ນຄົນນະຄອນເຢຊູຊາເລັມ, ຄົນທົວແຂວງຢູດາຍ, ແລະ ຄົນທັງປວງທີ່ຢູ່ຕາມລໍານໍ້າຈໍແດນກໍອອກໄປຫາໂຢຮັນ.⁶ ແລະ ໂຢຮັນກໍໃຫ້ພວກເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນແມ່ນໍ້າຈໍແດນ, ພວກເຂົາໄດ້ສາຣະພາບຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນ.
⁷ແຕ່ເມື່ອໂຢຮັນເຫັນພວກຝາຣີຊາຍ ແລະ ພວກຊາດູກາຍ ຫລາຍຄົນພາກັນມາເພື່ອຈະຮັບບັບຕິສະມາ, ເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກລູກຫລານນູຟິດ, ໃຜໄດ້ບອກສູ່ໃຫ້ປົບຫນີຈາກພຣະພິໂຣດທີ່ກໍາລັງຈະມາເຖິງນັ້ນ?”⁸ເຫດສິນນັ້ນຈຶ່ງປະຕິບັດໃຫ້ໄດ້ຜົນສົມກັບການທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຖິມໃຈເກົາເອົາໃຈໃຫມ່.
⁹ແລະ ຢ່າຖືກນິກໃນໃຈວ່າ ‘ພວກເຮົາມີອັບຣາຮາມເປັນພໍ່ຂອງພວກເຮົາ’ ເພາະເຮົາບອກພວກເຮົາວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງສາມາດຈະບັນດານໃຫ້ກ້ອນຫີນເຫລົ່ານີ້ເປັນລູກຫລານຂອງອັບຣາຮາມກໍໄດ້.
¹⁰ຂວານວາງໄວ້ທີ່ເຫງົາຕົ້ນໄມ້ແລ້ວ. ສະນັ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ບໍ່ເກີດຜົນດີຈະຖືກປັ້ງ ແລ້ວໂຍນຖິມໃສ່ໄຟເສັ້ງ.
¹¹ຂ້າພຣະເຈົ້າໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນໍ້າ ສໍາລັບການກັບໃຈ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ຈະມາພາຍຫລັງຂ້າພຣະເຈົ້າກໍມີອິດເດດກວ່າຂ້າພຣະເຈົ້າອີກ, ຊົງຂ້າພຣະເຈົ້າບໍ່ສົມຄວນຈະຈັບແມ່ນແຕ່ເກີບຂອງເພິ່ນ. ຝ່າຍຜູ້ນັ້ນຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສູດເຈົ້າ ແລະ ດ້ວຍໄຟ.
¹²ມີຂອງຜູ້ນັ້ນຖືຖົງພິດເຂົ້າ ເພິ່ນຈະເຮັດລານນວດເຂົ້າຂອງຕົນໃຫ້ກ້ຽງດີ ແລະ ຈະຮວບຮວມເຂົ້າເມັດດີຂອງຕົນມາໃສ່ໄວ້ໃນເລົ້າ ແຕ່ເຂົ້າລົບນັ້ນ ເພິ່ນຈະເຜົາເສັ້ງດ້ວຍໄຟທີ່ບໍ່ຮູ້ມອດ.”
¹³ແລ້ວພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຈາກແຂວງຄາລິເລຈົນມາເຖິງແມ່ນໍ້າຈໍແດນເພື່ອຈະຮັບບັບຕິສະມາຈາກໂຢຮັນ.¹⁴ ແຕ່ໂຢຮັນໄດ້ພະຍາຍາມຫ້າມພຣະອົງ, ກ່າວວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຖ້ອງການຈະຮັບບັບຕິສະມາໂດຍທ່ານ, ແລະ ທ່ານຈະມາຫາຂ້ານ້ອຍແນວໃດ?”¹⁵ ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຕອບໂຢຮັນວ່າ, “ບັດນີ້ຈົງຍອມໃຫ້ເປັນໄປຢ່າງນີ້ສາ, ເພາະສົມຄວນທີ່ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງນີ້ໃຫ້ຖືກກັບຄວາມຊອບທັມທຸກປະການ” ແລ້ວໂຢຮັນກໍຍອມ.
¹⁶ພາຍຫລັງພຣະອົງຊົງຮັບບັບຕິສະມາແລ້ວ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍສະເດັດຂຶ້ນຈາກນໍ້າທັນທີ, ແລ້ວເບິ່ງແມ, ທ້ອງຟ້າກໍໄຂອອກ ແກ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງເຫັນພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າສະເດັດລົງມາເຫມືອນດັງນິກເຂົ້າ ແລະ ມາສະຖິດຢູ່ເທິງພຣະອົງ.¹⁷ ເບິ່ງແມ, ມີພຣະສຸຣະສຽງຈາກຟ້າສະຫວັນຊົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ. ເຮົາຊອບໃຈໃນຕົວທ່ານຫລາຍ.”

4

¹ຈາກນັ້ນພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງພາພຣະເຢຊູເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນປ່າ ເພື່ອມານຮ້າຍຈະໄດ້ທົດລອງພຣະອົງ.
²ເມື່ອພຣະອົງຊົງອິດອາຫານເປັນເວລາສີ່ສິບວັນສີ່ສິບຄົນແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງຢາກອາຫານ. ³ຜູ້ທີ່ດລອງມາຫາພຣະອົງທູນວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົງສັ່ງກ້ອນຫີນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ກາຍເປັນອາຫານ.”⁴ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ມີຄໍາຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິວ່າ ‘ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍອາຫານພຽງສິ່ງດຽວ ແຕ່ລ້ຽງດ້ວຍຖ້ອຍຄໍາທຸກຂໍ້ທີ່ອອກມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະເຈົ້າ.’”
⁵ແລ້ວມານຮ້າຍໄດ້ນໍາພຣະເຢຊູເຈົ້າໄປຍັງນະຄອນອັນສັກສິດ ແລະ ໃຫ້ພຣະອົງປະທັບຢູ່ເທິງຈຸດສູງສຸດຂອງພຣະວິຫານ.⁶ ແລ້ວໄດ້ທູນຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າທ່ານເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈົງໂຕນລົງເບິ່ງຄູ ເພາະມີຄໍາຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິວ່າ, ‘ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຮັບສັ່ງພວກທູດສະຫວັນເຝົ້າເບິ່ງແຍງປົກປ້ອງທ່ານ ແລະ ‘ມີຂອງທູດສະຫວັນເຫລົ່ານັ້ນຈະຮັບທ່ານໄວ້ຢ້ານວ່າຕົນຂອງທ່ານຈະຕໍາຫຼິ້ນ.’”
⁷ “ແລະມີຄໍາຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິວ່າ, ‘ຢ່າທົດລອງພຣະອົງຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ.’”⁸ອີກເທື່ອໜຶ່ງມານຮ້າຍໄດ້ພາພຣະອົງຂຶ້ນເມືອເທິງພູສູງ ແລະ ໄດ້ສະແດງບັນດາອານາຈັກແຫ່ງໂລກນີ້ກັບຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ທັງຫມົດໃຫ້ພຣະອົງເຫັນ.⁹ ແລ້ວໄດ້ທູນຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, “ເຮົາຈະເອົາສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານ ຖ້າທ່ານຈະກົມກາຍ ແລະ ນະມັດສະການເຮົາ.”
¹⁰ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບມັນວ່າ, “ຊາຕານເອີຍ, ຈົງຫນີໄປເສັ້ງ ເພາະມີຄໍາຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິວ່າ, ‘ຈົງຂາບໄຫວ້ພຣະອົງຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະອົງແຕ່ຜູ້ດຽວ.’”¹¹ ແລ້ວມານຮ້າຍຈຶ່ງຫນີຈາກພຣະອົງໄປ ແລະ ເບິ່ງແມ, ມີພວກທູດສະຫວັນມາປະຕິບັດຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.
¹²ບັດນີ້ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າໂຢຮັນຖືກຈັບໄວ້ແລ້ວ ພຣະອົງກໍສະເດັດອອກໄປຍັງແຂວງຄາລິເລ.¹³ ພຣະອົງອອກຈາກເມືອງນາຊາເຣັດ ແລ້ວໄປອາໄສຢູ່ເມືອງກາເປນາອູມ ຊຶ່ງຢູ່ຕິດແຄມທະເລສາບຄາລິເລ, ໃນເຂດແດນເຊບູລູນ ແລະ ນັບທາລີ.
¹⁴ສິ່ງນີ້ເປັນໄປຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ດ້ວຍເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມຈະໄດ້ສໍາເລັດຄື.¹⁵ “ແຂວງເຊບູລູນ ແລະ ແຂວງເນັບທາລີ, ຕາມທາງທະເລຟາກແມ່ນໍ້າຈໍແດນຝູ່ນ ຄືແຂວງຄາລິເລຂອງບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ!¹⁶ ພົນລະເມືອງຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃນຄວາມມືດ ໄດ້ເຫັນຄວາມສະຫວ່າງອັນໃຫຍ່ ແລະ ສໍາລັບຜູ້ທີ່ນັ້ງຢູ່ໃນແດນແລະເງົາແຫ່ງຄວາມຕາຍ ກໍມີແສງສະຫວ່າງສ່ອງຂຶ້ນເທິງພວກເຂົາແລ້ວ.”
¹⁷ຖ້າແຕ່ນັ້ນມາພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຖືກຖິ້ມປ່າວປະກາດວ່າ, “ຈົງກັບໃຈໃຫມ່ເພາະຮາຊະອານາຈັກສະຫວັນໄດ້ມາໃກ້ແລ້ວ.”
¹⁸ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດລຽບຕາມແຄມທະເລສາບຄາລິເລ, ກໍຊົງທອດພຣະເນດເຫັນອ້າຍນ້ອງສອງຄົນ ຄືຊີໂມນທີ່ເອີ້ນວ່າເປໂຕກັບອັນເດອານ້ອງຊາຍ ກໍາລັງຖິມມອງລົງນໍ້າທະເລເພາະພວກເຂົາເປັນຄົນຫາປາ.¹⁹ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ມາ, ຈົງຕາມເຮົາມາ ແລະ ເຮົາຈະບັນດານໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ຫາຄົນ”²⁰ໃນທັນໃດນັ້ນພວກເຂົາກໍປະມອງແລ້ວຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.

²¹ຂະນະທີ່ພຣະເຊົາກຳລັງສະເດັດຕໍ່ໄປຈາກທີ່ນັ້ນ ກໍ່ແນມເຫັນອ້າຍນ້ອງອີກສອງຄົນ ຄືຢາໂກໂບລູກເຊເບດາຍ, ແລະ ກັບໂຍຮັນຜູ້ເປັນນ້ອງຊາຍ ກຳລັງແປງມອງຢູ່ໃນເຮືອກັບເຊເບດາຍພໍ່ຂອງເຂົາ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນເອົາເຂົາ,²² ແລະ ໃນທັນໃດນັ້ນເຂົາທັງສອງກໍ່ປະເຮືອ ແລະ ລາບໍ່ຂອງເຂົາຕາມພຣະອົງໄປ.

²³ພຣະເຊົາໄດ້ສະເດັດໄປຫົວແຂວງຄາລິເລ, ຊົງສັງສອນໃນໂຮງທີ່ມະສາລາຂອງເຂົາ, ຊົງປະກາດຂ່າວປະເສີດເລື່ອງຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນ, ແລະ ຊົງໃຜດພົມລະເມືອງທີ່ເຈັບໄຂ້ໄດ້ພະຍາດທຸກຢ່າງໃຫ້ດີຕາມມິດ.²⁴ຊື່ສຽງຂອງພຣະອົງກໍ່ຊຳລືໄປຫົວປະເທດຊີເຮັຽ, ແລະ ຜູ້ຄົນຈິງພາຄົນປ່ວຍໄຂ້ໄດ້ພະຍາດຕ່າງໆ, ຄົນທີ່ທິນທຸກທໍ່ຣະມານ, ຄົນທີ່ຜິເຂົ້າສິງ, ຄົນເປັນປ່າຫມູ ແລະ ຄົນເປັນປ່າຫມູ ພຣະອົງກໍ່ຊົງໃຜດໃຫ້ເຂົາດີທຸກຄົນ.²⁵ມີຄົນຫມູ່ໃຫຍ່ມາຈາກແຂວງຄາລິເລ, ຈາກແຂວງເດກາໂປລີ, ຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ຢູດາຍ ແລະ ຈາກອີກຝາກຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນຕ່າງກໍ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.

5

¹ເມື່ອທອດພຣະເນດເຫັນຄົນຫລວງຫລາຍ ພຣະອົງກໍ່ສະເດັດຂຶ້ນເທິງພູເມື່ອປະທັບລົງແລ້ວ ພວກສາວິກກໍ່ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ.²ພຣະອົງຈຶງຊົງ ຕັ້ງຕົນສັງສອນພວກເຂົາວ່າ,³ “ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ຍາກຈົນໃນຈິດວິນຍານ, ເພາະວ່າອານາຈັກສະຫວັນເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.

⁴ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ໂສກເສົາເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການຊົງເລົ່າໂລມ.

⁵ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ມີຈິດໃຈອ່ອນຫວານ, ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນໂລກເປັນມໍຣະດົກ.⁶ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ມີຄວາມອິດຫົວ ແລະ ກະຫາຍຄວາມຊອບທັມ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ອົມບໍຣິບູນ.⁷ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ມີໃຈກະຣຸນາກໍ່ເປັນສຸກ, ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບພຣະກະຣຸນາຕອບ.⁸ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ມີໃຈສະອາດບໍຣິສຸດ, ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ.

⁹ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ສ້າງຄວາມສະຫງົບສຸກ, ເພາະພຣະເຈົ້າຈະຊົງເອີ້ນຜູ້ນັ້ນວ່າເປັນບຸດຂອງພຣະອົງ.¹⁰ພຣະພອນເປັນຂອງຜູ້ໃດທີ່ ຖືກຂົມເຫັງເພາະເຫັນແກ່ຄວາມຊອບທັມ, ເພາະວ່າອານາຈັກສະຫວັນເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.

¹¹ພຣະພອນກໍ່ເປັນຂອງພວກເຈົ້າ ເມື່ອຄົນກ່າວຂວັນນິນທາ ແລະ ຂົມເຫັງເຈົ້າທັງຫລາຍ, ແລະ ຖືກກ່າວຫາຄວາມບໍ່ຈິງທຸກຢ່າງຕໍ່ພວກເຈົ້າ ເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ.¹²ຈົງຊົມຊື່ນຍົນດີ ເພາະວ່າບ່າເຫນັດຂອງທ່ານທັງຫລາຍມີບໍຣິບູນໃນສະຫວັນ. ເຫມືອນດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ເພາະເຂົາໄດ້ຂົມເຫັງຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ຢູ່ກ່ອນທ່ານທັງຫລາຍ.

¹³ທ່ານທັງຫລາຍເປັນເກືອສຳລັບໂລກ ແຕ່ຖ້າເກືອນັ້ນຈິດຈາງໄປແລ້ວ ຈະເຮັດໃຫ້ກັບເຄັມອີກໄດ້ຢ່າງໃດ? ແຕ່ນັ້ນໄປກໍ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດ ນອກຈາກຈະມີແຕ່ຈະຖິ້ມເສັ້ງໃຫ້ຄົນຢຽບຢາເຫືານັ້ນ.¹⁴ພວກທ່ານເປັນແສງສະຫວ່າງສຳລັບໂລກ ເມືອງທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງພູຈະບັງລັບໄວ້ບໍ່ໄດ້.

¹⁵ບໍ່ທ່ອນມີຜູ້ໃດເມື່ອໄຕ້ຕະກຽງແລ້ວເອົາບຸງມາກວມ ແຕ່ຈະຕັ້ງມັນໄວ້ເທິງຮອງຕີນໂລມ ເພື່ອໃຫ້ມັນສ່ອງແຈ້ງໄປທົ່ວທຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນນັ້ນ.

¹⁶ຈົງໃຫ້ແສງສະຫວ່າງຂອງທ່ານສ່ອງແຈ້ງແກ່ຄົນທັງປວງ ໃນວິທີການທີ່ພວກເຂົາຈະເຫັນການດີທີ່ພວກທ່ານເຮັດ ແລະ ສັນຣະເສີນພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.

¹⁷ຢ່າຄິດວ່າເຮົາມາລືບລ້າງຂອບຂັ້ນຍັດ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເສັ້ງແຕ່ຢ່າງໃດ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາລືບລ້າງ ແຕ່ມາເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ.

¹⁸ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຄວາມຈິງວ່າ ແມ່ນແຕ່ຝ່າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກຈະລ່ວງໄປ, ແຕ່ພຽງແຕ່ຈຸດ ຫລື ຂີດດຽວ ກໍ່ຈະບໍ່ສູນຫາຍໄປຈາກພຣະບັນຍັດ, ຈົນກວ່າສິ່ງທັງປວງນັ້ນຈະສຳເລັດສົມບູນ.

¹⁹ດ້ວຍເຫດນີ້ ຫາກຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂີ້ເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດໃນບັນດາຄຳສັ່ງມີພຽງຂີ້ດຽວ ແລະ ທັງສອນຄົນອື່ນໃຫ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນດ້ວຍ

ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກເອີ້ນວ່າຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດໃນອານາຈັກສະຫວັນ. ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ປະຕິບັດ ແລະ ສອນຕາມພຣະບັນຍັດ

ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກເອີ້ນວ່າຜູ້ໃຫຍ່ໃນອານາຈັກສະຫວັນ.²⁰ເພາະເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ

ຖ້າການຖືສິລະທັມຂອງທ່ານບໍ່ລືນກວ່າການຖືສິລະທັມຂອງພວກນັກທັມ ແລະ ພວກຝາຣີຊາຍແລ້ວ ພວກທ່ານຈະເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກສະຫວັນບໍ່ໄດ້ເລີຍ.

²¹ທ່ານທັງຫລາຍເຄີຍໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ແລ້ວແກ່ຄົນບູຮານວ່າ ‘ຢ່າຂ້າຄົນ’ ແລະ ‘ຖ້າຜູ້ໃດຂ້າຄົນ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກພິພາກສາລົງໂທດ’.²²ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ ຂໍບອກທ່ານວ່າ ຜູ້ໃດຮ້າຍຮ້າຍນ້ອງຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກໂທດຢ່າງຫນັກ; ແລະຜູ້ໃດຈະເວົ້າແກ່ອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນວ່າ ‘ເຈົ້າບໍ່ມີຄ່າ’ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກພິພາກສາລົງໂທດຈາກສານສູງ; ແລະ ຜູ້ໃດຈະເວົ້າວ່າ ‘ເຈົ້າໂງ່ຈັກ’ ຜູ້ນັ້ນຈະມີໂທດໃນບຶງໄຟນະລິກ.

²³ດ້ວຍເຫດນີ້, ຖ້າທ່ານກຳລັງນຳເຄື່ອງຖວາຍມາເຖິງແຜ່ນບູຊາ ແລ້ວຣະນິກຂຶ້ນໄດ້ວ່າ ທ່ານມີຂໍ້ຊຸ່ນເຄື່ອງກັບອ້າຍນ້ອງຂອງຕົນດ້ວຍເລື່ອງໃດເລື່ອງຫນຶ່ງ.

²⁴ຈົງວາງເຄື່ອງບູຊາໄວ້ຕໍ່ຫນ້າແຜ່ນນັ້ນ ກັບໄປຄົນດີກັບອ້າຍນ້ອງຜູ້ນັ້ນເສັ້ງກ່ອນ ແລ້ວຈົງມາຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຂອງທ່ານ.

²⁵ໃນຂະນະທີ່ທ່ານກຳລັງໄປຂຶ້ນສານກັບລາວ ຢ້ານວ່າໂຈດນັ້ນຈະມອບທ່ານໄວ້ກັບຕຸລາການ ແລະ ຕຸລາການຈະມອບທ່ານໄວ້ກັບອຳນາດເຈົ້າຫນ້າທີ ແລະ ທ່ານຈະໄດ້ຖືກຂັງໄວ້ໃນຄູກ.²⁶ເຮົາບອກແກ່ທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ທ່ານຈະອອກຈາກທີ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ຈົນກວ່າຈະໄດ້ໃຊ້ຫນີຈົນຄົບທຸກອັດກ່ອນ.

²⁷ທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ວ່າ ‘ຢ່າຫລິ້ນຊື່ສູ່ຜິວເມັງທ່ານ’.²⁸ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ ບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຜູ້ໃດເບິ່ງແມ່ຍິງດ້ວຍໃຈກ້າຫນັດໃນຍິງນັ້ນ ຜູ້ນັ້ນໄດ້ຫລິ້ນຊື່ໃນໃຈກັບຍິງນັ້ນແລ້ວ.

²⁹ຖ້າຕາເບື້ອງຂວາຂອງທ່ານເປັນເຫດເຮັດໃຫ້ທ່ານເຮັດບາບ ຈົງຄວັດອອກຖິ້ມເສັ້ງ

ເພາະການທີ່ເສັ້ງອະໄວຍະວະສ່ວນຫນຶ່ງກໍ່ດີກວ່າຫມົດທັງຕົວຈະຖືກຖິ້ມລົງໃນນະຣົກ.³⁰ຖ້າມີເບື້ອງຂວາຂອງທ່ານເປັນເຫດເຮັດໃຫ້ທ່ານເຮັດບາບ ຈົງຕັດຖິ້ມເສັ້ງ ເພາະການທີ່ເສັ້ງອະໄວຍະວະສ່ວນຫນຶ່ງກໍ່ດີກວ່າຫມົດທັງຕົວຈະຕ້ອງຖືກໃນນະຣົກ.

³¹ຍິງມີຄ່າກ່າວໄວ້ວ່າ, ‘ຖ້າຜູ້ໃດຈະປະຮ້າງເມັງຂອງຕົນ, ກໍ່ໃຫ້ເຮັດຫນັງສືຢ່າຮ້າງໃຫ້ເມັງນັ້ນ’.³²ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ ບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ

ຖ້າຜູ້ໃດຈະປະຮ້າງຂອງຕົນ ນອກຈາກຜິດສິລະທັມທາງເພດແລ້ວ ກໍ່ທັບວ່າຜູ້ນັ້ນເຮັດໃຫ້ຍິງນັ້ນຖືກຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊື່ ແລ້ວຖ້າຜູ້ໃດຈະແຕ່ງງານກັບຍິງນັ້ນພາຍຫລັງ ກໍ່ຖືກຜິດໃນຖານຫລິ້ນຊື່ເຫມືອນກັນ.

³³ອີກປະການຫນຶ່ງ, ທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ແກ່ຄົນບູຮານວ່າ ‘ຢ່າສາບານດ້ວຍຄຳສາບານບໍ່ຈິງ

ແຕ່ໃຫ້ຮັກສາຄຳສາບານທີ່ທ່ານຖວາຍຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ’.³⁴ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ ບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ, ຢ່າສາບານເລີຍ ໂດຍອ້າງເຖິງສະຫວັນກໍ່ດີ, ເພາະສະຫວັນເປັນຣາຊະບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າ,³⁵ ຫລື ໂດຍອ້າງເຖິງແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ດີ, ເພາະແຜ່ນດິນໂລກເປັນທີ່ຮອງພຣະບາດຂອງພຣະອົງ; ຫລື ໂດຍອ້າງເຖິງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມກໍ່ດີ, ເພາະນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເປັນທີ່ປຣະທັບຂອງພຣະມະຫາກະສັດ.

³⁶ຫລືຢ່າສາບານໂດຍອ້າງເຖິງຫົວຂອງຕົນ, ເພາະທ່ານບໍ່ສາມາດຈະເຮັດໃຫ້ຜິມຂາວ ຫລື ດຳຈັກເສັ້ນດຽວກໍ່ບໍ່ໄດ້.

³⁷ແຕ່ຈົງໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງພວກທ່ານເປັນດັ່ງນີ້ ‘ແມ່ນ’ ກ່າວ ‘ແມ່ນ’ ‘ບໍ່ແມ່ນ’ ກ່າວ ‘ບໍ່ແມ່ນ’ ນອກເຫນືອໄປຈາກນັ້ນຖືວ່າມາຈາກຄວາມຊົ່ວ.

³⁸ພວກທ່ານໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ວ່າ, ‘ຕາແທນຕາ ແລະ ແຂ້ວແທນແຂ້ວ’.³⁹ຝ່າຍເຮົາ ບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຢ່າຕໍ່ສູ້ກັບຄົນຊົ່ວ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຕິດແກ້ມເບື້ອງຂວາຂອງທ່ານຈົງປິ່ນແກ້ມເບື້ອງຊ້າຍໃຫ້ຜູ້ນັ້ນເຫມືອນກັນ.

⁴⁰ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຝ່ອງທ່ານຂຶ້ນສານ ແລະ ເອົາເສື້ອຊັ້ນໃນຂອງທ່ານໄປ, ກໍຈົງໃຫ້ເສື້ອຊັ້ນນອກແກ່ເພິ່ນເຫມືອນກັນ.

⁴¹ຖ້າຜູ້ໃດຈະເກນທ່ານໃຫ້ຢ່າງໄປຫນຶ່ງຫລັກ, ກໍໃຫ້ທ່ານໄປກັບເພິ່ນເຖິງສອງຫລັກ.⁴²ຈົງໃຫ້ກັບທຸກຄົນທີ່ຂໍຈາກທ່ານ ແລະ ຢ່າປົນຫລັງໃສ່ຜູ້ທີ່ຢາກຍົມຈາກທ່ານ.

⁴³ທ່ານໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ວ່າ, ‘ຈົງຮັກເພື່ອນບ້ານ ແລະ ຊັງສັດຕູ.’⁴⁴ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ ບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈົງຮັກສັດຕູຂອງທ່ານ ຈົງອ້ອນວອນສຳລັບຜູ້ທີ່ຂົນເຫຼັງທ່ານ,⁴⁵ ເພາະພຣະອົງຊົງບັນດານໃຫ້ດວງຕາເວັນຂຶ້ນສ່ອງສະຫວ່າງໃສ່ຄົນຊົ່ວ ແລະ ຄົນດີ ແລະ ຊົງໃຫ້ຝົນຕົກໃສ່ຄົນສິລະທັມກັບຄົນບໍ່ມີສິລະທັມສະເຫມີກັນ.

⁴⁶ເພາະຖ້າວ່າທ່ານຮັກຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັກທ່ານ ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ຮັບບຳເຫັນດອັນໃດ? ເຖິງພວກເກັບພາສີກໍຍັງເຮັດຢ່າງນັ້ນບໍ່ແມ່ນຫລື?

⁴⁷ຖ້າທ່ານຄຳນັບຜົນຂອງຕົນແຕ່ຝ່າຍດຽວ ແລ້ວທ່ານໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດລືນຄົນອື່ນ? ແມ່ນແຕ່ຄົນຕ່າງຊາດກໍຍັງເຮັດຢ່າງນັ້ນບໍ່ແມ່ນຫລື?

⁴⁸ເຫດສັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຕ້ອງເປັນຄົນດີຜ່ອມ ເພາະພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຊົງເປັນຜູ້ດີຜ່ອມ.

6

¹ທ່ານຈົງຮະວັງໃຫ້ດີ ຢ່າຕັ້ງຕິເຮັດເປັນຄົນຊອບທັມຕໍ່ຫນ້າຄົນອື່ນ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ ຫລື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນແລ້ວທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບບຳເຫັນດຈາກພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.²ເຫດສັນນັ້ນ ເມື່ອທ່ານໃຫ້ທານ, ຢ່າເປົ່າແກໄປກ່ອນຫນ້າທ່ານ ເຫມືອນດັ່ງຄົນຫນ້າຊີໃຈຄິດເຄີຍເຮັດໃນໂຮງທີ່ມະເຫສະຫນາ ແລະ ຕາມຖະຫນົນຕ່າງໆ ເພື່ອຕົນເອງຈະໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກຜູ້ຄົນ. ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບບຳເຫັນດແລ້ວ.

³ແຕ່ເມື່ອໃຫ້ທານຢ່າໃຫ້ມີຊ້າຍຮູ້ການທີ່ມີຂວາກຳລັງເຮັດນັ້ນ.⁴ເພື່ອທານຂອງທ່ານຈະໄດ້ເປັນການລັບ ແລະພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຜູ້ຊົງເຫັນໃນທີ່ລັບລີຈະຊົງໄຜດປຣະທານບຳເຫັນດແກ່ທ່ານເອງ.

⁵ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍອ້ອນວອນ ຢ່າເປັນເຫມືອນຄົນຫນ້າຊີໃຈຄິດ, ເພາະຄົນເຫລົ່ານັ້ນມັກຍືນອ້ອນວອນໃນໂຮງທີ່ມະເຫສະຫນາ ແລະຕາມແຈຖະຫນົນ ເພື່ອທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຫັນພວກເຂົາ. ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເຂົາໄດ້ຮັບບຳເຫັນດຂອງຕົນແລ້ວ.⁶ແຕ່ຝ່າຍທ່ານ, ເມື່ອຈະອ້ອນ-ວອນຈົງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ຄັນອັດປະຕູແລ້ວ ແລະອ້ອນວອນຫາພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດໃນທີ່ລັບລີ ແລ້ວພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງເຫັນໃນທີ່ລັບລີ ຈະຊົງໄຜດໃຫ້ບຳເຫັນດແກ່ທ່ານ.⁷ເມື່ອທ່ານອະທິຖານ, ຢ່າເວົ້າຊ້າຄຳເກົາເຫມືອນຄົນຕ່າງຊາດເຄີຍເຮັດ ເພາະເຂົາຄິດວ່າ ຖ້າເວົ້າຫລາຍຄຳພຣະເຈົ້າຈະຊົງໄຜດຮັບຟັງ.

⁸ດ້ວຍເຫດນັ້ນຢ່າເຮັດຄິດໃນເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າສິ່ງໃດທີ່ທ່ານຕ້ອງການ ພຣະບິດາຂອງທ່ານກໍຊົງຊາບກ່ອນພວກທ່ານທຸນຂໍ.⁹ສະນັ້ນຈົງອ້ອນ-ວອນຕາມຢ່າງນີ້ວ່າ, ‘ຂ້າແດ່ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍ ຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນ, ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ເຄົາລົບບູຊາ.

¹⁰ຂໍໃຫ້ພຣະຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງມາຕັ້ງຢູ່. ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ໃນສະຫວັນເປັນຢ່າງໃດ ກໍໃຫ້ເປັນໄປຢ່າງນັ້ນທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ.

¹¹ຂໍຊົງໄຜດປຣະທານອາຫານປະຈຳວັນໃຫ້ແກ່ພວກຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໃນກາລະວັນນີ້.¹²ຂໍຊົງໄຜດຍົກໂທດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຫມືອນຂ້ານ້ອຍຍົກໂທດ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ.¹³ຂໍຢາພາຂ້ານ້ອຍເຂົາໄປໃນການທົດລອງ ແຕ່ຂໍຊົງໄຜດໃຫ້ຜົນຈາກການຊົ່ວຮ້າຍ.’

¹⁴ເພາະຖ້າທ່ານຍົກຄວາມຜິດຂອງເພື່ອນມະນຸດແລ້ວ ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນຈະຊົງໄຜດຍົກຄວາມຜິດຂອງທ່ານດ້ວຍ.

¹⁵ແຕ່ຖ້າທ່ານບໍ່ຍົກຄວາມຜິດຂອງເພື່ອນມະນຸດ ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານກໍຈະບໍ່ຊົງໄຜດຍົກຄວາມຜິດຂອງທ່ານເຫມືອນກັນ.

¹⁶ຍິ່ງກວ່ານັ້ນ, ເມື່ອທ່ານຖືສິນອິດອາຫານ ຢ່າເຮັດຫນ້າເສົ້າຫມອງເຫມືອນຄົນຫນ້າຊີໃຈຄິດ, ດ້ວຍວ່າເຂົາເຮັດຫນ້າເສົ້າຫມອງເພື່ອຈະໃຫ້ມະ-ນຸດເຫັນວ່າເຂົາຖືສິນອິດອາຫານ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເຂົາໄດ້ຮັບບຳເຫັນດຂອງຕົນແລ້ວ.¹⁷ແຕ່ຝ່າຍທ່ານ, ເມື່ອຖືສິນອິດອາຫານ ຈົງລ້າງຫນ້າ ແລະ ເອົານ້ຳມັນທາຫົວ.¹⁸ເພື່ອຈະບໍ່ໃຫ້ມະນຸດເຫັນວ່າທ່ານຖືສິນອິດອາຫານ ແຕ່ໃຫ້ປະກົດແກ່ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດໃນທີ່ລັບ-ລີ ແລະພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງເຫັນໃນທີ່ລັບລີ ກໍຈະຊົງໄຜດປຣະທານບຳເຫັນດແກ່ທ່ານ.

¹⁹ຢ່າຮີບໂຮມຊັບສິມບັດໄວ້ສຳລັບຕົນໃນໂລກ, ຊົງເປັນບ່ອນມອດ ແລະ ຂີຫມ້ຽງກັດກິນ, ແລະ ເປັນບ່ອນທີ່ໂຈນເຈາະເຂົ້າລັກເອົາໄດ້.

²⁰ແຕ່ຈົງຮີບໂຮມຊັບສິມບັດສຳລັບຕົນໄວ້ໃນສະຫວັນ ບ່ອນມອດ ແລະ ຂີຫມ້ຽງກັດກິນບໍ່ໄດ້ ແລະ ທັງໂຈນເຈາະ ແລະ ລັກເອົາບໍ່ໄດ້.²¹ເພາະວ່າຊັບສິມ-ບັດຂອງທ່ານຢູ່ໃສ ໃຈຂອງທ່ານກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນດ້ວຍ.

²²ດວງຕາເວັນໂຄມໄຟຂອງຮ່າງກາຍ ຖ້າຕາຂອງທ່ານປົກກະຕິດີ ຮ່າງກາຍທຸກສ່ວນກໍສະຫວ່າງດີ.²³ແຕ່ຖ້າຕາຂອງທ່ານບໍ່ປົກກະຕິດີ ຮ່າງ-ກາຍທຸກສ່ວນຂອງທ່ານກໍມືດໄປ. ເຫດສັນນັ້ນ, ຖ້າຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ໃນຕົວຂອງທ່ານມືດໄປ ຄວາມມືດນັ້ນຈະຫນາທີ່ພຽງໃດ?²⁴ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາ-ມາດເປັນຂ້າສອງເຈົ້າບ່າວສອງນາຍໄດ້ ເພາະຈະຊົງນາຍຜູ້ນີ້ ແລະ ໄປຮັກນາຍຜູ້ນັ້ນ ຫລື ຈະອຸທິດຕົນຮັບໃຊ້ນາຍຜູ້ນີ້ແລ້ວຫມິນປະຫມາດຜູ້ນັ້ນ ທ່ານບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເງິນຄຳຜ່ອມກັນໄດ້.

²⁵ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈົງບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ, ຢ່າກະວົນກະວາຍເຖິງຊີວິດຂອງຕົນວ່າ ຈະກິນຫຍັງ ຈະດື່ມຫຍັງ ຫລື ກະວົນກະວາຍເຖິງຮ່າງ-ກາຍຂອງຕົນວ່າ ຈະນຸ່ງຫຍັງ. ເພາະຊີວິດກໍມີຄ່າລືນກວ່າອາຫານ ແລະ ຮ່າງກາຍກໍມີຄ່າລືນກວ່າເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມບໍ່ແມ່ນຫລື?

²⁶ຈົງເບິ່ງນົກເທິງອາກາດມັນບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ, ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວ ບໍ່ໄດ້ເກັບໂຮມໃສ່ເລົ້າໄວ້ ແຕ່ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນກໍຍັງຊົງລ້ຽງພວກມັນ. ພວກທ່ານປະເສີດຫລາຍກວ່ານົກບໍ່ແມ່ນຫລື?

²⁷ແລ້ວມີໃຜໃນພວກທ່ານໂດຍຄວາມກະວົນກະວາຍອາດຕໍ່ຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ຍາວອອກໄປອີກຈັກສອກຫນຶ່ງໄດ້?²⁸ເປັນຫຍັງທ່ານທັງຫລາຍຈົງກະວົນກະ-ວາຍເຖິງເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ? ຈົງສັ່ງເກດເບິ່ງດອກໄມ້ໃນທົ່ງ ວ່າມັນຈະເຮັດໃຫຍ່ຂຶ້ນຢ່າງໃດ ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດການ, ບໍ່ໄດ້ເຂັ້ມຝ່າຍ.

²⁹ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ, ເຖິງແມ່ນກະສັດໂຊໂລມ ເມື່ອບໍ່ຮູ້ບຸນດ້ວຍສະຫງ່າຮາສີຂອງທ່ານ ກໍຍັງບໍ່ງາມທ່ອດກໍມີເຫລົ່ານິດອກຫນຶ່ງ.

³⁰ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຕິບແຕ່ງຫຍ້າທີ່ທົ່ງຢ່າງນັ້ນ ຊົງເປັນຢູ່ມືນີ້ ແລະມືອນຕ້ອງຖືກຖິ້ມໃສ່ເຕົາໄຟ, ພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຕິບແຕ່ງທ່ານຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກຫລື, ໂອຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍເອີຍ?³¹ເຫດສັນນັ້ນຢ່າກະວົນກະວາຍວ່າ ແລະເວົ້າວ່າ ‘ພວກເຮົາຈະກິນຫຍັງ, ຈະດື່ມຫຍັງ ຫລືຈະນຸ່ງຫົ່ມຫຍັງ?’

³²ເພາະຄົນຕ່າງຊາດສະແຫວງຫາສິ່ງຂອງທັງປວງນີ້, ແລະພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານທັງຫລາຍຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຊົງຮູ້ແລ້ວວ່າພວກທ່ານຕ້ອງ-ການສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້.³³ແຕ່ກ່ອນອື່ນ, ທ່ານທັງຫລາຍຈົງສະແຫວງຫາຮາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງກ່ອນ. ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງເພີ່ມເຕີມສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານ.³⁴ເຫດສັນນັ້ນ, ຢ່າກະວົນກະວາຍເຖິງມືອື່ນ, ເພາະວ່າມືອື່ນຄົງມີການກະວົນກະວາຍສຳ-ລັບມັນເອງ ຄວາມທຸກໃນວັນໃດກໍບໍ່ແລ້ວໃນວັນນັ້ນ.

7¹ ຢາກ່າວໂທດໃສ່ຜູ້ອື່ນ ແລະທ່ານຈະບໍ່ຖືກກ່າວໂທດ.² ເພາະວ່າທ່ານຈະກ່າວໂທດໃສ່ຜູ້ອື່ນຢ່າງໃດ, ທ່ານກໍຈະຖືກກ່າວໂທດຢ່າງນັ້ນ, ແລະທ່ານຈະຕວງໃຫ້ເຂົາຮ້າຍເຄື່ອງຜອງອັນໃດ, ທ່ານກໍຈະຖືກຕວງດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນນັ້ນເຊັ່ນກັນ.

³ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຫລຽວເຫັນຂີ້ເຫຍື້ອທີ່ຢູ່ໃນຕາພື້ນອງຂອງທ່ານ ແຕ່ໄມ້ທັງທ່ອນທີ່ຢູ່ໃນຕາຂອງຕົວທ່ານບໍ່ຮູ້ສຶກ? ⁴ ເປັນສັນໃດທ່ານຈຶ່ງກ່າວແກ່ພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານວ່າ “ໃຫ້ຂ້ອຍເຂັ້ງຂີ້ເຫຍື້ອອອກຈາກຕາຂອງເຈົ້າ” ແຕ່ເບິ່ງແມ່, ໄມ້ທັງທ່ອນມີຢູ່ໃນຕາຂອງທ່ານເອງ? ⁵ ຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄິດເອີຍ! ຈຶ່ງເອົາໄມ້ທັງທ່ອນອອກຈາກຕາຂອງທ່ານກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງຈະເຂັ້ງຂີ້ເຫຍື້ອອອກຈາກຕາຂອງພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານ ໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ.

⁶ ຢາເອົາຂອງປະເສີດໃຫ້ແກ່ຫມາ, ຢາໂຍນໄຂ່ມຸກຂອງທ່ານໃສ່ຕໍ່ຫນ້າຫມູ. ຢ້ານວ່າມັນຈະຢຽບຢາເສັ້ງ, ແລະຈະຕ່າວມາຂີບຈີກທ່ານອອກເປັນປ່ຽງໆດ້ວຍ.

⁷ ຈຶ່ງຫມັ້ນຂໍແລ້ວຈະຊົງປະທານໃຫ້. ຈຶ່ງຫມັ້ນຊອກແລ້ວຈະພົບ. ຈຶ່ງຫມັ້ນເຄາະແລ້ວຈະຊົງໄຂ່ໃຫ້.⁸ ເພາະທຸກຄົນທີ່ຫມັ້ນຂໍກໍໄດ້ຮັບ ແລະທຸກຄົນທີ່ຫມັ້ນຊອກກໍພົບ; ແລະທຸກຄົນທີ່ຫມັ້ນເຄາະກໍຊົງໄຂ່ໃຫ້.⁹ ຫຼືໃນພວກທ່ານມີຜູ້ໃດແຕ່ ຖ້າລູກຂໍເຂົ້າປັນຫນຶ່ງຈະບໍ່ໄດ້ເອົາກ້ອນຫີນໃຫ້ຕິ? ¹⁰ ຫລືຖ້າລູກຂໍປາ, ຈະບໍ່ໄດ້ເອົາໆໃຫ້ຕິ?

¹¹ ເຫດສັນນັ້ນ, ຖ້າພວກທ່ານຜູ້ເປັນຄົນຊົ່ວ ຍັງຮູ້ຈັກເອົາຂອງດີໃຫ້ແກ່ລູກຂອງຕົນ, ແລ້ວພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຈະຊົງປະທານຂອງດີແກ່ຜູ້ທີ່ຂໍຈາກພຣະອົງຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກຈັກເທົ່າໃດ? ¹² ດ້ວຍເຫດນີ້, ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານປາຖນາໃຫ້ເຂົາເຮັດແກ່ທ່ານ ທ່ານຈຶ່ງເຮັດກັບເຂົາທຸກປະການເຫມືອນກັນ ເພາະອັນນັ້ນຄືພຣະບັນຍັດແລະຄໍາສັ່ງສອນຂອງບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.

¹³ ເພາະວ່າປະຕູກວ້າງແລະທາງກວ້າງຂວາງນັ້ນນໍາໄປເຖິງຄວາມຈິບຫາຍ ມີຫລາຍຄົນເຂົ້າໄປຕາມທາງນັ້ນ.¹⁴ ເພາະວ່າປະຕູຫນ້າໄປສູ່ຊີວິດກໍຄືບໍ່ແລະທາງກໍແຄບ, ແລະບໍ່ມີຫລາຍຄົນພົບທາງນັ້ນ.

¹⁵ ຈຶ່ງຈະວັງຜູ້ປະກາດພຣະທັມປອມ ຫລືສວມສະພາບເຫມືອນແກະມາຫາທ່ານ ແຕ່ທີ່ຈຶ່ງແລ້ວພາຍໃນເຂົາເປັນຫມາໄນຕົວຮ້າຍ.¹⁶ ທ່ານຈະຮູ້ຈັກເຂົາໄດ້ດ້ວຍຜົນຂອງເຂົາ ເຂົາເຄີຍເກັບຫມາກອະນຸຸນຈາກເຄືອມີຫນາມຫລື ແລະເຂົາເຄີຍເກັບຫມາກເດືອນເຫດຈາກຕົນມີຫນາມຫລື?

¹⁷ ເຊັ່ນດຽວກັນນີ້, ໄມ້ດີທຸກຕົ້ນຍ່ອມເກີດຜົນດີ ແຕ່ຕົ້ນໄມ້ບໍ່ດີກໍເກີດຜົນບໍ່ດີ.

¹⁸ ຕົ້ນໄມ້ດີຈະເກີດຜົນດີບໍ່ໄດ້ ຫລືຕົ້ນໄມ້ບໍ່ດີຈະເກີດຜົນດີກໍບໍ່ໄດ້.¹⁹ ໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ບໍ່ເກີດຜົນດີຕ້ອງຖືກປ້າຖິ້ມໃສ່ໄຟເສັ້ງ.²⁰ ເຫດສັນນັ້ນ, ພວກທ່ານຈະຮູ້ຈັກເຂົາໄດ້ດ້ວຍຜົນຂອງເຂົາ.

²¹ ບໍ່ແມ່ນຫມິດທຸກຄົນທີ່ກ່າວແກ່ເຮົາວ່າ, ‘ພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງເຈົ້າ’ ແລ້ວຈະເຂົ້າໃນອານາຈັກສະຫວັນ, ແຕ່ເຂົາໄດ້ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັມພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນເຫຼົ່ານັ້ນ.²² ຫລາຍຄົນຈະຮ້ອງໃສ່ເຮົາໃນວັນນັ້ນວ່າ ‘ພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງເຈົ້າ ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະກາດພຣະທັມໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ຂັບໄລ່ຜູ້ອອກໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະໄດ້ເຮັດການອິດທິຣິດຫລາຍປະການໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງບໍ່ແມ່ນຫລື?’²³ ແລ້ວເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະໄດ້ປະກາດແກ່ເຂົາຢ່າງເປີດເຜີຍວ່າ ‘ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພວກເຈົ້າຈັກເທືອ, ຈຶ່ງຜ່າຍຫມີໃຫ້ຜົນຈາກເຮົາ, ເຈົ້າຜູ້ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍເອີຍ.

²⁴ ເຫດສັນນັ້ນ, ທຸກຄົນທີ່ຢັ່ງຄໍາເຫລົ່ານີ້ຂອງເຮົາແລະປະຕິບັດຕາມ ຄົນນັ້ນກໍປຽບເຫມືອນຄົນສະຫລາດ ທີ່ກໍສ້າງເຮືອນຂອງຕົນເທິງດານຫີນ.²⁵ ຝົນກໍຕົກ, ນ້ຳກໍນອງ, ແລະລົມກໍພັດປະທະເຮືອນນັ້ນ ແຕ່ເຮືອນນັ້ນກໍບໍ່ພັງເລລົງ ເພາະຮາກມັນຕັ້ງຢູ່ເທິງຫີນ.

²⁶ ແຕ່ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ຂອງເຮົາແລະບໍ່ເຊື່ອຢັ່ງຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ ກໍປຽບເຫມືອນຄົນໂງ່ທີ່ກໍສ້າງເຮືອນຂອງຕົນເທິງຫາດຊາຍ.²⁷ ຝົນກໍຕົກ, ນ້ຳກໍນອງ, ແລະລົມກໍພັດປະທະເຮືອນນັ້ນ, ແລະເຮືອນນັ້ນກໍເພພັງລົງ ແລະການເພພັງຂອງມັນກໍເປັນການໃຫຍ່ຫລວງ.”

²⁸ ຢູ່ມາເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວຄໍາເຫລົ່ານີ້ຈົບລົງແລ້ວ ປະຊາຊົນທັງປວງກໍປະຫລາດໃຈໃນການສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ,²⁹ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນເຂົາເຫມືອນຜູ້ມີອິດທິຣິດອໍານາດ, ແລະບໍ່ເຫມືອນພວກທີ່ມະຈານຂອງພວກເຂົາ.

8¹ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດລົງມາຈາກພູແລ້ວ ປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.² ເບິ່ງແມ່, ມີຄົນຂີ້ທູດຜູ້ຫນຶ່ງເຂົ້າມາຂາບລົງທູນພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າທ່ານພໍໃຈກໍອາດຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດີສະອາດໄດ້.”³ ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ຈຶ່ງຊົງຢຽດພຣະຫັດອອກຖືກຄົນນັ້ນແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາພໍໃຈແລ້ວ ຈຶ່ງດີສະອາດເສັ້ງ” ແລ້ວຄົນຜູ້ນັ້ນກໍດີພະຍາດຂີ້ທູດໂດຍທັນທີ.

⁴ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ອະວັງຢາບອກໃຫ້ຜູ້ໃດພໍ ແຕ່ຈຶ່ງໄປສະແດງຕົວຕໍ່ປະໂລຫິດ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຕາມໂມເຊໄດ້ສັງໄວ້ ເພື່ອເປັນຫລັກຖານຕໍ່ເຂົາ.”

⁵ ມີນາຍຮ້ອຍທະຫານຜູ້ຫນຶ່ງມາອ້ອນວອນພຣະອົງ,⁶ ທູນວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຄົນໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍນອນປ່ວຍຢູ່ທີ່ເຮືອນເຂົາເປັນເປັ້ງແລະທົນທຸກເວດທະນາຫລາຍ.”⁷ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກກັບນາຍຮ້ອຍນັ້ນວ່າ, “ເຮົາຈະໄປຮັກສາໃຫ້ລາວຫາຍດີ.”

⁸ ນາຍຮ້ອຍທູນຕອບພຣະອົງວ່າ “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໄປລຸ່ມຫລັງຄາເຮືອນຂອງຂ້ານ້ອຍ, ຂໍທ່ານກ່າວເຫຼົ້ານັ້ນຄົນໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍກໍຈະດີພະຍາດ.⁹ ເຫດວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຢູ່ໃຕ້ວິໄນທະຫານ ແລະຍັງມີທະຫານຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງຂ້ານ້ອຍອີກ, ຂ້ານ້ອຍສັ່ງແກ່ຄົນນັ້ນວ່າ ‘ໄປ’ ເຂົາກໍໄປ ແລະສັ່ງຄົນນີ້ວ່າ ‘ມາ’ ເຂົາກໍມາ ແລະບອກແກ່ຄົນໃຊ້ຂອງຂ້ານ້ອຍວ່າ ‘ຈຶ່ງເຮັດສິ່ງນີ້’ ເຂົາກໍເຮັດ.”¹⁰ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍປະຫລາດໃຈ, ແລະ ຊົງກ່າວກັບຄົນທັງຫລາຍທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງມາວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເຮົາບໍ່ພົບຜູ້ໃດມີຄວາມເຊື່ອໃຫຍ່ຫນີ ໃນພວກອິສະຣາເອນເລີຍ.

¹¹ ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຈະມີຫລາຍຄົນຈາກທິດຕາເວັນອອກແລະທິດຕາເວັນຕົກ ແລ້ວພວກເຂົາຈະນັ່ງຮ່ວມໂຕະອາຫານກັບອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບໃນອານາຈັກສະຫວັນ.¹² ແຕ່ຝ່າຍຊາວອານາຈັກແຜ່ນດິນນັ້ນຈະຖືກຖິ້ມອອກໄປໃນທີ່ມືດພາຍນອກ ທີ່ນັ້ນຈະມີສ່ຽງຮ້ອງໄຫ້ແລະຂີບແຂ້ວຢູ່.”¹³ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກແກ່ນາຍຮ້ອຍຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈຶ່ງກັບເມື່ອເຖິດ ເພາະທ່ານເຊື່ອ ກໍຈະສໍາເລັດຕາມທີ່ທ່ານຂໍ” ແລ້ວຄົນໃຊ້ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ດີເປັນປົກກະຕິໃນໂມງນັ້ນ.

¹⁴ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເຢໂຕ ພຣະອົງເຫັນແມ່ເຖົ້າຂອງເຢໂຕນອນເປັນໄຂ້ຢູ່.¹⁵ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຈັບມືນາງແລ້ວຄວາມໄຂ້ກໍຫາຍ. ຈາກນັ້ນນາງຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນບົວລະບັດພຣະອົງ.

¹⁶ ເມື່ອຄໍາມາ ຝຸງປະຊາຊົນໄດ້ພາຄົນທີ່ມີຜິຮ້າຍສົ່ງຢູ່ຫລາຍຄົນມາຫາພຣະອົງ. ພຣະອົງກໍຊົງຂັບໄລ່ຜິຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນອອກດ້ວຍຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ ແລະບັນດາຄົນເຈັບປ່ວຍທັງຫລາຍນັ້ນ ພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງໂຜດໃຫ້ດີ.¹⁷ ທັງນີ້ເພື່ອຈະໃຫ້ສໍາເລັດຕາມທີ່ຊົງກ່າວໄວ້ໂດຍເອຊາຢາຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ, “ທ່ານໄດ້ແບກເອົາຄວາມເຈັບໄຂ້ ແລະຫອບເອົາພະຍາດອ້ອມເອົາໄປ.”

¹⁸ ບັດນີ້ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເຫັນປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍອ້ອມອອບພຣະອົງຢູ່ ພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ຂ້ວາມໄປຟາກໜຶ່ງຂອງທະເລສາບຄາລິເລ.

¹⁹ ຈາກທີ່ນັ້ນ ມີນັກກັມຜູ້ຫນຶ່ງມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະເວົ້າວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ທ່ານຈະໄປທີ່ໃດ ຂ້ານ້ອຍຈະຕິດຕາມທ່ານໄປທີ່ນັ້ນ.”²⁰ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ຫມາຈິກຈອກກໍມີຮູ ແລະນັກປ່າກໍຍັງມີຮັງ ແຕ່ບຸດມະນຸດບໍ່ມີບ່ອນຈະວາງຫົວລົງ.”

²¹ມີອີກຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກສິດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າມາພູນພຣະອົງວ່າ, ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍໂຜດອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປຝັງສິບພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍເສັງກ່ອນ.”²² ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ຈົງຕິດຕາມເຮົາມາເສັງ ແລະປະໃຫ້ຄົນຕາຍຝັງກັນເອງເຫາະ.”

²³ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດລົງເຮືອ ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງກໍຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.²⁴ ເບິ່ງແມ, ບັງເກີດມີພາຍຸລູກໃຫຍ່ເກີດຫຼີກກາງທະເລຈົນເຮືອຖືກຄົນປະທະ ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບັນທຶມຫລັບຢູ່.²⁵ ພວກສາວິກໄດ້ມາຢູ່ພຣະອົງພູນວ່າ, ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຊ່ວຍພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນເພາະພວກຂ້ານ້ອຍກໍາລັງຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ.”

²⁶ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ໂອ ຄົນມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍເອີຍ, ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢ້ານ?” ແລ້ວພຣະອົງຊົງລຸກຂຶ້ນຫ້າມລົມແລະຟອງນ້ຳໃຫ້ຢຸດ. ແລ້ວທຸກຢ່າງກໍສະຫງົບງຽບ.²⁷ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນກໍພາກັນອັດສະຈັນໃຈ ແລະ ເວົ້າກັນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນໃຜນັ້ນວ່າລົມ ແລະຟອງນ້ຳທະເລກໍຍອມຟັງເພິນ?”

²⁸ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດຂ້າມຝາກໄປເຖິງຝາກໜຶ່ງ ແລະມາເຖິງເຂດແດນຄາດາຣາ, ມີສອງຄົນທີ່ມີຜີສິ່ງຢູ່ອອກຈາກປ່າຊ້າມາພົບພຣະອົງ ແລະພວກເຂົາໂຫດຮ້າຍຫລາຍຈົນບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດທຽວທາງນັ້ນໄດ້.²⁹ ເບິ່ງແມ, ພວກເຂົາຮ້ອງໃສ່ພຣະອົງພູນວ່າ, “ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າເອີຍ, ທ່ານມາຫຍັງກ່ຽວກັບເຮົາດ້ວຍເຫດໃດ? ທ່ານມາຫຼິ້ນເພື່ອຈະມາທໍຣະມານເຮົາກ່ອນເວລາກໍານົດຫລື?”

³⁰ໃນຂະນະນັ້ນ ມີຫມູ່ຝູງໃຫຍ່ກໍາລັງຫາກິນຢູ່ບໍລິເວນ ບໍ່ໄກຈາກພວກເຂົາ.

³¹“ຖ້າທ່ານຂັບໄລ່ພວກຂ້ານ້ອຍອອກໄປຂໍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໄປສົ່ງຢູ່ໃນຝູງຫມູ່ນັ້ນທ້ອນ.”³² ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກຜີເຫລົ່ານັ້ນວ່າ, “ໄປ” ຜີເຫລົ່ານັ້ນກໍອອກໄປ ແລະເຂົ້າສົ່ງຢູ່ໃນຝູງຫມູ່ ແລະເບິ່ງແມ, ຫມູ່ທັງຝູງນັ້ນໄດ້ຟ້າວແລ່ນລົງຈາກຕາຫລົງຊັ້ນໂຕນໃສ່ທະເລຕາຍດິກນ້ຳຫມົດ.

³³ຝ່າຍຄົນລ້ຽງຫມູ່ກໍພາກັນປົບຫມີ ແລະເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ພວກເຂົາເລົ່າບັນດາເຫດການຊົງເປັນໄປນັ້ນ ກັບເຫດທີ່ເກີດຂຶ້ນແກ່ຄົນທີ່ມີຜີສິ່ງຢູ່.

³⁴ເບິ່ງແມ, ຄົນທັງເມືອງກໍພາກັນອອກມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ເມື່ອພົບພຣະອົງແລ້ວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງອ້ອນວອນພູນຂໍໃຫ້ພຣະອົງອອກໄປເສັງຈາກເຂດແດນຂອງພວກເຂົາ.

9 ¹ຝ່າຍພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດລົງເຮືອຂ້າມຝາກໄປຍັງເມືອງຂອງພຣະອົງ.² ເບິ່ງແມ, ເຂົາຫາມຄົນເປັ້ງຜູ້ໜຶ່ງຊຶ່ງນອນຢູ່ເທິງຫີນນອນມາຫາພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາ ຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ຄົນເປັ້ງນັ້ນວ່າ, “ລູກເອີຍ, ຈົ່ງຊືນໃຈເຖິງຜີດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການອະພິຍໄດ້ແລ້ວ.”

³ເບິ່ງແມ, ພວກທີ່ມະຈານບາງຄົນເວົ້າກັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ກໍາລັງເວົ້າຫມິນປະຫມາດພຣະເຈົ້າ.”⁴ ຝ່າຍພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຮູ້ຄວາມຄິດຂອງເຂົາຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ຍ້ອນເຫດໃດທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງຄິດຄວາມຊົ່ວໃນໃຈ? ທີ່ຈະວ່າ ‘ຜີດບາບຂອງເຈົ້າໄດ້ຮັບການອະພິຍໄດ້ແລ້ວ’ ຫລືຈະວ່າ ‘ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນແລະຍ່າງໄປເຖິງ’ ອັນໃດຈະງ່າຍກວ່າກັນ?⁵ ບຸດມະນຸດມີສິດອໍານາດເທິງແຜ່ນດິນໂລກທຶນຈະໃຫ້ອະພິຍໄດ້ຄວາມຜີດບາບໄດ້...” ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບຄົນເປັ້ງນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຍົກເອົາບ່ອນນອນຂອງເຈົ້າໄປບ້ານສາ.”

⁷ແລ້ວຄົນເປັ້ງນັ້ນກໍລຸກຂຶ້ນເມື່ອເຮືອນຂອງຕົນ.⁸ ເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນດັ່ງນີ້ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍປະຫລາດໃຈ ແລະຈຶ່ງພາກັນສັນຣະເສີນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງປຣະທານອິດອໍານາດດັ່ງນັ້ນແກ່ມະນຸດ.⁹ ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍາລັງສະເດັດຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ ພຣະອົງຊົງເຫັນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ມັດທາຍນັ່ງຢູ່ດ່ານພາສີ ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ” ເພິນກໍລຸກຂຶ້ນ ແລະຕາມພຣະອົງໄປ.

¹⁰ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຮ່ວມຮັບປະທານອາຫານຄ່າຢູ່ໃນເຮືອນຂອງມັດທາຍ, ເບິ່ງແມ, ມີຄົນເກັບພາສີແລະຄົນນອກສິລະທັມຫລາຍຄົນເຂົ້າມານັ່ງຮ່ວມໂຕະກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະພວກສິດຂອງພຣະອົງ.¹¹ ເມື່ອພວກຟາຣີຊາຍເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍພາກັນຖາມພວກສິດຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເປັນຫຍັງອາຈານຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຮັບປະທານອາຫານ ຮ່ວມກັບຄົນເກັບພາສີແລະຄົນນອກສິລະທັມເຫລົ່ານັ້ນ?”

¹²ສ່ວນພຣະເຢຊູເຈົ້າ ເມື່ອຊົງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ຄົນທີ່ອ່າງກາຍແຂງແຮງບໍ່ຕ້ອງກາຍຫມໍ, ແຕ່ຄົນເຈັບກໍຕ້ອງກາຍຫມໍ.¹³ ທ່ານທັງຫລາຍຈຶ່ງໄປຮຽນຂຶ້ນໃຫ້ເຂົ້າໃຈຫົວວ່າ ‘ເຮົາປະສົງຄວາມເມດຕາແລະບໍ່ປະສົງເຄື່ອງບູຊາ’ ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຈະເອີ້ນເອົາຄົນສິລະທັມແຕ່ມາເອີ້ນເອົາຄົນນອກສິລະທັມ.”

¹⁴“ເຫດໃດພວກຂ້ານ້ອຍແລະພວກຟາຣີຊາຍຈຶ່ງຖືສິນອິດອາຫານຢູ່ເລື້ອຍ, ແຕ່ພວກສິດຂອງທ່ານບໍ່ຖື.”¹⁵ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຜູ້ທີ່ມາຮ່ວມງານແຕ່ງງານຈະຕ້ອງໂສກເສົ້າ ເມື່ອເຈົ້າບ່າວຍັງຢູ່ກັບເຂົາບໍ່? ແຕ່ມື້ນັ້ນຈະມາເມື່ອເຈົ້າບ່າວຖືກຍົກຍ້າຍຈາກເຂົາໄປ ແລ້ວເມື່ອນັ້ນພວກເຂົາຈະຖືສິນອິດອາຫານ.

¹⁶ບໍ່ຫ່ອນມີຜູ້ໃດເອົາຕ່ອນຜ້າໃຫມ່ມາຕາບເສື້ອເກົ່າ, ເພາະຕ່ອນຜ້າໃຫມ່ທີ່ນໍາມາຕາບຈະເຮັດເປັນຮອຍຂາດກວ້າງອອກຕື່ມອີກ.

¹⁷ຫລືບໍ່ມີໃຜຫຼິ້ນເຫລົ້າແວງໃຫມ່ມາໃສ່ໄວ້ໃນຖົງຫນັງເກົ່າ. ຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນ, ຖົງຫນັງຈະຂາດແລະເຫລົ້າແວງຈະຮົ່ວອອກ, ແລະທັງຖົງຫນັງກໍຈະເສັງໄປເຫມືອນກັນ, ແຕ່ເຂົາເອົາເຫລົ້າແວງໃຫມ່ໃສ່ໄວ້ໃນຖົງຫນັງໃຫມ່ ແລ້ວທັງສອງຢ່າງກໍຢູ່ດີດ້ວຍກັນ.”

¹⁸ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍາລັງກ່າວຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ແກ່ເຂົາຢູ່, ເບິ່ງແມ, ມີເຈົ້ານາຍຍິວຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ມາຄູ່ເຂົາຂາບຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ ພູນວ່າ, “ລູກສາວຂອງຂ້ານ້ອຍຫາກໍສິນໃຈຕາຍ ແຕ່ຂໍເຊີນທ່ານໄປວາງມືໃສ່ນາງດ້ວຍເຖິງ ແລ້ວນາງຈະຄົນມີຊີວິດອີກ.”¹⁹ ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງລຸກຂຶ້ນສະເດັດຕາມນາຍຜູ້ນັ້ນໄປພ້ອມດ້ວຍພວກລູກສິດຂອງພຣະອົງ.

²⁰ໃນຂະນະນັ້ນ ມີຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງເປັນພະຍາດເລືອດຕິກໄດ້ສືບສອງປີມາແລ້ວ,

ນາງໄດ້ຫຍັບເຂົ້າມາເບື້ອງຫລັງພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວບາຍແຄມເຄືອງທັງຂອງພຣະອົງ.²¹ ເພາະນາງຄິດໃນໃຈວ່າ, “ຖ້າເຮົາໄດ້ບາຍແຕ່ເສື້ອຂອງເພິນເທົ່ານັ້ນ ເຮົາກໍຈະດີພະຍາດ.”²² ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ລູກຍິງເອີຍ, ຈົ່ງຊືນໃຈເຖິງ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າດີແລ້ວ.” ແລະທັນໃດນັ້ນນາງກໍດີປົກກະຕິ.

²³ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດໄປເຖິງເຮືອນນາຍຜູ້ນັ້ນ ກໍຊົງເຫັນພວກຄົນເປົາປີ ແລະກັບຝູງຄົນອີກກະຫຼີກກັນຢູ່.²⁴ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຖອຍອອກໄປເສັງ, ເພາະວ່າສາວນ້ອຍຄົນນີ້ບໍ່ໄດ້ຕາຍດອກ, ແຕ່ຫລັບຢູ່ເທົ່ານັ້ນ.” ແຕ່ພວກເຂົາພາກັນຫົວຂວັນພຣະອົງ.

²⁵ເມື່ອຝູງຄົນໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ອອກຫມົດແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ແລະຈັບມືຂອງນາງ, ແລະນາງກໍລຸກຂຶ້ນ.²⁶ ຂ່າວກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ກໍຊ່າລືໄປທົ່ວເຂດແດນນັ້ນ.

²⁷ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດຈາກບ່ອນນັ້ນໄປ, ກໍມີຄົນຕາບອດສອງຄົນຕິດຕາມພຣະອົງ. ພວກເຂົາຮ້ອງຢູ່ຕະຫລອດທາງວ່າ, “ບຸດດາວິດເອີຍ, ໂຜດເມດຕາພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ!”²⁸ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນແລ້ວ ຊາຍຕາບອດສອງຄົນນັ້ນກໍເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າເຊື່ອວ່າເຮົາອາດຈະເຮັດການນີ້ໄດ້ຫລື?” ພວກເຂົາກໍຕອບພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍເຊື່ອ.”

²⁹ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງປາຍຕາຂອງເຂົາພ້ອມກັບຊົງກ່າວວ່າ, “ໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ,”³⁰ ແລະຕາຂອງພວກເຂົາກໍເປີດອອກເຫັນຮຸ່ງແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງສັ່ງຫ້າມເຂົາຢ່າງແຂງແຮງວ່າ, “ຈົ່ງຮະວັງຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຮູ້ເລື່ອງນີ້ເດັດຂາດ.”³¹ ແຕ່ເມື່ອຊາຍທັງສອງຈາກໄປ ແລ້ວພວກເຂົາກໍປະກາດຂ່າວກ່ຽວກັບ ພຣະອົງໃຫ້ຊ່າລືໄປທົ່ວທັງຊົງເຂດນັ້ນ.

³²ໃນຂະນະທີ່ຊາຍທັງສອງກຳລັງອອກໄປ, ເບິ່ງແມ່, ມີຜູ້ພາຄົນປາກກີກຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຜີສິ່ງຢູ່ມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ³³ເມື່ອຜີນັ້ນຖືກຂັບໄລ່ອອກແລ້ວ ຄົນປາກກີກກໍປາກໄດ້. ຝູງຄົນທັງຫລາຍກໍອັດສະຈັນໃຈເວົ້າກັນວ່າ, “ສິ່ງນີ້ບໍ່ເຄີຍປະກົດເຫັນຈັກເທືອໃນຊາດອິສະຣາເອນ,” ³⁴ແຕ່ພວກຝາຣີຊາຍເວົ້າວ່າ, “ຄົນນີ້ຂັບໄລ່ຜີອອກໄດ້ດ້ວຍອິດຂອງນາຍຜີຮ້າຍ.”

³⁵ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດໄປທົ່ວທຸກເມືອງ ແລະທຸກບ້ານ. ພຣະອົງຊົງສັ່ງສອນໃນໂຮງທີ່ມະສາລາຂອງພວກເຂົາ, ຊົງປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງອານາຈັກສະຫວັນ, ແລະ ຊົງໂຜດຮັກສາຄົນມີພະຍາດ ແລະ ຄວາມເຈັບໄຂ້ທຸກຢ່າງໃຫ້ດີຫມົດ. ³⁶ເມື່ອພຣະອົງຊົງເຫັນປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍກໍຊົງສັ່ງສານເຂົາ, ເພາະເຂົາຖືກລົບກວນແລະຂາດກຳລັງໃຈ. ພວກເຂົາເປັນເຫມືອນຝູງແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງ.

³⁷ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ພວກລູກສິດຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເຂົາທີ່ຈະກ່ຽວນັ້ນກໍຫລາຍແທ້ ແຕ່ຄົນງານມີໜ້ອຍຢູ່.” ³⁸ເພາະສັນນັ້ນ ພວກທ່ານຈຶ່ງອ້ອນ-ວອນຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງນາ ໃຫ້ຈ້າງຄົນງານມາໃນການເກັບກ່ຽວພືດຜົນຂອງຕົນເລີຍ.”

10 ¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເອີ້ນສາວິກສິບສອງຄົນຂອງພຣະອົງມາພ້ອມກັນ ແລະຊົງປຣະທານໃຫ້ເຂົາມີອຳນາດເໝືອນຜີຖອຍຮ້າຍ, ເພື່ອຂັບໄລ່ມັນອອກໄດ້ ແລະເພື່ອໃຫ້ພະຍາດທັງຄວາມເຈັບໄຂ້ທຸກຢ່າງດີໄດ້.

²ບັດນີ້ ພວກອັກຄະສາວິກສິບສອງຄົນມີຊື່ດັ່ງນີ້: ຜູ້ທຳອິດຊື່ ຊີໂມນທີ່ເອີ້ນວ່າເປໂຕ ກັບອັນເດອານ້ອງຊາຍຂອງລາວ, ຢາໂກໂບລູກເຊເບດາຍ ກັບໂຢ-ຮັນນ້ອງຊາຍຂອງລາວ; ³ຟິລິບ ແລະ ບາຣະໂທໂລມາຍ, ໂທມາ ແລະ ມັດທາຍຜູ້ເກັບພາສີ. ຢາໂກໂບລູກອາລະຟາຍແລະທາດາຍ, ⁴ຊີໂມນພັກຊາດນິຍົມ ແລະ ຢູດາອິສະກາຣິອິດ, ຜູ້ທີ່ທຣະຍົດຕໍ່ພຣະອົງ.

⁵ພວກສິບສອງຄົນນີ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງໃຊ້ໃຫ້ອອກໄປ ແລະຊົງສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຢ່າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງຂອງພວກຕ່າງຊາດ ແລະຢ່າເຂົ້າໄປໃນເມືອງໃດຂອງຊາວຊາມາເຣັວ. ⁶ແຕ່ຈຶ່ງໄປຫາຝູງແກະທີ່ເສັງຄິຕະກູນອິສະຣາເອນ; ⁷ໃນຂະນະທີ່ພວກທ່ານໄປຈຶ່ງປະກາດວ່າ ‘ອານາຈັກສະຫວັນມາໃກ້ແລ້ວ.’

⁸ຈຶ່ງຮັກສາຄົນເຈັບໄຂ້ໃຫ້ດີ, ຄົນຕາຍແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ເປັນຄົນມາ, ຄົນຂີ້ຫູດຈຶ່ງໃຫ້ດີສະອາດ, ແລະຈຶ່ງຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍອອກເລີຍ. ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຮັບລ້າ ໆ ຈຶ່ງໃຫ້ລ້າ ໆ. ⁹ຢ່າເອົາເງິນ, ຫລີຄໍາ, ຫລີທອງແດງໃສ່ໄວ້ໃນກະເປົາຂອງທ່ານ. ¹⁰ຢ່ານຳຖືງສິ່ງຂອງໃດໆໄປ, ຢ່າເອົາເສື້ອສອງໂຕ, ຫລີເກີບ, ຫລີໄມ້ເຫຼົ້າ, ເພາະວ່າຄົນງານກໍສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບອາຫານຂອງຕົນ.

¹¹ເມື່ອພວກທ່ານເຂົ້າໄປໃນບ້ານໃດຫລືເມືອງໃດກໍຕາມ, ຈຶ່ງເບິ່ງວ່າຜູ້ໃດເປັນຜູ້ເຫມາະສົມ ແລະໃຫ້ໄປອາໄສຢູ່ກັບຜູ້ນັ້ນຈົນກວ່າຈະອອກໄປ. ¹²ຂະນະເມື່ອທ່ານເຂົ້າໄປເຮືອນໃດຈຶ່ງຄຳນັບໄທເຮືອນນັ້ນ. ¹³ຖ້າຄົວເຮືອນນັ້ນສົມຄວນຮັບພຣະພອນ ກໍໃຫ້ຄວາມສະຫງົບສຸກຂອງທ່ານຢູ່ກັບເຮືອນນັ້ນ ແຕ່ຖ້າຄົວເຮືອນນັ້ນບໍ່ສົມຄວນຮັບພຣະພອນ ກໍໃຫ້ຄວາມສະຫງົບສຸກນັ້ນກັບຄົນມາສູ່ທ່ານອີກ.

¹⁴ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຕ້ອນຮັບພວກທ່ານຫລືບໍ່ຟັງຄຳຂອງທ່ານ, ເມື່ອທ່ານອອກຈາກເຮືອນນັ້ນຫລືເມືອງນັ້ນ, ຈຶ່ງສັນຂີ້ຝຸນທີ່ຕິດຕົນຂອງທ່ານອອກເລີຍ.

¹⁵ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ໃນວັນພິພາກສາໂທດຂອງເມືອງໂຊໂດມ ແລະ ເມືອງໂກໂມຣາ ຈະເປົາກວ່າໂທດຂອງເມືອງນັ້ນ.

¹⁶ເບິ່ງແມ່, ເຮົາໃຊ້ພວກທ່ານໄປເຫມືອນດັ່ງແກະຢູ່ທ່າມກາງຝູງຫມາໂນ, ສະນັ້ນຈຶ່ງສະຫລາດເຫມືອນ ແລະ ອ່ອນສຸພາບເຫມືອນນິກເຂົາ. ¹⁷ຣະວັງໃຫ້ດີ! ເພາະເຂົາຈະມອບທ່ານກັບສານສູງ ແລະ ພວກເຂົາຈະຂັ້ງນທ່ານໃນໂຮງທີ່ມະເຫສະຫນາຂອງເຂົາ. ¹⁸ແລ້ວທ່ານຈະຖືກນຳຕົວໄປຫາເຈົ້າເມືອງ ແລະ ກະສັດເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ, ເພື່ອໃຫ້ເປັນພະຍານແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ແກ່ຄົນຕ່າງຊາດ.

¹⁹ເມື່ອພວກເຂົາມອບທ່ານໄວ້ນັ້ນ, ຢ່າຄິດອຸກໃຈວ່າຈະເວົ້າຢ່າງໃດທີ່ລີ້ຈະກ່າວອັນໃດ, ເພາະໃນເວລານັ້ນເອງພຣະເຈົ້າຈະຊົງປຣະທານຄຳເວົ້າໃຫ້ແກ່ທ່ານ. ²⁰ເພາະບໍ່ແມ່ນພວກທ່ານເອງຈະເປັນຜູ້ກ່າວ ແຕ່ແມ່ນພຣະວິນຍານແຫ່ງພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຊົງເປັນຜູ້ກ່າວຜ່ານທ່ານ.

²¹ອ້າຍກັບນ້ອງຕ່າງຄົນກໍຈະມອບເຊິ່ງກັນແລະກັນໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ, ແລະພໍ່ຈະມອບລູກ. ສ່ວນລູກກໍຈະລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ພໍ່ແມ່ໃຫ້ເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ.

²²ທຸກຄົນຈະກຽດຊົງທ່ານເພາະນາມຂອງເຮົາແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ອິດທິນໄດ້ເຖິງທີ່ສຸດ, ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ລອດພິນ. ²³ເມື່ອເຂົາຂຶ້ນເຫ້ງພວກທ່ານໃນເມືອງໜຶ່ງ ຈຶ່ງໜີໄປຍັງເມືອງອື່ນ ເພາະເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ພວກທ່ານຈະບໍ່ໄປທົ່ວເມືອງຕ່າງໆທັງໝົດໃນຊາດອິສະຣາເອນ ກ່ອນທີ່ພູມະນູດຈະມາ.

²⁴ລູກສິດບໍ່ຕ້ອນໃຫຍ່ກວ່າຄຣູ, ຫຼື ຂ້ອຍໃຊ້ບໍ່ຕ້ອນໃຫຍ່ກວ່ານາຍຂອງຕົນ. ²⁵ໃຫ້ສິດສະເຫມີກັບຄຣູ ແລະ ຂ້ອຍໃຊ້ສະເຫມີກັບນາຍຂອງຕົນກໍພໍດີແລ້ວ. ຖ້າເຂົາໄດ້ເອີ້ນເຈົ້າເຮືອນວ່າ ເບເອນເຊບຸນ ເຂົາກໍຈະເອີ້ນໄທເຮືອນຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກຫລາຍເທົ່າໃດນັ້ນ!

²⁶ສະນັ້ນຈຶ່ງຢ່າຢ້ານພວກເຂົາເພາະວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດປົກບັງໄວ້ທີ່ຈະບໍ່ເປີດເຜີຍ, ແລະສິ່ງລັບລືທີ່ບໍ່ປະກົດໃຫ້ຮູ້. ²⁷ສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວແກ່ພວກທ່ານໃນທີ່ມືດ ພວກທ່ານຈຶ່ງກ່າວໃນທີ່ແຈ້ງ, ແລະ ສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນຈາກສຽງຊີມ ຈຶ່ງປ່າວປະກາດເທິງຫລັງຄາເຮືອນ.

²⁸ຢ່າຢ້ານຜູ້ທີ່ຂ້າໄດ້ແຕ່ຮ່າງກາຍ ແຕ່ຈະຂ້າຈິດວິນຍານບໍ່ໄດ້ ແຕ່ຈຶ່ງຢ້ານພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງອິດທິອາດໃຫ້ທັງຈິດວິນຍານແລະຮ່າງກາຍຈົບຫາຍໃນໜັ້ນະ-ຣິກ. ²⁹ນິກກະຈອກສອງໂຕຖືກຂາຍລາຄາຫລຽນດຽວບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເຖິງປານນັ້ນ ນິກກະແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວຈະຕົກລົງດິນກໍບໍ່ໄດ້ ຖ້າພຣະບິດາເຈົ້າຂອງທ່ານບໍ່ຊົງເຫັນຊອບ. ³⁰ແມ່ນແຕ່ຜິມເທິງຫົວຂອງເຈົ້າກໍຖືກນັບໄວ້ຫມົດທຸກ ເສັ້ນແລ້ວ. ³¹ຢ່າຢ້ານເລີຍພວກທ່ານກໍປະເສີດກວ່ານິກກະຈອກ.

ຫລວງຫລາຍ

³²ດັ່ງນັ້ນ ທຸກຄົນທີ່ຈະຮັບເຮົາຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ຝ່າຍເຮົາຈະຮັບຜູ້ນັ້ນຕໍ່ພຣະພັກພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາ ຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ. ³³ແຕ່ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດເຮົາຕໍ່ໜ້າມະນຸດ ຝ່າຍເຮົາກໍຈະປະຕິເສດຜູ້ນັ້ນຕໍ່ພຣະພັກພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນເຫມືອນກັນ.

³⁴ຢ່າຄິດວ່າເຮົາມາເພື່ອຈະນຳຄວາມສະຫງົບສຸກມາສູ່ໂລກ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອນຳຄວາມສະຫງົບສຸກມາໃຫ້, ແຕ່ເຮົານຳດາບມາ.

³⁵ເພາະເຮົາມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍບໍ່ຖືກກັນກັບພໍ່, ແລະລູກຍິງບໍ່ຖືກກັນກັບແມ່, ແລະລູກໃຜບໍ່ຖືກກັບແມ່ຢ່າຂອງຕົນ. ³⁶ຜູ້ທີ່ຢູ່ຮ່ວມເຮືອນດຽວກັນກໍຈະເປັນສັດຕູຮູ້ກັນ.

³⁷ຜູ້ໃດທີ່ຮັກພໍ່ແມ່ຂອງຕົນຫລາຍກວ່າເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ສົມຄວນເປັນສາວິກຂອງເຮົາ, ແລະຜູ້ໃດທີ່ຮັກລູກຊາຍ ແລະລູກຍິງຫລາຍກວ່າເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ສົມຄວນເປັນສາວິກຂອງເຮົາ. ³⁸ຜູ້ໃດບໍ່ຮັບເອົາໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນຕິດຕາມເຮົາມາ ຜູ້ນັ້ນກໍບໍ່ສົມຄວນເປັນສາວິກຂອງເຮົາ. ຜູ້ທີ່ຈະຮັກຊີວິດຂອງຕົນກໍຕ້ອງເສັງຊີວິດນັ້ນ. ³⁹ແຕ່ຜູ້ທີ່ຍອມເສັງຊີວິດຂອງຕົນ ເພາະເຫັນແກ່ພຣະນາມຂອງເຮົາ ກໍຈະໄດ້ຊີວິດ.

⁴⁰ຜູ້ໃດທີ່ຮັບຕ້ອນພວກທ່ານກໍຮັບຕ້ອນເຮົາ, ແລະຜູ້ໃດທີ່ຮັບຕ້ອນເຮົາກໍຮັບຕ້ອນພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ⁴¹ແລະ

ຜູ້ທີ່ຮັບຕ້ອນຄົນສິລະທັມເພາະເປັນຄົນສິລະທັມ ກໍຈະໄດ້ບຳເຫັນເຫມືອນຄົນສິລະທັມ.

⁴²ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໃຫ້ກັບຜູ້ເລີກນ້ອຍຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃນນີ້ ເຖິງຈະເປັນພຽງນ້ຳເຢັນຈອກດຽວໄດ້ດີມ ເພາະເຂົາເປັນລູກສິດ ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຂາດບຳເຫັນດຂອງຕົນຈັກເທືອ.”

11 ¹ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງສັງພວກສາວິກສິບສອງຄົນຂອງຕົນແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຈາກຫີນນັ້ນໄປສັງສອນແລະປ່າວປະກາດໃນເມືອງທັງ-
ຫລາຍຂອງພວກເຂົາ. “ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕໄດ້ຍິນຂ່າວກິດຈະການຂອງພຣະຄອດຂະນະທີ່ຈຳຈ່ອງໃນຄຸກ, ກໍໄດ້ໃຊ້ລູກສິດບາງຄົນໄປແລະ

ທູນຖາມພຣະອົງວ່າ. “ທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ຈະມານັ້ນຫລື, ຫລືຈະຕ້ອງຄອງຖ້າຜູ້ອື່ນ?”

⁴ຝ່າຍພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ຈິງໄປແລະແຈ້ງແກ່ໂຢຮັນຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ເຫັນ. ⁵ຄົນເປັນເປັງເປັນງ່ອຍກໍຍ່າງໄດ້, ຄົນຂີ້ທູກກໍດີສະອາດ, ຄົນຫູຫນວກກໍໄດ້ຍິນ, ຄົນຕາຍແລ້ວກໍເປັນຄົນມາ ແລະຂ່າວປະເສີດກໍປະກາດແກ່ຄົນອະນາຖາ. ⁶ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ສົງໄສເຮົາກໍເປັນສຸກ.

⁷ຂະນະທີ່ສິດເຫລົ່ານັ້ນກຳລັງອອກໄປ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕັ້ງຄຳຖາມກ່າວກັບປະຊາຊົນເຖິງເລື່ອງໂຢຮັນວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ອອກໄປໃນປ່າເພື່ອເບິ່ງຫຍັງ ເພື່ອເບິ່ງຕົນອີ່ຫວໄປມາດ້ວຍລົມພັດຫລື? ⁸ໄປເບິ່ງຄົນນຸ່ງຫົ່ມເຄືອງລະອຽດອ່ອນນຸ່ມຫລື? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນທີ່ນຸ່ງຫົ່ມເຄືອງລະອຽດອ່ອນນຸ່ມກໍຢູ່ໃນພຣະ-
ຣາຊະວັງຂອງກະສັດ.

⁹ແລ້ວພວກທ່ານອອກໄປເບິ່ງຫຍັງ ໄປເບິ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມຫລື? ແມ່ນແລ້ວ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ທ່ານຜູ້ນັ້ນກໍໃຫຍ່ກວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມອີກ.

¹⁰“ເບິ່ງແມ, ເຮົາໃຊ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໄປກ່ອນຫນ້າທ່ານ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ນັ້ນຈະຈັດແຈງຫົນທາງໄວ້ກ່ອນຫນ້າທ່ານ’.

¹¹ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເກີດຈາກແມ່ຍິງ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃຫຍ່ກວ່າໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດໃນຣາຊະອາ-
ນາຈັກສະຫວັນກໍໃຫຍ່ກວ່າໂຢຮັນອີກ. ¹²ນັບຕັ້ງແຕ່ຄ່າວໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕເຖິງທຸກວັນນີ ຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນກໍເປັນທີ່ຍາດຊົງເອົາຢ່າງຮຸນແຮງ,

ແລະຜູ້ທີ່ມີໃຈຮຸນແຮງກໍເປັນຜູ້ຍາດເອົາໄດ້.

¹³ເພາະວ່າບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະພຣະບັນຍັດໄດ້ທ່ານວາຍມາຈົນເຖິງໂຢຮັນນີ; ¹⁴ແລະຖ້າທ່ານຍາກຈະຮັບໄວ້ນັ້ນກໍແມ່ນໂຢຮັນນີແຫລະ ເປັນເອລີ-
ຢາທິຈະມານັ້ນ. ¹⁵ໃຜມີຫູຟັງກໍຈົງຟັງເອົາເຖິນ.

¹⁶ເຮົາຄວນປຽບຄົນສະໄຫມນີຄືກັບຜູ້ໃດ? ປຽບເຫມືອນກັບເດັກນ້ອຍນັ່ງຢູ່ກາງຕະຫລາດ ¹⁷“ເຮົາໄດ້ເປົາປີໃຫ້ສູ ແຕ່ສູບໍ່ໄດ້ຝ່ອນລ່າ, ເຮົາໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ໄວ້ອາລິຍ ແຕ່ສູບໍ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້.’

¹⁸ເພາະວ່າໂຢຮັນໄດ້ມາເຜີນບໍ່ກິນຂະຫນົມປົງ ແລະບໍ່ດື່ມເຫລົ້າແດງ, ແລ້ວພວກເຂົາເວົ້າວ່າ ‘ຊາຍຄົນນີ້ມີຜິສັງຢູ່’. ¹⁹ແລ້ວພວກເຂົາກໍເວົ້າວ່າ ‘ເບິ່ງແມ, ນີ້ເປັນຄົນກິນເກີນສ່ວນແລະມັກເມົາ ເປັນຫມູ່ຂອງຄົນເກັບພາສີແລະຄົນນອກສິນທັມ’ ແຕ່ສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກໍປະກົດວ່າ ຖືກ-
ຕ້ອງແລ້ວດ້ວຍຜົນແຫ່ງສະຕິປັນຍານັ້ນ.”

²⁰ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍຊົງເລີ່ມວ່າກ່າວເມືອງຕ່າງໆຄືບ່ອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະ-
ທຳການອັດສະຈັນຫຼາຍຢ່າງແລ້ວນັ້ນ ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືມໃຈເກົາເອົາໃຈໃຫມ່. ²¹“ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ເມືອງໂຂຣາຊິນ ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ເມືອງເບັດຊາອິດາເອີຍ ເພາະຖ້າການອັດສະຈັນທີ່ໄດ້ກະທຳໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້ານັ້ນ ໄດ້ກະທຳໃນເມືອງຕີເຣ ແລະເມືອງຊີໂດນ ຄົນໃນເມືອງທັງສອງຄົງໄດ້ຖືມໃຈເກົາເອົາ-
ໃຈໃຫມ່, ນຸ່ງຫົ່ມຜ້າຫຍາບນັ່ງເທິງຂີ້ເຫີ້າແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ. ²²ແຕ່ໃນວັນພິພາກສາ ໂທດຂອງເມືອງຕີເຣ

ແລະເມືອງຊີໂດນກໍຈະເປົາກວ່າໂທດຂອງພວກເຈົ້າ.

²³ຝ່າຍເຈົ້າ, ເມືອງກາເປນາອູມເອີຍ ເຈົ້າຄິດວ່າຈະຖືກຍົກຂຶ້ນພຽງຝ່າສະຫວັນຫລື? ບໍ່ເລີຍ ເຈົ້າຈະຕ້ອງລົງໄປເຖິງແດນມໍຣະນາ. ເພາະຖ້າການອັດ-
ສະຈັນທີ່ໄດ້ກະທຳໃນທ່າມກາງເຈົ້ານັ້ນ ຖ້າໄດ້ກະທຳໃນເມືອງໂຊໂດນ ເມືອງນັ້ນຄົງໄດ້ຖືງຢູ່ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ. ²⁴ແຕ່ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າໃນວັນພິພາກສາ

ໂທດຂອງເມືອງໂຊໂດນຈະເປົາກວ່າໂທດຂອງເຈົ້າ.”

²⁵ໃນເວລານັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພຣະບິດາເຈົ້າຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ ຂ້ານ້ອຍຂໍສັນລະເສີນພຣະອົງ ເພາະພຣະ-
ອົງຊົງປົກປັກສິງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ຈາກຜູ້ມີປັນຍາແລະຜູ້ທີ່ເຂົາໃຈ, ແຕ່ຊົງສະແດງໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້. ²⁶ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະບິດາເຈົ້າເອີຍ, ພຣະ-
ອົງຊົງເຫັນຊອບດັ່ງນັ້ນ. ²⁷ພຣະບິດາເຈົ້າໄດ້ມອບສິ່ງສາຣະພັດໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກພຣະບິດາເຈົ້ານອກຈາກພຣະບຸດ ກັບຜູ້ທີ່ພຣະບຸດປະ-
ສົງຈະສຳແດງໃຫ້ຮູ້.”

²⁸ຈົງມາຫາເຮົາ, ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດການຫນັກຫນ່ວງແລະແບກພາລະຫນັກ ແລ້ວເຮົາຈະໃຫ້ພວກທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມເຊົາເມືອຍ.

²⁹ຈົງເອົາແອກຂອງເຮົາແບກໄວ້ແລ້ວຮຽນຮູ້ຈາກເຮົາ ເພາະວ່າເຮົາເປັນຜູ້ໃຈອ່ອນສຸພາບແລະຖ່ອມລົງ ແລ້ວຈິດໃຈຂອງທ່ານຈະໄດ້ພົບຄວາມສະຫງົບ.

³⁰ດ້ວຍວ່າແອກຂອງເຮົາກໍພໍເຫມາະ ແລະ ພາລະຂອງເຮົາກໍເປົາ.”

12 ¹ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດຜ່ານຫຼັງນາໄປໃນວັນສະບາໂຕ ສ່ວນພວກສິດຂອງພຣະອົງກໍຫົວເຂົ້າ ຈົງຕັ້ງຄຳເດັດເອົາຮວງເຂົ້າມາແກະກິນ.

²ແຕ່ເມື່ອພວກຝາຮີຊາຍເຫັນດັ່ງນັ້ນ ຈົງທູນພຣະອົງວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ພວກສິດຂອງທ່ານເຮັດຜິດຕໍ່ກິດຂອງວັນສະບາໂຕ.”

³ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານຫລື ຕອນຫົດດາວິດ ແລະ ພັກພວກອິດຫວັນນັ້ນ? ⁴ດາວິດໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານທີ່ສະ-
ຖິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ກິນເຂົ້າຈີທີ່ຕັ້ງຖວຍແກ່ພຣະເຈົ້າ ຊົງທ່ານແລະພັກພວກບໍ່ມີສິດຈະກິນເຂົ້າຈີນັ້ນເຊິ່ງມີແຕ່ປະໂລ-
ຫິດພວກດຽວທີ່ສາມາດກິນເຂົ້າຈີນັ້ນ

⁵ແລ້ວພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ອ່ານໃນພຣະບັນຍັດຫລືທີ່ວ່າ ທຸກວັນສະບາໂຕພວກປະໂລຫິດເຄີຍລະເມີດຕໍ່ກິດວັນສະບາໂຕແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ?

⁶ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຜູ້ທີ່ຍິງໃຫຍ່ກວ່າພຣະວິຫານກໍຢູ່ຫີນີ້ແລ້ວ.

⁷ຖ້າພວກທ່ານໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຫມາຍຂອງພຣະຄັມພິທີວ່າ, ‘ເຮົາປະສົງຄວາມເມດຕາບໍ່ປະສົງເຄືອງບູຊາ,’

ທ່ານກໍຄົງຈະບໍ່ກ່າວໂທດໃສ່ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ; ⁸ເພາະບຸດມະນຸດຄືອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງວັນສະບາໂຕ.”

⁹ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດອອກຈາກຫີນນັ້ນແລະເຂົ້າໄປໃນໂຮງຫໍມະສາລາຂອງພວກເຂົາ. ¹⁰ເບິ່ງແມ, ຢູ່ຫີນນີ້ມີຄົນມີລິບເບື້ອງຫນຶ່ງຄົນຢາກຫາຂໍ້ຟ້ອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈົງທູນພຣະອົງວ່າ, “ຄວນຫລືຈະເຮັດໃຫ້ດີພະຍາດໃນວັນສະບາໂຕ?”

¹¹ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ມີຜູ້ໃດໃນພວກທ່ານ ຖ້າມີແກະໂຕດຽວ ແລະແກະໂຕນັ້ນຕຶກຂຸມໃນວັນສະບາໂຕ ແລ້ວຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ພະຍາຍາມດຶງມັນຂຶ້ນມາຈາກຂຸມຫລື? ¹²ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຈົງອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດການດີໃນວັນສະບາໂຕ ໂດຍຖືວ່າຖືກຕ້ອງຕາມກິດບັນຍັດ.”

¹³ແລ້ວພຣະອົງຊົງບອກຄົນມີລິບວ່າ, “ຈົງຢຽດມືຂອງເຈົ້າອອກ.” ຄົນນັ້ນກໍຢຽດມືອອກ ແລ້ວມືນັ້ນກໍຕີປົກກະຕິເຫມືອນມືອີກເບື້ອງຫນຶ່ງ. ¹⁴ຝ່າຍພວກຝາຮີ-
ຊາຍຈົງອອກໄປປົກສາກັນເຖິງເລື່ອງພຣະອົງວ່າ ຈະເຮັດຢ່າງໃດຈົງຈະຂ້າພຣະອົງໄດ້.

¹⁵ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຮູ້ເລື່ອງນີ້ ພຣະອົງຊົງສະເດັດອອກໄປຈາກຫີນນັ້ນ. ປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍກໍຕິດຕາມພຣະອົງໄປ, ພຣະອົງກໍຊົງໄຜດໃຫ້ເຂົາດີພະ-
ຍາດທຸກຄົນ. ¹⁶ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງຫ້າມພວກເຂົາຢ່າງເດັດຂາດບໍ່ໃຫ້ບອກເລື່ອງກ່ຽວກັບ ພຣະອົງສູ່ຜູ້ໃດຝັ່ງ, ¹⁷ກໍເພື່ອຈະໃຫ້ສຳເລັດຕາມຖ້ອຍຄຳ

ຂອງຜູ້ທ່ານວາຍ ເອຊາຢາໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ,

¹⁸“ນີ້ແມ່ນ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເລືອກໄວ້ ຜູ້ເປັນທີ່ຮັກແລະຊອບໃຈຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະເອົາວິນຍານຂອງເຮົາໃສ່ໄວ້ເທິງເພີນ. ເພື່ອຈະປະກາດຄວາມຍຸຕິທັມແກ່ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ.

¹⁹ ເພິ່ນຈະບໍ່ກໍານົດວິວາດຜິດຖຽງແລະບໍ່ຮ້ອງສຽງດັງ; ບໍ່ມີໃຜຈະໄດ້ຍິນສຽງຂອງເພິ່ນຕາມຖະຫນົນ; ²⁰ ທ່ານຈະບໍ່ຫັກຕົນອັທິບວບຊ້າ ເພິ່ນຈະບໍ່ຫັກໃສ່ຕະກຽງເປັນຄວັນ ຈວນຈະມອດເພິ່ນຈະບໍ່ມອດ ຈົນກວ່າເພິ່ນຈະໄດ້ນຳຄວາມຍຸຕິທັມໃຫ້ມີຊັບຊະນະ.

²¹ ໃນນາມຂອງເພິ່ນບັນດາປະຊາຊາດຈະມີຄວາມຫວັງ.

²² ເມື່ອນັ້ນເຂົາໄດ້ພາຄົນຕາຍອອກແລະປາກກົກ ພ້ອມກັບຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ມີຜີຮ້າຍເຂົ້າສິ່ງຢູ່ ມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ພຣະອົງຊົງໂຜດໃຫ້ ຊາຍຄົນນັ້ນດີປົກກະຕິ, ແລະຜົນຄືຊາຍຄົນປາກກົກສາມາດເວົ້າໄດ້ ແລະ ເບິ່ງເຫັນໄດ້. ²³ “ຄົນນີ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງກະສັດດາວິດບໍ່ແມ່ນຫລື?”

²⁴ ເມື່ອໄດ້ຍິນດັງນັ້ນກໍເວົ້າກັນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ຂັບໄລ່ຜີອອກໄດ້ໂດຍໃຊ້ອຳນາດເບເອນເຊບຸນຄົນາຍຜີນັ້ນ.” ²⁵ ທ່ານເຮັດເຊື້ອສາຍຂອງເຊບຸນຄົນາຍຜີນັ້ນ ເຢຊູຊົງຮູ້ຄວາມຄິດຂອງເຂົາຈຶ່ງຊົງກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ອານາຈັກໃດ ທີ່ແບ່ງແຍກກັນເອງ ແລ້ວກໍຄົງຈິບຫາຍ, ແລະທຸກເມືອງໃດຫລືເຮືອນໃດ ທີ່ແບ່ງແຍກກັນເອງແລ້ວຈະຕັ້ງຫມັ້ນຢູ່ບໍ່ໄດ້.

²⁶ ຖ້າຊາຕານຂັບໄລ່ຊາຕານອອກເອງ ມັນກໍແຕກແຍກກັນໃນຕົວມັນເອງ ແລ້ວອານາຈັກຂອງມັນຈະຕັ້ງຫມັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ?

²⁷ ແລະຖ້າເຮົາຂັບໄລ່ຜີອອກດ້ວຍອຳນາດເບເອນເຊບຸນ ພວກລູກຫລານຂອງທ່ານທັງຫລາຍເຄີຍຂັບມັນອອກດ້ວຍອຳນາດຂອງຜູ້ໃດ? ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະ, ເຂົາຈະເປັນຜູ້ຕັດສິນພວກທ່ານ.

²⁸ ແຕ່ຖ້າເຮົາຂັບໄລ່ຜີມານຮ້າຍອອກດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເຊັ່ນນີ້ອາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍມາເຖິງພວກທ່ານ.

²⁹ ແລ້ວບໍ່ມີໃຜຈະເຂົ້າໄປປຸ້ນເອົາຊັບໃນເຮືອນຂອງຄົນແຂງແຮງໄດ້ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຈະມັດຄົນແຂງແຮງນັ້ນໄວ້ເສັ້ງກ່ອນ? ແລ້ວເຈົ້າປຸ້ນເອົາຊັບໃນເຮືອນຂອງເພິ່ນໄດ້. ³⁰ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຢູ່ຝ່າຍເຮົາກໍຕໍ່ສູ້ກັບເຮົາແລະຜູ້ທີ່ບໍ່ໂຮມເຂົ້າກັບເຮົາກໍເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ແຕກກະຈາຍໄປ.

³¹ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ, ຄວາມຜິດປາບແລະຄວາມຫມັ້ນປະຫມາດທຸກຢ່າງຈະຊົງໂຜດອະພິຍໃຫ້ມະນຸດໄດ້, ແຕ່ຄຳຫມັ້ນປະຫມາດພຣະວິນຍານຈະຊົງໂຜດອະພິຍໃຫ້ບໍ່ໄດ້. ³² ຜູ້ໃດທີ່ເວົ້າຄຳຂັດຂວາງຕໍ່ບຸນມະນຸດ ກໍຍັງຊົງໂຜດໃຫ້ອະພິຍແກ່ຜູ້ນັ້ນໄດ້ ແຕ່ຜູ້ໃດທີ່ເວົ້າຄຳຂັດຂວາງຕໍ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ, ກໍຈະບໍ່ໂຜດອະພິຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ ທັງໃນໂລກນີ້ແລະໃນໂລກທີ່ຈະມາເຖິງ.

³³ ຫາກເປັນຕົ້ນໄມ້ດີ ຜົນມັນຈຶ່ງດີ, ຫລື ຖ້າຕົ້ນໄມ້ບໍ່ດີ ຜົນມັນກໍບໍ່ດີ ເພາະວ່າຈະໄດ້ຮູ້ຈັກຕົ້ນໄມ້ດ້ວຍຫມາກຜົນຂອງມັນ. ³⁴ ພວກຊາດຮ້າຍເອີຍ, ເມືອງຈາກພວກຜູ້ຊົງແລ້ວຈະເປັນຄວາມດີໄດ້ຢ່າງໃດ? ດ້ວຍວ່າໃຈເຕັມລືນດ້ວຍສິ່ງໃດ ເປັນກໍເວົ້າຕາມສິ່ງນັ້ນ.

³⁵ ຄົນດີກໍເອົາສິ່ງທີ່ດີອອກມາຈາກຄັງແຫ່ງຄວາມດີ ເພາະໃຈຂອງເຂົາກໍເກີດຜົນທີ່ດີ, ແລະ ຄົນຊົງບໍ່ດີ ກໍເອົາສິ່ງທີ່ຊົງອອກມາຈາກຄັງແຫ່ງຄວາມຊົງຜິດ ດ້ວຍໃຈຂອງລາວກໍມີແຕ່ສິ່ງທີ່ຊົງຮ້າຍ.

³⁶ ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າໃນວັນພິພາກສາ ມະນຸດຈະຕ້ອງໃຫ້ການເພາະຖ້ອຍຄຳເປົາປະໂຫຍດທຸກຄຳທີ່ພວກເຂົາເວົ້າອອກໄປ.

³⁷ ເພາະດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານ ທີ່ທ່ານຈະຖືກຕັດສິນ, ແລະ ທ່ານຈະຕ້ອງຖືກກ່າວໂທດ ກໍດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຂອງຕົນເອງ.”

³⁸ ຈາກນັ້ນມີບາງຄົນໃນພວກນັກຫັມແລະພວກຝາຣີຊາຍສວນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້າພວກເຮົາເຫັນຫມາຍສຳຄັນຈາກທ່ານ.” ³⁹ “ຄົນສະໄຫມຄວາມຊົງແລະລ່ວງປະເວນີ ມັກສະແຫວງຫາຫມາຍສຳຄັນໃດທີ່ຈະໃຫ້ແກ່ເຂົາ ເວັ້ນແຕ່ຫມາຍສຳຄັນຂອງໂຢນາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ. ⁴⁰ ເພາະໂຢນາໄດ້ຢູ່ໃນທ້ອງຢາໃຫຍ່ເປັນເວລາສາມວັນສາມຄືນສິ້ນໃດ ບຸນມະນຸດຈະຢູ່ໃນພື້ນຂອງແຜ່ນດິນໂລກສາມວັນສາມຄືນສິ້ນນັ້ນ.

⁴¹ ຊາວເມືອງນີເນເວຈະຍິນຂຶ້ນໃນວັນພິພາກສາ ພ້ອມກັບຄົນສະໄຫມນີແລະຈະກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາ. ເພາະພວກຊາວເມືອງນີເນເວໄດ້ຖິ້ມໃຈເກົາເອົາໃຈໃຫມ່ເພາະຄຳປະກາດຂອງໂຢນາ, ແລະ ເບິ່ງແມ, ທີ່ນີ້ຍັງມີຜູ້ຫນຶ່ງ, ທີ່ຍິງໃຫຍ່ກວ່າໂຢນາ.

⁴² ອາຊີນີຝ່າຍທິດໃຕ້ຈະລຸກຂຶ້ນໃນວັນພິພາກສາພ້ອມກັບຄົນຈາກຍຸກນີ ແລະກ່າວໂທດໃສ່ພວກເຂົາ. ເພາະນາງໄດ້ສະເດັດມາແຕ່ທີ່ສຸດໂລກເພື່ອຈະຊົງຟັງພຣະສະຕິປັນຍາຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ, ແລະເບິ່ງແມ, ຊົງໃຫຍ່ກວ່າກະສັດໂຊໂລໂມນກໍມີຢູ່ທີ່ນີແລ້ວ.

⁴³ ເມື່ອຖ້ອຍຮ້າຍອອກມາຈາກຜູ້ໃດແລ້ວ ມັນກໍທຽວໄປໃນບ່ອນກັນດານນ້ຳ ແລະສະແຫວງຫາບ່ອນເຂົາເມື່ອຍ ແຕ່ມັນບໍ່ພົບ. ⁴⁴ ແລ້ວມັນເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາຈະຕ່າວຄືນໄປຍັງເຮືອນທີ່ເຮົາໄດ້ອອກມານັ້ນ.’ ເມື່ອມັນມາເຖິງກໍເຫັນວ່າເຮືອນນັ້ນເປົາຫວ່າງກວາດກ້ຽງ ແລະຕິບແຕ່ງໄວ້ແລ້ວຢ່າງດີ.

⁴⁵ ແລ້ວມັນຈຶ່ງໄປຮັບເອົາຜີອິນອີກເຈັດໂຕຮ້າຍກວ່າມັນເອງ ແລະພວກມັນທັງຫມົດກໍເຂົ້າໄປອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະສະພາບປັນປາຍຂອງຄົນນັ້ນກໍຮ້າຍກວ່າປັນຕົ້ນ. ຄົນສະໄຫມຊົງນີກໍຈະເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ.”

⁴⁶ ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງຊົງກ່າວກັບປະຊາຊົນຢູ່ນັ້ນ, ເບິ່ງແມ, ມານດາກັບພວກນ້ອງຊາຍຂອງພຣະອົງກໍຍືນຢູ່ຂ້າງນອກ, ຫາໂອກາດຈະເວົ້າກັບພຣະອົງ. ມີຄົນຫນຶ່ງທູນພຣະອົງວ່າ, ⁴⁷ “ເບິ່ງແມ, ມານດາກັບພວກນ້ອງຊາຍຂອງທ່ານຍືນຢູ່ຂ້າງນອກ ຫາໂອກາດຈະເວົ້າກັບທ່ານ.”

⁴⁸ ແຕ່ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບຜູ້ທີ່ມາທູນນັ້ນວ່າ “ໃຜເປັນມານດາແລະໃຜເປັນນ້ອງຊາຍຂອງເຮົາ.” ⁴⁹ ແລະຊົງກ່າວວ່າ, “ນີ້ແຫລະ, ຄືມານດາແລະນ້ອງຊາຍຂອງເຮົາ.” ⁵⁰ ເພາະຜູ້ໃດຈະເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັມພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນ, ຜູ້ນັ້ນແຫລະເປັນນ້ອງຊາຍ, ເປັນນ້ອງສາວ, ແລະເປັນມານດາຂອງເຮົາ.”

13 ¹ ໃນວັນນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດອອກຈາກເຮືອນໄປປະທັບຢູ່ແຄມຝັ່ງ ທະເລ. ² ປະຊາຊົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນອ້ອມພຣະອົງຈົນພຣະອົງຕ້ອງ ຂຶ້ນຂີ້ເຮືອ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນຍືນຢູ່ທີ່ແຄມຝັ່ງ.

³ ແລ້ວພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາຫລາຍປະການເປັນຄຳອຸປະມາ ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ມີຄົນຫນຶ່ງອອກໄປຫວ່ານພິດ. ⁴ ເມື່ອກຳລັງຫວ່ານຢູ່ນັ້ນບາງເມັດກໍຕິກຕາມທາງ, ແລະ ນົກກໍມາກິນເສັ້ງ. ⁵ ບາງເມັດກໍຕິກໃສ່ບ່ອນຫົນຫລາຍດິນຫນ້ອຍ, ຈຶ່ງອອກຂຶ້ນໂລດເພາະດິນບໍ່ເລິກ. ⁶ ແຕ່ເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນມາກໍແຫ້ມ ເພາະບໍ່ມີຮາກ, ແລະ ພວກມັນຈຶ່ງຄ່ອຍໆຫຼົງແຫ້ງໄປ.

⁷ ບາງເມັດອິນກໍຕິກກາງຝຸ່ມຫນາມ ໆ ກໍປົງຂຶ້ນຫຸ້ມຮັດເສັ້ງ. ⁸ ບາງເມັດກໍຕິກໃສ່ດິນດີແລ້ວກໍເກີດຜົນເມັດຫນຶ່ງຮ້ອຍຕໍ່, ເມັດຫນຶ່ງຫົກສິບຕໍ່, ເມັດຫນຶ່ງສາມສິບຕໍ່. ຜູ້ໃດມີຫຼືຟັງ ຈຶ່ງຟັງເອົາ.”

¹⁰ ພວກສາວິກຈຶ່ງມາ ແລະ ທູນກັບພຣະອົງວ່າ, “ເຫດສິນໃດທ່ານຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາ?” ¹¹ ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ທ່ານທັງຫຼາຍໄດ້ຮັບສິດທິພິເສດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈເຖິງຂໍ້ຄວາມເລິກລັບເລືອງອາຊະອານາຈັກສະຫວັນ, ແຕ່ຄົນເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ຊົງໂຜດໃຫ້ຮູ້.

¹² ດ້ວຍວ່າຜູ້ໃດມີຢູ່ແລ້ວຈະຊົງເພີມເຕີມໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນອີກ, ແຕ່ຜູ້ນັ້ນຈະມີບໍ່ຮິບູນ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີນັ້ນ ເຖິງແມ່ນສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ກໍຈະຊົງຍົກເອົາໄປຈາກຜູ້ນັ້ນເສັ້ງ.

¹³ ດ້ວຍເຫດນີ້, ເຮົາຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາ: ເພາະເມື່ອເຂົາເບິ່ງກໍບໍ່ໄດ້ເຫັນ; ເມື່ອເຂົາຟັງກໍບໍ່ໄດ້ຍິນ, ຫລື ບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ¹⁴ ຄຳທ່ານວາຍຂອງເອຊາຍກໍຖືກຕ້ອງກັບເຂົາ ຄືຄຳທີ່ວ່າ, ‘ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ຍິນ, ແຕ່ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຈັກເທື່ອ; ເມື່ອເບິ່ງເຈົ້າກໍຈະເຫັນ, ແຕ່ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ສັງເກດຈັກເທື່ອ.

¹⁵ ເພາະຫົວໃຈຂອງປະຊາຊົນນີ້ກໍຕ້ານຊາ, ຫຼັກຫນັກ, ຕາຂອງເຂົາກໍຫລັບເສັ້ງ, ດັງນັ້ນ ພວກເຂົາຈະເບິ່ງບໍ່ເຫັນດ້ວຍຕາຕົນເອງ, ຫລື ໄດ້ຍິນດ້ວຍຫູ ຫລືຮູ້ດ້ວຍໃຈຂອງພວກເຂົາ, ບໍ່ດັງນັ້ນແລ້ວພວກເຂົາຈະຕ່າວກັບມາ ແລະ ເຮົາຈະຊົງໂຜດຮັກສາໃຫ້ເຂົາດີ’.

¹⁶ແຕ່ດວງຕາຂອງພວກທ່ານກໍເປັນພອນ, ເພາະໄດ້ເຫັນ ແລະ ຫຼືຂອງພວກທ່ານກໍໄດ້ຮັບພຣະພອນ ພວກທ່ານໄດ້ຍິນ.¹⁷ ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບພວກທ່ານວ່າ ບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະ ບັນດາຜູ້ມີສິລະທັມຫລາຍຄົນ ປຣາຖນາຢາກເຫັນ, ຊຶ່ງພວກທ່ານເຫັນຢູ່ນີ້ ແຕ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນ.

ພວກເຂົາບໍ່ຮາຖະນາຢາກໄດ້ຍິນຊຶ່ງພວກທ່ານໄດ້ຍິນ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ.

¹⁸ຈຶ່ງຟັງຄໍາອຸປະມາເລື່ອງຜູ້ຫວ່ານພິດນັ້ນ.¹⁹ ເມື່ອຜູ້ໃດກໍຕາມໄດ້ຍິນພຣະທັມເລື່ອງຮາຖະອານາຈັກນັ້ນ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນພຣະທັມນັ້ນ, ມານຮ້າຍມາ ແລະ ຍາດເອົາພຣະທັມທີ່ຫວ່ານໃສ່ໃນໃຈຄົນນັ້ນໄປເສັ້ງ. ນິຕິເມັດພັນທີ່ຫວ່ານຕິກລົງຕາມແຄມທາງ.

²⁰ເມັດທີ່ຫວ່ານຕິກໃນບ່ອນມີຫິນຫລາຍນັ້ນ ໄດ້ແກ່ຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມ ແລ້ວກໍຮັບເອົາຫິນທີ່ດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.²¹ ແຕ່ບໍ່ມີຮາກໃນຕົວເອງ ແລະ ເຂົາຈຶ່ງຫິນຢູ່ຊົ່ວຄາວ ເມື່ອເກີດຄວາມຍາກລໍາບາກ ຫລື ການຂົມເຫັງເພາະພຣະທັມນັ້ນ ຕິນກໍສະດຸດຫັ້ຖອຍໃຈເສັ້ງຫິນທີ່.

²²ເມັດທີ່ຫວ່ານຕິກກາງຝຸ່ມຫນາມ, ໄດ້ແກ່ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມ ແຕ່ຍັງກັງວົນຕໍ່ຊີວິດໃນໂລກນີ້ ແລະ ຄວາມຫລອກລວງໃນຊັບສິມ- ບັດ ໄດ້ຫຼົ່ມຮັດພຣະທັມນັ້ນເສັ້ງ ແລະ ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເກີດຜົນ.²³ ໄດ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນພຣະທັມ ແລະ ເຂົາໃຈ. ຜູ້ນັ້ນກໍເກີດຜົນ ແລະ ພັດທະນາຂຶ້ນ, ບາງຄົນເກີດຜົນຮ້ອຍຕໍ່, ຫົກສິບຕໍ່, ແລະ ສາມສິບຕໍ່.”

²⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວຄໍາອຸປະມາອີກເລື່ອງໜຶ່ງໃຫ້ເຂົາທັງຫລາຍຟັງວ່າ, “ຮາຖະອານາຈັກສະຫວັນ ປຽບເຫມືອນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຫວ່ານພິດເມັດດີໃນນາຂອງຕົນ.²⁵ ແຕ່ເມື່ອຄົນທັງຫລາຍກໍາລັງນອນຫລັບຢູ່ ສັດຕູຂອງຜູ້ນັ້ນມາຫວ່ານເຂົ້າ- ນົກໃສ່ທ່າມກາງເຂົ້າດີ ແລ້ວກໍຫນີຈາກໄປເສັ້ງ.²⁶ ເມື່ອຕົ້ນເຂົ້າອອກອອກເປັນຮວງແລ້ວ ເຂົ້ານົກກໍປະກົດຂຶ້ນເຫມືອນກັນ.

²⁷ພວກຂ້ອຍໃຊ້ຂອງເຈົ້າເຮືອນມາແຈ້ງຄວາມແກ່ນາຍວ່າ, ‘ນາຍເອີຍ, ທ່ານໄດ້ຫວ່ານເຂົ້າດີໃນນາຂອງທ່ານບໍ່ແມ່ນບໍ່? ເພາະເຫດໃດຈຶ່ງມີເຂົ້າ- ນົກເກີດຂຶ້ນ?’²⁸ ຝ່າຍນາຍຈຶ່ງຕອບວ່າ ‘ສັດຕູໄດ້ກະທຳສິ່ງນີ້’ ພວກຂ້ອຍໃຊ້ຈຶ່ງຖາມນາຍວ່າ ‘ທ່ານຢາກໃຫ້ຫມູ່ຂ້ານ້ອຍໄປຫລິກເຂົ້ານົກນັ້ນອອກຫລືບໍ່?’

²⁹ນາຍຈຶ່ງຕອບວ່າ ‘ບໍ່ຕ້ອງ. ເພາະເມື່ອພວກເຈົ້າຫລິກເຂົ້ານົກນັ້ນຢ່ານຈະຫລິກເຂົ້າດີດ້ວຍ.³⁰ ປະໃຫ້ເຂົາທັງສອງໃຫຍ່ຂຶ້ນດ້ວຍກັນຈົນເຖິງຮະດູເກັບກ່ຽວ ໃນເວລາເກັບກ່ຽວນັ້ນເຮົາຈະສັງພວກກ່ຽວວ່າ, ຈຶ່ງກ່ຽວເຂົ້ານົກກ່ອນ, ມັດເປັນພ່ອນເຜົາໄຟເສັ້ງ ສ່ວນເຂົ້າດີນັ້ນຈຶ່ງໂຮມໄວ້ໃນເລົ້າຂອງເຮົາ.’”

³¹ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວຄໍາອຸປະມາອີກເລື່ອງໜຶ່ງໃຫ້ເຂົາຟັງວ່າ, “ຮາຖະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເຫມືອນແກ່ນຜັກກາດເມັດຫນຶ່ງ ທີ່ຄົນຜູ້ໜຶ່ງນຳເອົາໄປຫວ່ານໃນສ່ວນຂອງຕົນ.³² ເມັດນັ້ນນ້ອຍກວ່າເມັດທັງປວງ. ແຕ່ເມື່ອອອກຂຶ້ນແລ້ວກໍໃຫຍ່ກວ່າຜັກອື່ນໃນສ່ວນ, ກາຍເປັນຕຶນ- ໄມ້ຈົນວ່ານົກປ່າໄດ້ມາເຮັດຮ້ອງໃສ່ຢູ່ຕາມກິ່ງກ້າງມັນທັງຫລາຍ.”

³³ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວຄໍາອຸປະມາອີກເລື່ອງໜຶ່ງໃຫ້ເຂົາຟັງວ່າ, “ຮາຖະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເຫມືອນເຊືອແປ້ງ ທີ່ຜູ້- ຍິງຄົນຫນຶ່ງເອົາປິ່ນໃສ່ໃນແປ້ງສາມຜອງ ຈົນແປ້ງນັ້ນຝຸ່ນຂຶ້ນທັງຫມົດ.”

³⁴ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວແກ່ປວງຊົມເປັນຄໍາອຸປະມາທັງຫມົດ; ແລະນອກຈາກຄໍາອຸປະມາພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊຶ່ງກ່າວກັບເຂົາຈັກປະການ.

³⁵ເມື່ອຈະໃຫ້ເສົາເລັດຕາມທີ່ຊຶ່ງກ່າວໄວ້ດ້ວຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມວ່າ, “ເຮົາຈະສ້າງປາກອອກເປັນຄໍາອຸປະມາເຮົາຈະບອກຂໍ້ຄວາມທີ່ປົກຄຳໄວ້ ຕັ້ງແຕ່ຕຶນເດີມສ້າງໂລກ.”

³⁶ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດໄປຈາກຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ. ພວກສາວິກມາເຝົ້າພຣະອົງ ແລະ ຫຼຸນວ່າ, “ຂໍທ່ານໂຜດອະທິ- ບາຍໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໃຈຄໍາອຸປະມາເລື່ອງເຂົ້ານົກໃນນາເຫລົ່ານັ້ນແດ່.”³⁷ “ຜູ້ຊາຍຫວ່ານເມັດດີນັ້ນຄືບຸດມະນຸດ.³⁸ ທັງນາຍນິຄົມແຜ່ນດິນໂລກ; ແລະ ເມັດດີນັ້ນໄດ້ແກ່ພິນລະເມືອງແຫ່ງຮາຖະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຂົ້ານົກໄດ້ແກ່ພິນລະເມືອງຂອງມານຮ້າຍ.³⁹ ແລະ ສັດຕູຜູ້ຫວ່ານເຂົ້າ- ນົກຄືມານຊາຕານ. ລະດູເກັບກ່ຽວໄດ້ແກ່ຄາວສຸດໂລກ ແລະ ຜູ້ເກັບກ່ຽວນັ້ນຄືຝູງເຫວະດາ.

⁴⁰ເຫດສັນນັ້ນ, ເມື່ອໄດ້ຮວບຮວມເກັບເຂົ້ານົກ ແລະ ເຜົາໄຟເສັ້ງແລ້ວ ກໍຈະເຖິງຄາວສຸດໂລກນີ້.⁴¹ ບຸດມະນຸດຈະໃຊ້ພວກເຫວະດາຂອງພຣະອົງອອກໄປ, ແລະ ພວກເພິນຈະເກັບກວາດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ອອກຈາກຮາຖະອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ໃນທຸກສິ່ງທີ່ເປັນເຫດເກີດຈາກຄວາມບາບ, ແລະ ກັບບັນ- ດາຜູ້ທີ່ເຮັດຄວາມຜິດບາບ.⁴² ພວກເພິນຈະໂຍນພວກເຂົາໄປຖິ້ມໃສ່ເຕົາໄຟຮ້ອນກ້າ, ທີ່ບໍ່ມີວັນດັບມອດ ທີ່ນັ້ນຈະມີການຮ້ອງໄຫ້ ຄວນຄາງ ແລະ ກັດແຂ້ວຄ້ຽວຝັນ.⁴³ ຄາວນັ້ນພວກສິລະທັມຈະຮຸ່ງເຮືອງດັງດວງຕາເວັນ ໃນຮາຖະອານາຈັກຂອງພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ໃດມີຫຼື, ກໍຈຶ່ງຟັງເອົາ.

⁴⁴ຮາຖະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເຫມືອນຊຸມຊັບທີ່ເຊືອງໄວ້ໃນຫຼັງນາ. ຊຶ່ງຊາຍຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ພົບ ແລະ ໄດ້ເຊືອງໄວ້ອີກ.

ລາວຈຶ່ງໄປຂາຍສິ່ງທັງປວງທີ່ຕິນມີຢູ່ດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ແລ້ວຊືນາທຶງນັ້ນ.⁴⁵ ອີກປະການໜຶ່ງຮາຖະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເຫມືອນຝ- ຄ້າຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຊອກຫາໄຂ່ມຸກຢາງດີ.⁴⁶ ເມື່ອໄດ້ພົບໄຂ່ມຸກເມັດຫນຶ່ງທີ່ມີຄ່າຫລາຍ ລາວຈຶ່ງຂາຍທຸກສິ່ງທີ່ຕິນມີຢູ່ແລ້ວໄປຊື້ໄຂ່ມຸກນັ້ນ.

⁴⁷ອີກປະການໜຶ່ງ, ຮາຖະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເຫມືອນມອງທີ່ຖິ້ມລົງໃນທະເລ, ແລະ ດັກເອົາສັດທະເລທຸກຊະນິດ.⁴⁸ ເມື່ອມອງເຕັມແລ້ວ, ຄົນຫາປາກໍຖືງຂຶ້ນເທິງຝັ່ງ. ແລ້ວເຂົາຈະນຶງລົງເລືອກເອົາໂຕດີໃສ່ໃນຄູໄວ້, ສ່ວນໂຕບໍ່ດີນັ້ນກໍຖືກໂຍນຖິ້ມເສັ້ງ.

⁴⁹ໃນຄາວສຸດໂລກກໍຈະເປັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ. ພວກເຫວະດາຈະອອກມາ ແລະແຍກຄົນຊົ່ວອອກຈາກຄົນສິນທັມ.⁵⁰ ພວກເຂົາຈະໂຍນຄົນຊົ່ວຖິ້ມໃສ່ເຕົາ- ໄຟຮ້ອນກ້າທີ່ບໍ່ມີວັນດັບມອດ ທີ່ນັ້ນຈະມີການຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງ ແລະ ກັດແຂ້ວຄ້ຽວຝັນ.

⁵¹ພວກທ່ານເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ແລ້ວຫລືຍັງ? ພວກສາວິກໄດ້ຫຼຸນຕອບວ່າ, “ເຂົ້າໃຈແລ້ວ.”⁵² ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ດ້ວຍເຫດນີ້ ນັກທັມທຸກຄົນທີ່ໄດ້ມາເປັນສາວິກຂອງຮາຖະອານາຈັກສະຫວັນ ກໍເຫມືອນເຈົ້າຂອງເຮືອນ, ຜູ້ທີ່ເອົາສິ່ງຂອງທັງເກົາ ແລະ ໃຫມ່ອອກມາຈາກສາງຂອງຕົນ.”⁵³ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວຄໍາອຸປະມາເຫລົ່ານີ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ, ພຣະອົງກໍສະເດັດໄປຈາກທີ່ນັ້ນ.

⁵⁴ແລະ ໄດ້ຊຶ່ງສັງສອນຄົນທັງຫລາຍໃນໂຮງທີ່ມະສາລາຂອງພວກເຂົາ. ຜົນຄືພວກເຂົາທັງຫລາຍຢັດປະຫລາດໃຈແລ້ວເວົ້າກັນວ່າ, “ຊາຍຜູ້ນີ້ໄດ້ສະຕິປັນ- ຍາ ແລະ ເຮັດການ ອັດສະຈັນ ເຫລົ່ານີ້ມາແຕ່ໃສ?”⁵⁵ ລາວເປັນລູກຊ່າງໄມ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ແມ່ຂອງລາວຊື່ມາຮິອາ ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ພວກນັ້ນອາດຊາຍຂອງລາວຊື່ ຢາໂກໂບ, ໂຍເຊັບ, ຊີໂມນ, ແລະ ຢູດາ ບໍ່ແມ່ນບໍ່?⁵⁶ ແລ້ວພວກນັ້ນອາດຂອງລາວກໍຢູ່ກັບຫມູ່ເຮົາບໍ່ແມ່ນບໍ່? ແລ້ວລາວໄດ້ສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ມາແຕ່ໃສ?”

⁵⁷ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ໃຈພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຈະບໍ່ຂາດຄວາມນັບຖື ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ໃນປະເທດ ແລະ ໃນຄົວເຮືອນຂອງຕົນ.”⁵⁸ ແລ້ວພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊຶ່ງກະທຳການ ອັດສະຈັນຫລາຍ ເພາະເຂົາບໍ່ມີຄວາມເຊືອ.

14 ¹ໃນເວລານັ້ນເອງ, ເຮໂຣດຜູ້ປົກຄອງໄດ້ຍິນເຖິງຂ່າວຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.² ເຂົາຈຶ່ງກ່າວແກ່ພວກຄົນໃຊ້ວ່າ, “ຜູ້ນີ້ແມ່ນໂຍຮັນບັບຕິສະໂຕ; ເພິນໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ. ເພາະເຊັ່ນນີ້ເອງ ຮິດອ່ານາດເຫລົ່ານີ້ຈຶ່ງສະແດງອອກມາໃນຕົວເພິນ.”

³ແລະ ຂັງຄຸກໄວ້. ເພາະເຫັນແກ່ນາງເຮໂຣດຜູ້ຝັນຮະຍາຂອງພິລິບັດອາຍຂອງຕົນ.

⁴“ເປັນການບໍ່ສົມຄວນທີ່ທ່ານຈະເອົານາງນັ້ນມາເປັນພິນຮະຍາຂອງທ່ານ.”⁵ ເຮໂຣດມີໃຈຢາກຂ້າໂຍຮັນແຕ່ກໍຢ່ານປະຊາ- ຊົນ, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຖືວ່າໂຍຮັນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.

⁶ແຕ່ເມື່ອເຖິງວັນສະຫລອງວັນເກີດຂອງເຮໂຣດ, ລູກສາວຂອງນາງເຮໂຣດຜູ້ໄດ້ຝັນລ່າ ທ່າມກາງບັນດາແຂກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮໂຣດບໍ່ໃຈ.⁷ ດ້ວຍເຫດນີ້, ຈຶ່ງໃຫ້ເຮໂຣດໃຫ້ຄຳສັ່ນຍາສາບານກັບນາງວ່າ ຈະໃຫ້ໃນທຸກສິ່ງທີ່ນາງຂໍ.

⁸ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບຄໍາແນະນໍາຈາກແມ່, ນາງຈິງໄດ້ທຸນວ່າ, “ຂໍໃຜຕິໃຫ້ໂຮງຮັບບັບຕິສະໂຕໃສ່ຖາດມາໃຫ້ຂ້ານ້ອຍທີນີ້.”⁹ ຝ່າຍເຮໂຣດຜູ້ປົກຄອງກໍ່ທຸກໃຈຫຼາຍ ແຕ່ເພາະເຫດທີ່ໄດ້ສັນຍາສາບານ ແລະ ເພາະເຫັນແກ່ຄົນທັງປວງທີ່ນັ່ງຮ່ວມຮັບປະທານຢູ່ນັ້ນ, ເພິ່ນຈິງຈໍາເປັນອອກຄໍາສັ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ຕາມນັ້ນ.

¹⁰ ທ່ານໃຊ້ຄົນໄປຕັດເອົາຫົວໂຢຮັນໃນຄູກ.¹¹ ແລ້ວເອົາຫົວໃສ່ຖາດມາໃຫ້ນາງນັ້ນ ແລະ ນາງກໍ່ໄປສົ່ງໃຫ້ແມ່ຂອງຕົນ.¹² ແລ້ວພວກສາວິກຂອງໂຢຮັນກໍ່ພາກັນມາຮັບເອົາສົບໄປຝັງໄວ້. ຫຼັງຈາກແລ້ວກໍ່ມາທຸນໃຫ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຊາບ.

¹³ ບັດນີ້ ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງຊາບແລ້ວ, ພຣະອົງຊົງແຍກຕົວອອກໄປຈາກທີ່ນັ້ນ ລົງເຮືອສະເດັດໄປຍັງສະຖານທີ່ຢູ່ຕ່າງຫາກ. ເມື່ອປະຊາຊົນທັງປວງໄດ້ຍິນຂ່າວນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍ່ອອກຈາກເມືອງ, ພວກເຂົາໄດ້ຍ່າງຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.¹⁴ ແລ້ວເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດອອກຈາກເຮືອແລ້ວກໍ່ຊົງເຫັນປະຊາຊົນໝູ່ໃຫຍ່ ພຣະອົງຊົງສົງສານເຂົາ ຈົງຊົງໂຜດຄົນເຈັບປ່ວຍທັງຫລາຍ ໃຫ້ພວກເຂົາຫາຍດີ.

¹⁵ ເມື່ອເວລາແລງມາ, ພວກສາວິກໄດ້ມາທຸນຕໍ່ພຣະອົງວ່າ, “ບ່ອນນີ້ເປັນປ່າກັນດານ ແລະ ບັດນີ້ຄໍາແລ້ວ. ປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນເລິກໄປເສັ້ງ, ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ໄປໃນເມືອງ ແລະ ຊືອາຫານຮັບປະທານໃຫ້ຕົນເອງ.”

¹⁶ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກເຂົາບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງໄປ ພວກທ່ານຈົງຫາອາຫານລ້ຽງພວກເຂົາສາ.”¹⁷ “ພວກຂ້ານ້ອຍມີພຽງແຕ່ເຂົ້າ-ຈີ້ຫ້າກ້ອນແລະປາສອງໂຕເທົ່ານັ້ນ.”¹⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກວ່າ, “ນໍາເອົາເຫຼົ່ານັ້ນມາໃຫ້ເຮົາ.”

¹⁹ ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນນັ່ງລົງຕາມປ່າຫຍ້າ. ພຣະອົງຊົງເອົາເຂົ້າຈີ້ຫ້າກ້ອນ ແລະ ປາສອງໂຕນັ້ນ. ແລ້ວກໍ່ຊົງເງິຍພຣະພັກສູ່ສະຫວັນ, ພຣະອົງໄດ້ຂໍພຣະພອນ ແລ້ວຫັກເຂົ້າຈີ້ແລ້ວກໍ່ຍິນໃຫ້ພວກສາວິກ, ແລ້ວພວກສາວິກກໍ່ແຈກຢາຍໃຫ້ຄົນທັງປວງ.²⁰ ສ່ວນສາວິກກໍ່ເກັບອາຫານທີ່ເຫລືອນັ້ນໄດ້ເຕັມສົບສອງບູງ.²¹ ຄົນທັງຫຼາຍທີ່ກິນນັ້ນມີຜູ້ຊາຍປະມານຫ້າພັນຄົນ ໂດຍບໍ່ນັບແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ.

²² ທັນໃດນັ້ນພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ພວກສາວິກລົງເຮືອຂ້າມຝາກໄປກ່ອນ ຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນເລິກໄປ.²³ ຫຼັງຈາກພຣະອົງຊົງໃຫ້ປະຊາຊົນເລິກໄປເໝາະເໝາະ ພຣະອົງຈິງສະເດັດຂຶ້ນພູຢູ່ຕ່າງຫາກເພື່ອໄຫວ້ອນ. ເມື່ອຄໍາມາແລ້ວພຣະອົງກໍ່ຍັງຊົງຢູ່ທີ່ນັ້ນແຕ່ຕົນດຽວ.

²⁴ ແລະເມື່ອປະຈຳຄວບຄຸມເຮືອບໍ່ໄດ້ ແລະຖືກຝອງນໍ້າຕີໄປມາເພາະທວນລົມຕ້ານຢູ່.

²⁵ ໃນເວລາສີ່ໂມງຂ້ອນແຈ້ງ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຍ່າງເທິງນໍ້າໄປຫາພວກສາວິກ.²⁶ ເມື່ອພວກເພິ່ນເຫັນພຣະອົງຍ່າງເທິງນໍ້າທະເລ, ພວກເຂົາກໍ່ຕົກໃຈຢ້ານ ແລະ ໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, “ນັ້ນແມ່ນຜີ” ແລ້ວພວກເຂົາຈິງຮ້ອງຂຶ້ນເພາະຄວາມຢ້ານ.²⁷ ແຕ່ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ກ່າວໂດຍທັນທີ “ຈົງກ້າຫານເຖິງ ນີ້ແມ່ນເຮົາເອງ ຢ່າສູ້ຢ້ານ.”

²⁸ ເປົ່ຕົງທຸນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າແມ່ນທ່ານແມ່ແລ້ວ ຂໍສັ່ງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຍ່າງເທິງນໍ້າໄປຫາທ່ານ.”²⁹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກວ່າ, “ມາສາ” ດັ່ງນັ້ນເປົ່ຕົງອອກຈາກເຮືອຍ່າງເທິງນໍ້າໄປຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ.³⁰ ແຕ່ເມື່ອເຫັນລົມກໍ່ຢ້ານແລະເມື່ອກໍາລັງຈະຈົມກໍ່ຮ້ອງວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຢືນແດ່ທ້ອນ.”

³¹ ໃນທັນໃດນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຍິນພຣະຫັດຈັບເປົ່ໄວ້ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ໂອ ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອນ້ອຍເອີຍ ເປັນຫຍັງ ຈົງສົງໃສ?”³² ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະ ເປົ່ຕົງໄດ້ຂຶ້ນໄປ ໃນເຮືອແລ້ວ, ລົມກໍ່ເຊົາພັດ.³³ ແລ້ວພວກທີ່ຢູ່ໃນເຮືອໄດ້ມາກຶມຂາບໃສ່ພຣະເຢຊູ ແລະເວົ້າວ່າ, “ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຈົງແທ້.”

³⁴ ເມື່ອພວກເຂົາຂ້າວມາໄປເຖິງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງທ່າເມືອງເຄັນເນຊາເຣັດ.³⁵ ເມື່ອຄົນໃນເຂດນັ້ນໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ໃຊ້ຄົນໄປບອກກ່າວຫົວຕະຫລອດເຂດນັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາຈິງພາບັນດາຄົນເຈັບປ່ວຍມາຫາພຣະອົງ.

³⁶ ແລ້ວຜູ້ໃດໄດ້ບາຍແລ້ວກໍ່ຖືກຊົງໂຜດໃຫ້ດີປົກກະຕິ.

15 ¹ ຈາກນັ້ນພວກຝາຣີຊາຍ ແລະ ພວກນັກທັມອອກມາຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມມາຫາພຣະເຢຊູ. ພວກເຂົາທຸນຖາມພຣະເຢຊູວ່າ, ² “ເປັນຫຍັງພວກສິດຂອງທ່ານຈິງລະເມີດຕໍ່ຄໍາສອນປະເພນີ ທີ່ຕົກທອດມາຈາກເຖົ້າເກົ່າບູຮານນັ້ນ? ເພາະພວກເຂົາບໍ່ລ້າງມືກ່ອນຮັບປະທານອາຫານ”³ ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເຫດສິນໃດພວກທ່ານຈິງລະເມີດຕໍ່ຂັບຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍເຫັນແກ່ຄໍາສອນປະເພນີທີ່ຕົກທອດສືບຕໍ່ກັນມານັ້ນ?”⁴ ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນຍັດໄວ້ວ່າ ‘ຈົງນັບຖືບິດາມານດາຂອງເຈົ້າ’ ແລະ ‘ຜູ້ໃດໝັ້ນປະຫມາດບິດາມານດາ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງມີໂທດເຖິງຕາຍ’.⁵ ຜູ້ໃດທີ່ຈະເວົ້າກັບບິດາມານດາວ່າ, ‘ສິ່ງໃດຂອງຂ້ອຍທີ່ອາດຊ່ອຍເຫລືອເຈົ້າໄດ້ ສິ່ງນັ້ນກໍ່ເປັນຂອງຖວາຍສໍາລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ.’⁶ ຜູ້ນັ້ນຈິງບໍ່ຕ້ອງນັບຖືບິດາມານດາຂອງຕົນ’ ດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ພວກທ່ານໄດ້ລືບລ້າງພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະເຫັນແກ່ຄໍາສອນປະເພນີທີ່ຕົກທອດສືບປະຕິບັດຕໍ່ກັນມາຂອງພວກເຈົ້າ.

⁷ ໂອ ຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄິດເອີຍ, ເອຊາຢາໄດ້ທ່ານວາຍຄັກແນ່ເຖິງພວກທ່ານວ່າ,⁸ ພົນລະເມືອງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ກຽດເຮົາແຕ່ປາກສ່ວນໃຈຂອງເຂົາຕ່າງໄກຈາກເຮົາ.⁹ ເຂົານະມັດສະການເຮົາໂດຍອັບປະໂຫຍດ ດ້ວຍເປົ່າປະໂຫຍດ ເມື່ອຄໍາສັ່ງສອນຂອງພວກມະນຸດເອົາບິດບັດຍັດຂອງພວກເຮົາອັນເປັນຄໍາສັ່ງສອນເກີດຈາກມະນຸດ’.”

¹⁰ ຈາກນັ້ນພຣະອົງຊົງເອີ້ນເອົາປະຊາຊົນ ແລະຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈົງຟັງແລະເຂົ້າໃຈສາ.¹¹ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຂົາໄປໃນປາກນັ້ນ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົວມິວຫມອງ ແຕ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ອອກມາຈາກປາກນັ້ນແຫລະ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົວມິວຫມອງ.”

¹² ຈາກນັ້ນພວກສາວິກມາທຸນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານຊາບແລ້ວຫລືວ່າເມື່ອພວກຝາຣີຊາຍໄດ້ຍິນຄໍາກ່າວນັ້ນ ເຂົາກໍ່ເສັ້ງໃຈ.”¹³ ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາ ຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ບໍ່ໄດ້ຊົງປຸກໄວ້ຈະຕ້ອງຫລົກເສັ້ງ.¹⁴ ຊ່າງພວກເຂົາເຫາະເພາະພວກເຂົາເປັນຄົນນໍາທາງທີ່ຕາບອດ ຖ້າຄົນຕາບອດຈາກຄົນຕາບອດໄປເຂົ້າທັງສອງກໍ່ຈະຕົກໃນຂຸມ.”

¹⁵ ເປົ່ຕົງທຸນພຣະອົງວ່າ, “ຂໍທ່ານໂຜດອະທິບາຍຄໍາອຸປະມານີໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍແດ່.”¹⁶ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ພວກທ່ານກໍ່ຍັງຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈເຫມືອນກັນບໍ່?”¹⁷ ສິ່ງໃດທີ່ເຂົາໄປໃນປາກກໍ່ລົງໃນຫ້ອງ ແລ້ວກໍ່ຖ່າຍອອກມາລົງໃສ່ໂຖສັ້ວມ?

¹⁸ ແຕ່ສິ່ງທີ່ອອກຈາກປາກ ກໍ່ອອກມາຈາກໃຈດ້ວຍ. ສິ່ງນັ້ນແຫລະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົວມິວຫມອງ.¹⁹ ການຂ້າຄົນ, ການຫລິ້ນຊ້າກຜິວເມັຍ, ການຜິດຊາຍຍິງ, ການລັກຊັບ, ການເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ, ແລະການນິນທາ ກໍ່ອອກມາຈາກໃຈ.²⁰ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແຫລະ, ທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົວມິວຫມອງແຕ່ການຮັບປະທານອາຫານບໍ່ລ້າງມືກ່ອນນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊົວມິວຫມອງ.”

²¹ ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຈາກບ່ອນນັ້ນເຂົ້າໄປໃນເຂດເມືອງຕີເຣເຣແລະເມືອງຊີໂດນ.²² ເບິ່ງແມ, ມີຍິງຊາວການາອານຄົນຫນຶ່ງມາຈາກເຂດນັ້ນຮ້ອງທຸນພຣະອົງວ່າ, “ໂຜດເມດຕາຕໍ່ຂ້ານ້ອຍແດ່ຖ້ອນ ອົງຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າ ບຸດດາວິດເອີຍ, ລູກສາວຂອງຂ້ານ້ອຍມີຄວາມລໍາບາກຫລາຍຍ້ອນຜີຮ້າຍຍິງຄັບ.”²³ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບຍິງນັ້ນຈັກຄໍາ ແລ້ວພວກສາວິກໄດ້ມາທຸນພຣະອົງວ່າ,

“ຂໍບອກໃຫ້ນາງເມື່ອເສັ້ງ ເພາະນາງກໍາລັງຮ້ອງຕາມຫລັງພວກເຮົາ.”

²⁴ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກສັ່ງໃຊ້ມາຫາຜູ້ອື່ນ ເວັ້ນແຕ່ຝູງແກະທີ່ເສັ້ງແລ້ວ ຄືຕະກູນອິສະຣາເອນເທົ່ານັ້ນ.”²⁵ ແຕ່ຍິງນັ້ນໄດ້ມາຂາບທຸນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີຍ, ຂໍໃຜດຸ່ດຸ່ຍຂ້ານ້ອຍແດ່ຖ້ອນ.”²⁶ ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ບໍ່ສົມຄວນຈະເອົາອາຫານຂອງລູກໂຍນໃຫ້ແກ່ຫມານ້ອຍ.”

²⁷ຍິງນັ້ນທູນຕອບວ່າ, “ຈິງຢູ່ຂ້າງນ້ອຍ ແຕ່ເຖິງແມ່ນຫມາຍນ້ອຍກໍເຄີຍກິນເມັດທີ່ຕິກຈາກໂຕະນາຍຂອງມັນ.”²⁸ “ນາງເອີຍ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າກໍໃຫຍ່ ຈິງເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງເຈົ້າເຖິງ” ແລ້ວລູກສາວຂອງຍິງນັ້ນກໍເປັນປົກກະຕິຕັ້ງແຕ່ໂມງນັ້ນ.

²⁹ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດອອກຈາກຫີນນັ້ນ ແລະໄປເລາະລຽບຝັງທະເລຄາລິເລ. ຈາກນັ້ນພຣະອົງສະເດັດຂຶ້ນພູຊົງປະທັບນັ່ງລົງຫີນນັ້ນ.³⁰ ເຂົາພາຄົນຂາເສັງ, ຄົນຕາຍອດ, ຄົນປາກກີກ, ຄົນເປັ້ງລ່ອຍ ແລະຄົນເຈັບອິນໆຫລາຍຄົນ ມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ວາງໄວ້ທີ່ໃກ້ຕີນຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງໄຜດໃຫ້ເຂົາດີ.³¹ ຝູງຄົນເຫລົ່ານັ້ນຖືກອັດສະຈັນໃຈ ເມື່ອເຫັນຄົນປາກກີກປາກໄດ້, ຄົນແຂນຂາເສັງດີປົກກະຕິ, ຄົນເປັ້ງລ່ອຍຢ່າງໄປໄດ້, ແລະຄົນຕາຍອດເຫັນໄດ້ ແລ້ວເຂົາຈິງສັນຣະເສີນພຣະເຈົ້າຂອງຊາດອິສະຣາເອນ.

³²ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເອີ້ນພວກສາວິກຂອງຕົນມາ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ເຮົາສົງສານຄົນເຫລົ່ານີ້ ເພາະເຂົາຮ້າງຢູ່ກັບເຮົາໄດ້ສາມວັນແລ້ວ ແລະບໍ່ມີອາຫານກິນ ເຮົາບໍ່ຢາກໃຫ້ເຂົາກັບໄປໃນຂະນະທີ່ຍັງຫົວຢູ່ ເພາະຢ້ານວ່າເຂົາຈະເມື່ອຍອິດອ່ອນຕາມທາງ.”³³ “ໃນປ່າຢ່າງນີ້ພວກຂ້າງນ້ອຍຈະຊອກອາຫານທີ່ໃດພໍລ້ຽງຄົນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ອີ່ມໄດ້.”³⁴ “ພວກທ່ານມີເຂົ້າຈີຈັກກ້ອນ” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ມີເຈັດກ້ອນກັບປານ້ອຍສອງສາມໂຕ.”³⁵ ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງສັ່ງໃຫ້ປະຊາຊົນນັ່ງລົງຕາມດິນ.

³⁶ພຣະອົງຮັບເຂົ້າຈີເຈັດກ້ອນກັບປາເຫລົ່ານັ້ນມາໂມທະນາຂອບພຣະຄູນ ພຣະອົງຊົງຫັກເຂົ້າຈີ ແລະຍື່ນໃຫ້ພວກສາວິກຂອງຕົນ. ພວກສາວິກກໍໄດ້ແຈກຢາຍໃຫ້ປະຊາຊົນ.³⁷ ຄົນທັງປວງໄດ້ກິນອີ່ມຫມົດທຸກຄົນຕ່ອນຫັກທີ່ເຫລືອນັ້ນເຂົາເກັບໄດ້ເຕັມເຈັດບຸງ.

³⁸ສ່ວນຄົນທີ່ໄດ້ກິນນັ້ນມີຜູ້ຊາຍເຖິງສິບຄົນ ບໍ່ນັບແມ່ຍິງກັບເດັກນ້ອຍ.³⁹ ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ຝູງຄົນກັບໄປ ພຣະອົງກໍສະເດັດລົງເຮືອໄປຍັງເຂດເມືອງມາຄາດານ.

16 ¹ພວກຝາຣີຊາຍກັບພວກຊາດູກາຍໄດ້ມາຫາແລະທົດລອງພຣະອົງ ໂດຍຂໍໃຫ້ພຣະອົງຊົງສະແດງຫມາຍສາ- ຄັນຢ່າງຫນຶ່ງຈາກສະຫວັນໃຫ້ເຂົາເຫັນ.² ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ເມື່ອຄຳມາພວກທ່ານເຄີຍເວົ້າວ່າ ‘ອາກາດຈະດີເພາະຝ່າສີແດງ.’

³ແລະເວລາເຂົ້າພວກທ່ານກໍເວົ້າວ່າ ‘ມີນີ້ຈະເກີດພາຍເພາະຝ່າສີແດງ ແລະມິດມິວ’ ພວກທ່ານຍັງສັງເກດຮູ້ຄວາມຫມາຍຂອງລັກສະນະທ້ອງຟ້າຢ່າງໃດ, ແຕ່ພວກທ່ານບໍ່ອາດສັງເກດໄດ້ຫມາຍສາຄັນແຫ່ງສະໄຫມຕ່າງໆ ໄດ້. ແຕ່ຈະບໍ່ຊົງໄຜດຫມາຍສາຄັນໃຫ້ແກ່ເຂົາ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຫມາຍສາຄັນເລືອງໂຢນາ” ແລ້ວພຣະອົງກໍສະເດັດຈາກເຂົາໄປ.

⁵ເຫລົ່າສາວິກເມື່ອຂ້ວາມໄປຝາກນັ້ນ, ກໍໄດ້ລິມເອົາເຂົ້າຈີໄປນຳ.⁶ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ຈົງສັງເກດ ແລະ ຣະວັງເຊືອແປ້ງຂອງພວກຝາຣີ- ຊາຍແລະພວກຊາດູກາຍໃຫ້ດີ.”⁷ ພວກສາວິກກໍເວົ້າຖາມກາງພວກກັນເອງວ່າ, “ເພາະຫມູ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ເອົາເຂົ້າ- ຈີມານຳ.”⁸ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຊາບແລະຈົງຊົງກ່າວວ່າ, “ທ່ານຜູ້ມີຄວາມເຊືອຫນ້ອຍ ເຫດໃດພວກທ່ານຈິງເວົ້າກັນແລະກັນເຖິງເລືອງບໍ່ໄດ້ເອົາເຂົ້າຈີມານຳ?

⁹ພວກທ່ານຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈແລະຈິບໍ່ໄດ້ບໍ່ເລືອງເຂົ້າຈີຫ້າກ້ອນສຳລັບຄົນຫ້າພັນຄົນນັ້ນ ແລະພວກທ່ານເກັບໄດ້ຈັກບຸງ?¹⁰ ຫລືເລືອງເຂົ້າຈີເຈັດກ້ອນສຳ- ລັບຄົນສິບພັນຄົນນັ້ນ ແລະພວກທ່ານເກັບໄດ້ຈັກບຸງ?

¹¹ເປັນສິນໃດພວກທ່ານຈິງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບພວກທ່ານດ້ວຍເລືອງເຂົ້າຈີ? ຈົງເອົາໃຈໃສ່ແລະຣະວັງເຊືອແປ້ງຂອງພວກຝາຣີຊາຍແລະພວກຊາ- ດູກາຍ.”¹² ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງສັງເຂົ້າໃຫ້ຣະວັງເຊືອແປ້ງນັ້ນ, ແຕ່ໃຫ້ຣະວັງຄຳສອນຂອງພວກຝາຣີຊາຍ ແລະ ພວກຊາດູກາຍ.

¹³ບັດນີ້ ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາເຖິງເຂດເມືອງກາຍຊາເຮັງຟິລິປໂປຍ, ພຣະອົງຊົງຖາມພວກສາວິກຂອງຕົນວ່າ, “ຄົນທັງຫລາຍເວົ້າກັນວ່າບຸດມະ- ນຸດແມ່ນຜູ້ໃດ?”¹⁴ ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ຜູ້ລາງຄົນວ່າເປັນໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ ແລະ ຄົນອື່ນວ່າເປັນເອລີຍາ ແຕ່ຄົນອື່ນອີກວ່າເປັນເຢເຣມີຢາ ຫລືເປັນຄົນຫນຶ່ງໃນພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ.”¹⁵ ພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ແລ້ວຝ່າຍພວກທ່ານເດ, ວ່າເຮົາເປັນໃຜ?”¹⁶ ຊີໂມນເປໂຕທູນຕອບວ່າ, “ທ່ານເປັນພຣະຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່.”

¹⁷ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເປໂຕວ່າ, “ທ່ານກໍເປັນສຸກ ຊີໂມນບາຣະໂຢນາເອີຍ, ເພາະວ່າບໍ່ແມ່ນມະນຸດທີ່ໄດ້ສະແດງຄຳນິແກ່ທ່ານ, ແຕ່ແມ່ນພຣະບິ- ດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສະຫວັນຊົງໃຫ້ຊາບ.¹⁸ ເຮົາຍັງບອກທ່ານວ່າທ່ານຄືເປໂຕ, ແລະເທິງສິລາກ້ອນນີ້ ເຮົາຈະສ້າງຄຣິສ- ຕະຈັກຂອງເຮົາຂຶ້ນ ແລະປະຕູແຫ່ງແດນມໍຣະນາ ‘ຈະມີໄຊຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກນັ້ນບໍ່ໄດ້.

¹⁹ເຮົາຈະມອບກະແຊແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນໄວ້ໃຫ້ທ່ານ ສົງໃດກໍຕາມທ່ານຈະຜູກມັດໄວ້ໃນໂລກ, ສົງນັ້ນກໍຈະຊົງຜູກມັດໄວ້ແລ້ວໃນສະຫວັນ ແລະສົງໃດກໍຕາມທ່ານຈະແກ້ໃນໂລກ, ສົງນັ້ນກໍຈະຊົງແກ້ໃຫ້ຫລຸດແລ້ວໃນສະ- ຫວັນ.”²⁰ ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງຫ້າມພວກສາວິກບໍ່ໃຫ້ບອກຜູ້ໃດວ່າຕົນຊົງເປັນພຣະຄຣິດ.

²¹ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນມາພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕັ້ງຕົນສຳແດງແກ່ພວກສາວິກຂອງຕົນວ່າ ພຣະອົງຈະຕ້ອງສະເດັດໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຕ້ອງທົນທຸກທໍຣະ- ມານຫລາຍປະການຈາກພວກເຖົ້າແກ່, ຈາກພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່, ແລະຈາກພວກນັກທັມ, ພຣະອົງຈະຖືກຂ້າຕາຍ ແລະພຣະອົງຈະຖືກຊົງບັນ- ດານໃຫ້ເປັນຄົນມາໃນວັນຖ້ວນສາມ.²² ຈາກນັ້ນເປໂຕໄດ້ພາພຣະອົງໄປຕ່າງຫາກ ແລະຕັ້ງຕົນຕໍານິພຣະອົງຢ່າງແຮງແຮງວ່າ,

“ຂໍໃຫ້ສົງນີ້ຫ່າງໄກຈາກພຣະອົງ; ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂໍຢ່າໃຫ້ສົງນີ້ເກີດມີແກ່ທ່ານຈັກເທືອ.”²³ “ໄອ້ຊາ- ຕານເອີຍ, ຈົງຖອຍຫນີຈາກເຮົາເສັງ ເຈົ້າເປັນສົງກິດຂວາງເຮົາ ເພາະເຈົ້າບໍ່ຄິດຢ່າງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຄິດຢ່າງມະນຸດ.”

²⁴ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງບອກພວກສາວິກຂອງຕົນວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຖາມ ຢາກຕາມເຮົາມາໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕັດສິດຂອງຕົນເສັງແລ້ວຮັບແບກໂມ້ກາງແຂນຂອງຕົນ ແລ້ວຕິດຕາມເຮົາມາ.²⁵ ເພາະຜູ້ໃດຢາກຊ່ອຍຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ຜົນ ຜູ້ນັ້ນຈະເສັງຊີວິດນັ້ນ, ແລະຖ້າຜູ້ໃດຈະເສັງຊີວິດເພາະເຫັນແກ່ເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະພົບຊີວິດນັ້ນ.²⁶ ເພາະຈະມີ ຈະໄດ້ປະໂຫຍດອັນໃດ ສຳລັບຜູ້ນັ້ນ ຖ້າຈະໄດ້ສົງຂອງຫມົດທັງໂລກ ແຕ່ຕ້ອງເສັງຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນເອງ? ແລ້ວຜູ້ນັ້ນຈະນຳເອົາສົງໃດໄປແລກເອົາຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນກັບຄົນມາ?

²⁷ເພາະບຸດມະນຸດຈະມາດ້ວຍສະຫງ່າຣາສີແທ້ພຣະບິດາຂອງຕົນ ພ້ອມດ້ວຍພວກເທວະດາຂອງພຣະອົງ. ຈາກນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງປະທານບຳ- ເຫນັດໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນຕາມການທີ່ເຂົາເຮັດນັ້ນ.²⁸ ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຈະມີພວກທ່ານບາງຄົນທີ່ຍິນຢູ່ນີ້ ທີ່ຈະບໍ່ຮູ້ອິດແຫ່ງຄວາມຕາຍ ຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຫັນບຸດມະນຸດສະເດັດມາດ້ວຍຣາຊະອຳນາດຂອງພຣະອົງ.”

17 ¹ຫົກວັນຕໍ່ມາພຣະເຢຊູຊົງພາເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ແລະ ໂຢຮັນນ້ອງຊາຍຂອງຢາໂກໂບ, ແລະ ໄດ້ຂຶ້ນພູສູງຢູ່ຕ່າງຫາກ. ²ພຣະອົງໄດ້ຊົງປ່ຽນແປງພຣະກາຍຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ. ພຣະພັກຂອງພຣະອົງສ່ອງແສງດັງຕາເວັນ, ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງ ຂອງພຣະອົງກໍຂາວຜ່ອງເຫລືອມເຫມືອນແສງສະຫວ່າງກ້າ.

³ເບິ່ງແມ, ໂມເຊແລະເອລີຢາກໍມາປະກົດແກ່ສາວິກເຫລົ່ານັ້ນ ເຝົ້າສິນທະນາຢູ່ກັບພຣະອົງ.⁴ ເປໂຕໄດ້ຕອບ ແລະ ກ່າວຕໍ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເປັນການດີທີ່ພວກເຮົາຈະຢູ່ຫີນກີດີຢູ່. ຖ້າທ່ານປະສົງ, ຂ້ານ້ອຍຈະປຸກຕູບສາມຫລັງຂຶ້ນຫີນ, ສຳລັບທ່ານຫລັງຫນຶ່ງ ສຳລັບໂມ- ເຊຫລັງຫນຶ່ງ ແລະ ຫລັງຫນຶ່ງສຳລັບເອລີຢາ.”

⁵ຂະນະທີ່ເປົ່າກຳລັງເວົ້າຢັບຢ້ອນຂາດຄຳເບິ່ງແມ່, ມີເມກສຸກໃສ່ມາປົກຫຸ້ມເຂົ້າໄວ້ ແລະເບິ່ງແມ່, ມີພຣະສຸຣະສັງຄອກມາຈາກເມກນັ້ນວ່າ, “ທ່ານຜູ້ນີ້ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງເຮົາຊອບໃຈຫລາຍ ພວກເຮົາຈຶ່ງເຊື່ອຝັ່ງເພິນ.”⁶ຝ່າຍພວກສາວິກເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍກົມຫນ້າຂາບລົງແລະຢ້ານຫລາຍ.⁷ແລະໂດຍຊຶ່ງກ່າວວ່າ, “ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນເຖິດຢ່າຊູ່ຢ້ານເລີຍ.”⁸ເມື່ອເງິຍຫນ້າຂຶ້ນແລ້ວເຂົາກໍບໍ່ເຫັນຜູ້ໃດ ເຫັນແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ.
⁹ເມື່ອເຂົາກຳລັງລົງມາຈາກພູນັ້ນ, ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງເຂົາໄວ້ວ່າ, “ນິມິດຊຶ່ງພວກທ່ານໄດ້ເຫັນນັ້ນ ຢ່າໄດ້ບອກແກ່ຜູ້ໃດ ຈົນກວ່າບຸດມະນຸດຈະໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ.”¹⁰ພວກສາວິກກໍທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ດ້ວຍເຫດໃດພວກນັກທັມເຄີຍເວົ້າວ່າເອລີຢາຈະຕ້ອງມາກ່ອນ?”
¹¹ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຈຶ່ງແທ້ ເອລີຢາຈະມາກ່ອນແລະເຮັດໃຫ້ສິ່ງທັງປວງຄົນສູ່ສະພາບເດີມ.”¹²ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ, ເອລີຢານັ້ນໄດ້ມາແລ້ວແລະເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເພິນ. ແຕ່ເຂົາໄດ້ເຮັດແກ່ເພິນຕາມໃຈຊອບຕໍ່ເພິນ ທ່ານອາດຮູ້ວ່າ ບຸດມະນຸດກໍຈະຕ້ອງທຶນທຸກທໍ່ຣະມານດ້ວຍມືຂອງພວກເຂົາເຫມືອນກັນ.”¹³ແລ້ວພວກສາວິກໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາເຖິງເລື່ອງໂຢຮັນບັບຕີສະໂຕ.
¹⁴ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງປະຊາຊົນທັງຫລາຍແລ້ວ ມີຊາຍຄົນຫນຶ່ງມາຫາພຣະອົງຄູ່ເຂົາລົງຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ ແລະທູນວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຂໍໃຜດເມດຕາລູກຊາຍຂອງຂ້າື່ນອຍແດ່ຖ້ອນ ດ້ວຍວ່າລາວເປັນບ້າຫມູ ມີຄວາມທຸກລຳບາກຫລາຍເພາະລາວຕິກໃສ່ໄຟໃສ່ນ້ຳຫລາຍເໜືອ.
¹⁶ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຮັກສາໃຫ້ເຂົາດີໄດ້.”
¹⁷ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ໂອຄົນໃນສະໄຫມທີ່ຂາດຄວາມເຊື່ອແລະຊົງຊ້າເອີຍ, ເຮົາຈະຕ້ອງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າອີກເທິງປານໃດ? ເຮົາຈະຕ້ອງອິດທິນກັບພວກເຈົ້ານານປານໃດ? ຈຶ່ງພາລາວມາຫາເຮົາທຶນີສາ.”¹⁸ພຣະເຢຊູເຈົ້າສັ່ງມານຮ້າຍໃຫ້ອອກ ແລະມັນໄດ້ອອກຫນີໄປ ແລ້ວເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍຕິປົກກະຕິ ຕັ້ງແຕ່ໂມງນັ້ນໄປ.
¹⁹ຈາກນັ້ນພວກສາວິກໄດ້ເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າຕ່າງຫາກແລະທູນຖາມວ່າ, “ເພາະເຫດໃດພວກຂ້າ-ນ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຍິນນ້ອຍກໍໄດ້?”²⁰ພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ເພາະພວກທ່ານມີຄວາມເຊື່ອຫນ້ອຍ. ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຖ້າພວກທ່ານມີຄວາມເຊື່ອທັກບໍ່ເມັດຜັກກາດເມັດຫນຶ່ງ, ພວກທ່ານຈະສາມາດສັ່ງພູຫນ້ວຍນຶ່ງວ່າ ‘ຈຶ່ງເຄື່ອນຈາກບ່ອນນີ້ໄປຢູ່ບ່ອນນັ້ນ’ ມັນກໍຈະເຄື່ອນໄປ, ແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ທ່ານເຮັດບໍ່ໄດ້.”²¹ແຕ່ຜີແບບນີ້ບໍ່ເຄີຍຖືກຂັບອອກ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ດ້ວຍການພາວັນນາອະທິຖານແລະຖືສິນອິດອາຫານ.
²²ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍັງຄົງຢູ່ໃນແຂວງຄາລິເລ ພຣະອົງຊົງບອກບັນດາສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກມອບໄວ້ໃນມືມະນຸດ.
²³ເຂົາຈະຂ້າພຣະອົງເສັ້ງ ແລະໃນວັນຖ້ວນສາມພຣະອົງຈະຖືກຂັບບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ.” ພວກສາວິກກໍມີຄວາມທຸກຫນັກໃຈ.
²⁴ເມື່ອມາເຖິງເມືອງກາເປນາອູມແລ້ວ ມີພວກເກັບຄ່າບຳລຸງພຣະວິຫານມາຫາເປົ່າເຖິງມາວ່າ, “ອາຈານຂອງພວກທ່ານບໍ່ເສັ້ງເງິນບຳລຸງພຣະວິຫານບໍ່?”²⁵ເປົ່າເຖິງຕອບວ່າ, “ເສັ້ງ” ເມື່ອເປົ່າເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວຂຶ້ນກ່ອນຖາມວ່າ, “ຊີໂມນເອີຍ, ເຈົ້າຄິດເຫັນເປັນຢ່າງໃດ? ພວກເຈົ້າແຜ່ນດິນເຄີຍເກັບພາສີ ແລະເງິນສ່ວຍຈາກຜູ້ໃດ? ຈາກປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງເອງ ຫລື ຈາກຄົນຕ່າງຊາດ?”
²⁶ເມື່ອເປົ່າທູນຕອບວ່າ, “ເຄີຍເກັບຈາກຄົນຕ່າງຊາດ” ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ປະຊາຊົນກໍບໍ່ຕ້ອງເສັ້ງ.
²⁷ແຕ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ເປັນເຫດໃຫ້ຄົນເກັບພາສີຕ້ອງເຮັດບາບ, ຈຶ່ງໄປຕິກເບັດທິທະເລ ເມື່ອໄດ້ປາໂຕທຳອິດຂຶ້ນມາໃຫ້ງະປາກມັນ ແລ້ວທ່ານຈະພົບເງິນຫລວງຫນຶ່ງ ຈຶ່ງເອົາເງິນນັ້ນໄປເສັ້ງຄ່າບຳລຸງພຣະວິຫານສຳລັບເຮົາກັບທ່ານ.”

18 ¹ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນພວກສາວິກມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລະທູນວ່າ, “ໃຜເປັນໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນອາຊະອານາຈັກສະຫວັນ?”²ໃຫ້ຍິນຖ້າມາກາງພວກເພິນ.³ແລ້ວກ່າວວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ກັບໃຈ ແລະ ກາຍເປັນເຫມືອນເດັກນ້ອຍຄົນນີ້ ທ່ານຈະເຂົ້າໃນອາຊະອານາຈັກສະຫວັນບໍ່ໄດ້ເລີຍ.
⁴ເຫດສະນັ້ນ, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຖ່ອມຕົວລົງເຫມືອນເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້ ຜູ້ນັ້ນຈະເປັນໃຫຍ່ໃນອາຊະອານາຈັກສະຫວັນ.
⁵ຖ້າຜູ້ໃດຈະຮັບເດັກນ້ອຍຜູ້ຫນຶ່ງຢ່າງນີ້ໄວ້ໃນນາມຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນກໍໄດ້ຮັບເຮົາ.”⁶ແຕ່ຜູ້ໃດເຮັດໃຫ້ຄົນຫນຶ່ງໃນຫມູ່ເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ ທີ່ເຊື່ອໃນເຮົາຫລົງຜິດ, ຈະດີກວ່າສຳລັບເຂົາ ຖ້າເອົາຫົນໂມ້ແບ່ງກ້ອນໃຫຍ່ຜູກຄູ່ຜູ້ນັ້ນ, ແລະ ໃຫ້ຈົມລົງນ້ຳທະເລເລິກເສັ້ງ.
⁷ເພາະເຫດການລ້ວງມະນຸດໃຫ້ຕິກໃນບາບ ທີ່ເວລາເຫຼົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ກໍ່ເຫດໃຫ້ເກີດການຫລົງຜິດນັ້ນ.⁸ຖ້າມີ ຫລື ຕົນຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດ ຈຶ່ງຕັດຖົມເສັ້ງ ທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຊີວິດດ້ວຍມືແລະຕົນກຸດຫລືພິການ. ຍັງດີກວ່າຖືກຖົມໃສ່ໄຟທີ່ໄຫມ້ຢູ່ເປັນນິດທັງໆທີ່ຍັງມີຫລືຕົນສອງເບື້ອງ.
⁹ຖ້າດວງຕາຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົນຫລົງຜິດ ຈຶ່ງຄວັກອອກ ແລະ ຖົມໄປໃຫ້ໄກເສັ້ງ ເພາະຈະຕິສຳລັບທ່ານທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ຊີວິດດ້ວຍຕາເບື້ອງດຽວ ແທນທີ່ຈະຖືກໂຍນລົງໄປໃນໄຟນະຣົກທັງໆ ທີ່ຍັງມີຕາຄົບສອງເບື້ອງ.”
¹⁰ຈຶ່ງລະວັງໃຫ້ດີ ທ່ານຢ່າດູຫມິນເດັກນ້ອຍຫມູ່ນີ້ຈັກຄົນຫນຶ່ງ. ເພາະເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ເຫວະດາປະຈຳຂອງເຂົາໃນສະຫວັນເຝົ້າຢູ່ສະເຫມີ. ຕໍ່ພຣະພິກພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ. ເພາະບຸດມະນຸດໄດ້ມາໃຜດເອົາຜູ້ທີ່ເລັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ພິນ.
¹¹ຍ້ອນວ່າບຸດມະນຸດໄດ້ມາໃຜດເອົາຜູ້ທີ່ຫລົງເສັ້ງໄປໃຫ້ພິນ.
¹²ພວກທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ? ຖ້າຜູ້ຫນຶ່ງມີແກະຢູ່ຮ້ອຍໂຕ ແລະມີໂຕຫນຶ່ງຫລົງເສັ້ງໄປຈາກຝູງ, ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ປະແກະເກົ້າສິບເກົ້າໂຕໄວ້ຢູ່ພູ ແລ້ວໄປຊອກຫາໂຕທີ່ຫລົງເສັ້ງໄປນັ້ນບໍ່?”¹³ຖ້າພິບແກະໂຕທີ່ເສັ້ງ ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຜູ້ນັ້ນຄົງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີໃນແກະໂຕນັ້ນ ຫລາຍກວ່າແກະເກົ້າສິບເກົ້າໂຕທີ່ບໍ່ຫລົງເສັ້ງໄປ.¹⁴ໃນທ່ານອາດຮູ້ວ່າພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ຈຶ່ງບໍ່ຊົງປາຖນາໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ຈິບຫາຍແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວເລີຍ.”
¹⁵ຖ້າພິນ້ອງຂອງທ່ານເຮັດຜິດບາບຕໍ່ທ່ານ, ຈຶ່ງໄປແຈ້ງຄວາມຜິດນັ້ນແກ່ເພິນສອງຕໍ່ສອງເທົ່ານັ້ນ. ຖ້າເພິນຍອມຟັງ, ທ່ານກໍໄດ້ພິນ້ອງຄົນມາ.
¹⁶ແຕ່ຖ້າເຂົາບໍ່ຍອມຟັງທ່ານ, ທ່ານຈຶ່ງເອົາຄົນຫນຶ່ງ ຫລື ສອງຄົນໄປນຳ ໃຫ້ເປັນພະຍານ, ເພາະເຫດນັ້ນດ້ວຍ ສອງ ຫລື ສາມປາກເພື່ອສາມາດຮັບຮອງຄ່າເວົ້າໄດ້ໂດຍພະຍານເຫລົ່ານັ້ນ.
¹⁷ແລະຖ້າເພິນບໍ່ຍອມຟັງຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງໄປແຈ້ງຄວາມນັ້ນຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກ. ຖ້າເພິນບໍ່ຍອມຟັງຄຣິສຕະຈັກອີກ, ກໍໃຫ້ຖືເສັ້ງວ່າເພິນເປັນເຫມືອນຄົນບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າແລະເປັນຄົນເກັບພາສີ.
¹⁸ເຮົາບອກພວກທ່ານຄວາມຈິງວ່າ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພວກທ່ານຈະຜູກມັດໄວ້ ແລ້ວໃນສະຫວັນ; ແລະສິ່ງໃດທີ່ພວກທ່ານຈະແກ້ໃນໂລກ ກໍຈະຊົງແກ້ໃຫ້ຫລຸດເສັ້ງແລ້ວໃນສະຫວັນເຫມືອນກັນ.¹⁹ເຮົາບອກແກ່ພວກທ່ານວ່າ ຫາກສອງຄົນໃນພວກທ່ານຈະຮ່ວມໃຈກັນຂໍສິ່ງຫນຶ່ງສິ່ງໃດໃນໂລກນີ້ ກໍຈະເປັນໄປຕາມນັ້ນສຳລັບພວກເຂົາ ພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນກໍຈະຊົງກະທຳໃຫ້.²⁰ດ້ວຍວ່າມີສອງຫລືສາມຄົນປະຊຸມກັນໃນນາມຂອງເຮົາຢູ່ບ່ອນໃດ ເຮົາກໍຢູ່ທ່າມກາງເຂົາຢູ່ບ່ອນນັ້ນແຫລະ.”
²¹ຈາກນັ້ນເປົ່າໄດ້ມາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ອີງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້ານ້ອຍຄວນຈະຍົກໂທດໃຫ້ແກ່ພິນ້ອງຂອງຂ້ານ້ອຍເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ ຕ້ອງຍົກໂທດເຖິງຈັກເທື່ອບໍ່? ຈົນຄົບເຈັດເທື່ອບໍ່?”²²ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບໍ່ໄດ້ບອກພຽງເຈັດເທື່ອເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຖິງເຈັດສິບເທື່ອຄູນກັບເຈັດ.

²³ເຫດສະນັ້ນຮາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເຫມືອນເຈົ້າກະສັດອົງໜຶ່ງ ຜູ້ຊົງປະສົງຢາກຄິດບັນຊີເງິນທີ່ພວກຂ້າໃຊ້ເປັນຫນຶ່ງ.
²⁴ແມ່ນເຂົາເລີ່ມຕົ້ນຄິດໄລ່ບັນຊີຢູ່, ເຂົາພາຜູ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ເປັນຫນຶ່ງເພິ່ນຫມື່ນຕາລັນຕົນມາຫາພຣະອົງ. ²⁵ແຕ່ເມື່ອລາວບໍ່ມີຫຍັງຈະໃຊ້ຫນຶ່ງຄົນ, ນາຍຂອງເຂົາຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຂາຍຕົວເຂົາ ລວມທັງເມັງ ແລະ ລູກ ແລະ ບັນດາສິ່ງຂອງທີ່ເຂົາມີຢູ່ເອົາມາໃຊ້ຫນຶ່ງເສັ້ນ.
²⁶ຄົນໃຊ້ຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງຂາບລົງວອນຕໍ່ທ່ານວ່າ, 'ໂອຍທ່ານເອີຍ, ຂໍຊົງໂຜດຜ່ອນຜັນຂ້າງອ່ອນ ແລ້ວຂ້າງອ່ອນຈະຫາໃຊ້ແທນໃຫ້ຫມົດ'.
²⁷ກະສັດຄິດເມດຕາສິງສານ ລາວ. ດັ່ງນັ້ນເພິ່ນ ຈຶ່ງຍົກຫນຶ່ງໃຫ້ແລ້ວປ່ອຍໃຫ້ ລາວ ໄປ.
²⁸ຕໍ່ມາຊາຍຜູ້ນັ້ນກໍ່ພົບເພື່ອນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເປັນຂ້າໃຊ້ດ້ວຍກັນ, ຊຶ່ງເປັນຫນຶ່ງຕົນໜຶ່ງຮ້ອຍເດນາຣີອິນ. ລາວຈຶ່ງຈັບເພື່ອນຄົນນັ້ນບົບຄໍ, ແລະເວົ້າວ່າ 'ເງິນທີ່ມື້ງເປັນຫນຶ່ງກຸ່ນນັ້ນເອົາມາແທນເສັ້ນແມ່.' ²⁹ແຕ່ຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງຂາບລົງອ່ອນວອນວ່າ 'ຂໍຜ່ອນຜັນໃຫ້ເຮົາເສັ້ນກ່ອນທ່ອນ, ແລ້ວເຮົາຈະໃຊ້ໃຫ້ທັງຫມົດ.'
³⁰ແຕ່ຂ້າໃຊ້ຄົນທ່ານອິດບໍ່ຍອມ ແລະຈັບລູກຫນຶ່ງຜູ້ນັ້ນ ໄປຂັງໄວ້ຈົນກວ່າຈະໃຊ້ຫນຶ່ງນັ້ນ. ³¹ຝ່າຍພວກເພື່ອນຂ້າໃຊ້ດ້ວຍກັນ ເມື່ອໄດ້ເຫັນເຫດການຢ່າງນັ້ນກໍ່ພາກັນໃຈຮ້າຍຫລາຍ ແລະນໍາເຫດການທັງປວງໄປກາຍຫຼຸນຕໍ່ເຈົ້ານາຍໃນທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ.
³²ກະສັດຈຶ່ງເອີ້ນລາວມາ ແລະ ຊົງກ່າວວ່າ 'ອ້າຍຂໍຂ້າຊາດຊື່ວ່າເອີຍ, ເຮົາໄດ້ຍົກຫນຶ່ງໃຫ້ເຈົ້າທັງຫມົດເພາະເຈົ້າໄດ້ອ່ອນວອນຂໍນໍາເຮົາ. ³³ເຈົ້າຄວນຈະສົງ-ສານເພື່ອນຂອງເຈົ້າເຫມືອນດັ່ງເຮົາໄດ້ສົງສານເຈົ້າບໍ່ແມ່ນບໍ?'
³⁴ເຈົ້ານາຍອົງນັ້ນກໍ່ຮ້າຍຫລາຍແລະມອບມັນໄວ້ແກ່ເຈົ້າຫນ້າທີ່ໃຫ້ທໍຣະມານຈົນກວ່າຈະໃຊ້ຫນຶ່ງໃຫ້ຫມົດ. ³⁵ດັ່ງນັ້ນພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາຜູ້ຊົງສະ-ຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ກໍ່ຈະເຮັດດັ່ງນັ້ນແກ່ພວກທ່ານທຸກຄົນ ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ຍົກຄວາມຜິດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຂອງຕົນດ້ວຍໃຈບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງທ່ານເອງ."

19 ¹ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວຄໍາເຫລົ່ານີ້ຈົບລົງແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຈາກແຂວງຄາລິເລ ເຂົ້າໄປໃນເຂດແດນແຂວງຢູດາຍຟາກແມ່ນໍ້າຈໍ-ແດນເບື້ອງນັ້ນ. ²ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໂຜດໃຫ້ເຂົາດີພະຍາດໃນຫນຶ່ງນັ້ນ.

³ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ເຂົ້າມາທົດລອງພຣະອົງທຸນວ່າ, "ເປັນເລື່ອງທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດບັດຍັດຫລິບ ຖ້າຜູ້ຊາຍຈະຢາຮ້າງກັບເມັຍເພາະເຫດໃດກໍ່ຕາມ?" ⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, "ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ອ່ານຫລືວ່າ 'ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງມະ-ນຸດແຕ່ຕົນເດີມໄດ້ຊົງສ້າງໃຫ້ເປັນຊາຍແລະຍິງໃຫ້ຄູ່ກັນ.'

⁵ດ້ວຍເຫດນັ້ນຜູ້ຊາຍຈຶ່ງລະບໍ່ແມ່ນຂອງຕົນໄປຜູກພັນຢູ່ກັບເມັງ ແລະເຂົາທັງສອງຈະເປັນກາຍອັນດຽວກັນ.

⁶ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ເປັນສອງຕໍ່ໄປແຕ່ເປັນກາຍອັນດຽວ.' ເພາະເຫດນີ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຜູກພັນໄວ້ຕໍ່ກັນແລ້ວນັ້ນ ຢາໃຫ້ມະນຸດເຮັດໃຫ້ພາກຈາກກັນເລີຍ."

⁷ພວກເຂົາຈຶ່ງຢ້ອນຖາມພຣະອົງວ່າ, "ຖ້າຢ່າງນັ້ນເປັນຫຍັງໂມເຊຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເຮັດຫນຶ່ງສີ່ຢາຮ້າງ ແລະໃຫ້ປະເມັງໄປໄດ້" ⁸ພຣະອົງຊົງຕອບເຂົາວ່າ, "ກໍ່ເພາະໃຈຂອງພວກທ່ານດີຕໍ່ກັນຫລາຍ ໂມເຊຈຶ່ງຍອມອະນຸຍາດໃຫ້ພວກທ່ານປະເມັງຂອງຕົນໄດ້ ແຕ່ເມື່ອຕົນເດີມບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ.

⁹ຜູ້ໃດຈະປະເມັງຂອງຕົນ, ໂດຍເມັງບໍ່ເປັນຊັກກັບຊາຍອື່ນ ແລ້ວໄປເອົາເມັງໃຫມ່ ຜູ້ນັ້ນມີຄວາມຜິດໃນຖານຫລິນຊູ້ ແລະຜູ້ໃດຈະເອົາແມ່-ຮ້າງນັ້ນມາເປັນເມັງ ກໍ່ຜິດໃນຖານຫລິນຊູ້ເຫມືອນກັນ."

¹⁰ພວກສາວິກາຈຶ່ງທຸນພຣະອົງວ່າ, "ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນລະຫວ່າງຜົວເມັງຂອງຕົນແລ້ວ ການບໍ່ແຕ່ງງານກໍ່ຈະດີກວ່າ." ¹¹"ບໍ່ແມ່ນຫມົດທຸກຄົນທີ່ຈະຮັບປະຕິ-ບັດຕາມຂໍ້ນີ້ໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ຜູ້ທີ່ຊົງໂຜດເທົ່ານັ້ນ. ¹²ຜູ້ທີ່ເປັນຫມື່ນແຕ່ເກີດກໍ່ມີ ຜູ້ທີ່ມະນຸດເຮັດໃຫ້ເປັນຫມື່ນກໍ່ມີຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນຫມື່ນເພາະເຫັນ-ແກ່ຮາຊະອານາຈັກກໍ່ມີ, ຜູ້ໃດທີ່ສາມາດຮັບປະຕິບັດໄດ້ ກໍ່ໃຫ້ຮັບເອົາເຖິດ."

¹³ຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ພາພວກເດັກນ້ອຍໆມາຫາພຣະອົງ ເພື່ອຈະໃຫ້ພຣະອົງຊົງວາງພຣະຫັດແລະອະທິຖານເພື່ອເຂົາ, ແຕ່ພວກສາ-ວິກາໄດ້ຫ້າມປາມໄວ້. ¹⁴ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, "ຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍມາຫາເຮົາ ຢ່າຊູ້ຫ້າມເຂົາ ເພາະວ່າຮາຊະອານາຈັກສະຫວັນ ເປັນຂອງຄົນທີ່ເຫມືອນເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ແຫລະ." ¹⁵ພຣະອົງຊົງວາງພຣະຫັດໃສ່ພວກເດັກນ້ອຍແລ້ວ ກໍ່ໄດ້ສະເດັດໄປຈາກບ່ອນນັ້ນ.

¹⁶ເບິ່ງແມ່, ມີຄົນໜຶ່ງເຂົ້າມາທຸນພຣະອົງວ່າ, "ອາຈານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດດີປະການໃດ ຈຶ່ງຈະໄດ້ຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ?" ¹⁷ພຣະ-ເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, "ເປັນຫຍັງທ່ານຖາມເຮົາເຖິງສິ່ງທີ່ດີ ຜູ້ດີມີແຕ່ຜູ້ດຽວ, ຖ້າທ່ານປາຖນາຈະເຂົ້າສູ່ຊີວິດ ໃຫ້ຖືຮັກສາຂໍ້ບັນຍັດທັງຫລາຍໄວ້."

¹⁸ຊາຍຜູ້ນັ້ນທຸນຖາມວ່າ, "ພຣະບັນຍັດຂໍໃດ?" ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, "ຄືຂໍ້ທີ່ວ່າ 'ຢ່າຂ້າຄົນ, ຢ່າລ່ວງປະເວນີ, ຢ່າລັກຊັບ, ແລະຢ່າເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ.

¹⁹ແລະຈຶ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເຫມືອນຮັກຕົວເອງ'."

²⁰ຊາຍຫນຸ່ມຜູ້ນັ້ນທຸນຕອບພຣະອົງອີກວ່າ, "ຂໍເຫລົ່ານັ້ນຂ້ານ້ອຍໄດ້ຖືຮັກສາມາແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍຍັງຂາດສິ່ງໃດອີກ?" ²¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, "ຖ້າທ່ານປາຖນາຢາກເປັນຜູ້ດີຄົບຖ້ວນ ຈຶ່ງໄປຂາຍບັນດາສິ່ງຂອງຊຶ່ງທ່ານມີຢູ່ ແຈກຢາຍແກ່ຄົນອະນາຖາ ແລ້ວທ່ານຈະມີຊັບສິນບັດໃນສະຫວັນ ແລະຈຶ່ງຕາມເຮົາມາເສັ້ນ." ²²ແຕ່ເມື່ອຊາຍຫນຸ່ມໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍ່ອອກໄປເປັນທຸກຫນັກໃຈ ເພາະຕົນມີຊັບສິ່ງຂອງຈໍານວນຫລາຍ.

²³ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບພວກສາວິກາຂອງຕົນວ່າ, "ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຍາກເຫລືອເກີນທີ່ຄົນຮັ່ງມີຈະເຂົ້າໄປໃນຮາ-ຊະອານາຈັກຂອງສະຫວັນ. ²⁴ໂຕອຸດຈະລອດຊູ້ເຂົ້າກໍ່ຖ່າຍກວ່າຄົນຮັ່ງມີຄົນໜຶ່ງຈະເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ."

²⁵ເມື່ອພວກສາວິກາໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍ່ປະຫລາດໃຈຫລາຍ ແລະເວົ້າວ່າ, "ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ໃຜຈະພົ້ນໄດ້?" ²⁶"ຝ່າຍມະນຸດກໍ່ເຫລືອກໍາລັງທີ່ຈະເຮັດໄດ້ ແຕ່ສໍາລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວທຸກສິ່ງລ້ວນແຕ່ເປັນໄປໄດ້." ແລ້ວເປັນໂຕທຸນຕອບວ່າ, ²⁷"ເບິ່ງແມ່, ຂ້ານ້ອຍທັງຫລາຍໄດ້ສະຫລະຫມົດທຸກສິ່ງແລ້ວແລະໄດ້ຜິດ-ຕາມພຣະອົງມາ ແລ້ວພວກຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຫຍັງແດ່?"

²⁸ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ເຮົາບອກພວກທ່ານຄວາມຈິງວ່າ ໃນໂລກໃຫມ່ຄາວເມື່ອບຸດມະນຸດຈະນັ່ງເທິງພຣະທີ່ນັ່ງອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງຕົນນັ້ນ ຝ່າຍພວກທ່ານກໍ່ຈະນັ່ງເທິງບັນລັງສິບສອງບ່ອນ, ພິພາກສາທັງສິບສອງເຜົ່າຂອງອິສະຣາເອນ.

²⁹ທຸກໆ ຄົນທີ່ໄດ້ສະຫລະເຮືອນຊານ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ, ພໍ່ແມ່, ລູກ, ຫລືໂຮ່ນາເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ, ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນຮ້ອຍທໍ ແລະຈະໄດ້ຮັບບໍຣະເດັກຄືຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ³⁰ແລະຜູ້ທີ່ເປັນປາຍຈະກັບເປັນຕືນ."

20 ¹ເພາະວ່າຮາຊະອານາຈັກສະຫວັນປຽບເຫມືອນພໍ່ເຮືອນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ອອກໄປແຕ່ເຊົ້າ ເພື່ອຈ້າງຄົນມາທໍາງານໃນສວນອະນຸ່ນຂອງຕົນ. ²ຄົນຕົກລົງກັບລູກ-ຈ້າງວັນລະຫນຶ່ງເດນາຣີອິນແລ້ວ ຈຶ່ງໃຊ້ໃຫ້ໄປທໍາງານໃນສວນອະນຸ່ນຂອງຕົນ.

³ໃນເວລາເກົ້າໂມງເຊົ້າ ເຈົ້າຂອງສວນກໍ່ອອກໄປອີກ ແລະພົບຄົນອື່ນຢືນຢູ່ລ້າກາງຕະຫລາດ. ⁴"ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄປທໍາງານໃນສວນອະນຸ່ນຂອງຂ້ອຍເຫມືອນກັນ ແລະຂ້ອຍຈະໃຫ້ຄໍາຈ້າງແກ່ພວກເຈົ້າຕາມສົມຄວນ.' ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາກໍ່ພາກັນໄປເຮັດວຽກ.

⁵ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ເພິ່ນກໍ່ອອກໄປເມື່ອປະມານເວລາທ່ຽງແລະບໍ່າຍສາມໂມງ ເພິ່ນກໍ່ອອກໄປອີກເຮັດເຫມືອນແຕ່ກ່ອນ. ⁶ພໍ່ຕອນທ້າໂມງແລງ ເພິ່ນກໍ່ອອກໄປອີກເທື່ອໜຶ່ງແລະພົບອີກພວກໜຶ່ງຢືນຢູ່ຈຶ່ງຖາມເຂົາວ່າ 'ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຢືນຢູ່ນີ້ຫມົດມື້ລ້າ ໆ?' ⁷"ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດຈ້າງພວກເຮົາ.' ເພິ່ນຈຶ່ງບອກເຂົາວ່າ, 'ພວກເຈົ້າຈຶ່ງໄປທໍາງານໃນສວນອະນຸ່ນເຫມືອນກັນ.'

⁸ຄັນເຖິງເວລາຄ່າແລງແລ້ວ, ເຈົ້າຂອງສວນອະນຸງຈິງບອກເຈົ້າພະນັກງານວ່າ ‘ຈິງເອີນພວກຄົນງານມາ ແລ້ວໃຫ້ຄ່າຈ້າງແກ່ເຂົາ ຕັ້ງ-
ແຕ່ຜູ້ທ່າງານສຸດທ້າຍຈິນເຖິງຜູ້ມາກ່ອນ.’⁹ເຂົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຄົນລະຫນຶ່ງເດນາຣີອິນ.¹⁰ເມື່ອພວກຄົນງານທີ່ມາກ່ອນເຫັນ
ກໍນິກວ່າຄົງຈະໄດ້ຮັບຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ແຕ່ກໍໄດ້ຮັບຄົນລະຫນຶ່ງເດນາຣີອິນເຫມືອນກັນ.

¹¹ເມື່ອໄດ້ຮັບເງິນແລ້ວເຂົາກໍຈົມຕໍ່ເຈົ້າຂອງສວນ.¹²ພວກເຂົາເວົ້າວ່າ ‘ພວກທີ່ມາຕາມຫລັງເຮັດວຽກໄດ້ແຕ່ຊົ່ວໂມງດຽວ
ແຕ່ທ່ານໄດ້ໃຫ້ເຂົາທ່ານກັບພວກຂ້ານ້ອຍ ຫຼືອີດທ່າງານຫນັກຕາກແດດຮ້ອນຕະຫລອດວັນ.’

¹³ແຕ່ເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ຕອບໂດຍກ່າວກັບຄົນຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາວ່າ ‘ສະຫາຍເອີຍ, ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ເຈົ້າດອກ. ເຈົ້າໄດ້ຖືກ-
ລົງກັນແລ້ວກັບຂ້ອຍວັນລະຫນຶ່ງເດນາຣີອິນ ບໍ່ແມ່ນຫລື?’¹⁴ສ່ວນທີ່ຖືກເປັນຂອງເຈົ້າຈິງເອົາໄປເສັງ. ຂ້ອຍພໍ-
ໃຈຈະໃຫ້ຄ່າຈ້າງຄົນງານກຸ່ມທີ່ເຂົາການສຸດທ້າຍນີ້ ທ່ານກັບເຈົ້າ.

¹⁵ຂ້ອຍມີສິດທີ່ຈະໃຊ້ເງິນຄ່າຂອງຂ້ອຍຕາມໃຈຂອງຂ້ອຍ ບໍ່ຄວນບໍ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າອິດສາເມື່ອເຫັນຂ້ອຍໃຈດີ?’¹⁶ແລະຜູ້ເປັນຕົ້ນຈະກັບເປັນປາຍ.”

¹⁷ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກຳລັງສະເດັດຂຶ້ນເມື່ອນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ພຣະອົງກໍຊົງພາພວກສາວິກສິບສອງຄົນໄປເປັນຫມູ່ຕ່າງຫາກແລະຕາມທາງນັ້ນພຣະ-
ອົງຊົງບອກເຂົາວ່າ.¹⁸ພວກເຮົາກຳລັງຂຶ້ນເມື່ອນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະພູມມະນຸດຈະຖືກມອບໄວ້ກັບພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກນັກຫັມ.
ພວກເຫລົ່ານີ້ຈະຕັດສິນລົງໂທດຈິນເຖິງແກ່ຊີວິດ¹⁹ແລະຈະມອບໄວ້ກັບຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ເຍາະເຍີ້ຍ, ຊ່ຽນຕີ ແລະຕອກຕິດແຂນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.
ແຕ່ໃນວັນຖ້ວນສາມເດີນຈະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາໃຫມ່.”

²⁰ຈາກນັ້ນມານດາຂອງລູກຊາຍເຊເບດາຍພາລູກທັງສອງຂອງຕົນມາຫາພຣະອົງ. ນາງຂາຍໄຫວ້ຕໍ່ຫນ້າພຣະອົງ ແລະທູນຂໍບາງສິ່ງຈາກພຣະອົງ.

²¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈິງຊົງຖາມນາງວ່າ, “ນາງປາຖນາສິ່ງໃດ?” ນາງທູນຕອບວ່າ, “ຂໍທ່ານຮັບສິ່ງໃຫ້ລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍສອງຄົນນີ້ນັ້ງໃນອານາຈັກຂອງທ່ານ
ເບື້ອງຂວາຜູ້ຫນຶ່ງ ເບື້ອງຊ້າຍຜູ້ຫນຶ່ງ ແດ່ທ່ອນ.”

²²ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ພວກທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ທ່ານຂໍນັ້ນ. ຈອກທີ່ເຮົາກຳລັງຈະຕື່ມນັ້ນທ່ານຈະຕື່ມໄດ້ບໍ?” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, ‘ໄດ້ຢູ່ຂ້າ-
ນ້ອຍ.”²³ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຈະຕື່ມຈອກຂອງເຮົາກໍຈິງຢູ່ ແຕ່ທີ່ຈະນັ້ງເບື້ອງຂວາແລະເບື້ອງຊ້າຍຂອງເຮົານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຫນ້າ-
ທີ່ຂອງເຮົາຈະຈັດໃຫ້, ແຕ່ພຣະບິດາຂອງເຮົາຊົງຈັດແຈງໄວ້ສຳລັບຜູ້ໃດກໍເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.”²⁴ເມື່ອພວກສາວິກສິບຄົນໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ
ກໍມີຄວາມເຄື່ອງໃຈເພາະອ້າຍນ້ອງສອງຄົນນັ້ນ.

²⁵ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເອີນເຂົາມາແລ້ວກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານຮູ້ຢູ່ວ່າພວກຜູ້ຄຸ້ມຄອງຄົນຕ່າງຊາດກໍບັງຄັບໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຕ້ອງເຊືອຝັ່ງພວກເຂົາ
ແລະພວກຜູ້ໃຫຍ່ບໍ່ໃຊ້ອຳນາດເຫນືອເຂົາ.”²⁶ຜູ້ໃດຢາກເກີດເປັນໃຫຍ່ໃນພວກທ່ານ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ແທນ.

²⁷ແລະຖ້າຜູ້ໃດຢາກເປັນເອກຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງພວກທ່ານ.²⁸ເຫມືອນຢ່າງບຸດມະນຸດບໍ່ໄດ້ມາໃຫ້ຄົນອື່ນຮັບໃຊ້ ແຕ່ໄດ້ມາເພື່ອຈະບົວລະ-
ບັດເຂົາ ແລະປຣະທານຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ເປັນຄ່າໄຖ່ຄົນຈຳນວນຫລາຍ.”

²⁹ເມື່ອພວກເຂົາອອກໄປຈາກເມືອງເຢຣິໂກ, ມີປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ຕາມພຣະອົງໄປ.³⁰ມີຊາຍຕາບອດສອງຄົນທີ່ນັ່ງຢູ່ແຄມທາງເມື່ອໄດ້ຍິນວ່າພຣະ-
ເຢຊູເຈົ້າສະເດັດກາຍມາເຂົາຈິງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ “ທ່ານຜູ້ເປັນບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຈົງເມດຕາພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ຖ້ອນ.”³¹ແຕ່ເຂົາແຮງຊ້າຮ້ອງດັ່ງຂຶ້ນວ່າ,
“ທ່ານຜູ້ເປັນບຸດດາວິດເອີຍ, ຂໍຈົງເມດຕາພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ຖ້ອນ.”

³²ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຢຸດຢູ່ແລະເອີນເຂົາມາແລ້ວຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງເພື່ອເຈົ້າ?”³³ພວກເຂົາຈິງທູນຕອບວ່າ,
“ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂໍຜິດເຮັດໃຫ້ຕາຂອງພວກຂ້ານ້ອຍມືນເຫັນຮຸ່ງແດ່ຖ້ອນ.”³⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າສົງສານພວກເຂົາຈິງຊົງບາຍຕາຂອງເຂົາ ໃນທັນ-
ໃດນັ້ນເຂົາກໍເຫັນຮຸ່ງແລະຕິດຕາມພຣະອົງໄປ.

21 ¹ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະພວກສາວິກສອງພຣະອົງມາໃກ້ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະມາເຖິງບ້ານເບັດຟາເລ ຫຼືພູຫມາກກອກເທດ, ພຣະ-
ເຢຊູໄດ້ຊົງໃຊ້ສາວິກສອງຄົນໄປ, ໂດຍຊົງສັ່ງເຂົາວ່າ, “ຈົງເຂົ້າໄປໃນບ້ານທີ່ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າທ່ານ
ແລ້ວທ່ານຈະພົບລໍແມ່ໂຕຫນຶ່ງທີ່ຖືກມັດໄວ້ຢູ່ກັບລູກຂອງມັນ. ຈົງແກ້ຈູງມາໃຫ້ເຮົາ.”²ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ພວກມັນ’
ແລ້ວຄົນນັ້ນຈະປ່ອຍພວກມັນໃຫ້ມາກັບພວກທ່ານໂດຍທັນທີ.”

⁴ເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດ ຕາມທີ່ຜູ້ທ່ານວາຍກ່າວໄວ້ວ່າ,⁵“ຈົງບອກແກ່ລູກສາວຂອງເມືອງຊີໂອນວ່າ ‘ເບິ່ງແມ,
ກະສັດຂອງທ່ານກຳລັງສະເດັດມາຫາທ່ານ ກະສັດຜູ້ມີພຣະທັຍອ່ອນສຸພາບ ແລະຊົງປຣະທັບເທິງຫລັງລໍ ໂຕຫນຶ່ງ
ເຊິ່ງເປັນລູກລໍທີ່ຕາກໍເກີດຈາກທ້ອງແມ່ມັນ.’”

⁶ຈາກນັ້ນພວກສາວິກສອງຄົນນັ້ນກໍໄປເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສອນພວກເຂົາ,⁷ຈົງຈູງລໍແມ່ກັບລູກມັນມາ ແລະເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນຢູ່ເທິງຫລັງມັນ
ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ຊົງຂຶ້ນປຣະທັບ.⁸ປະຊາຊົນສ່ວນຫລາຍໄດ້ເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນປູຕາມຫົນທາງ ບາງຄົນກໍຕັດຝິດໄມ້ມາປູຕາມທາງ.

⁹ຝ່າຍຝູງຄົນທີ່ຢ່າງໄປກ່ອນກັບຜູ້ທີ່ມາຕາມຫລັງໄດ້ໂຕ້ຮ້ອງວ່າ, “ໂຮຊັນນາ ແກ່ຣາຊະບຸດຂອງດາວິດ ສາທຸການແດ່ຜູ້ທີ່ສະເດັດມາໃນພຣະ-
ນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈິງຊົງພຣະຈະເຣີນ ໂຮຊັນນາໃນທີ່ສູງສຸດ.”¹⁰ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມແລ້ວ ປະຊາ-
ຊົນຫົວທັງນະຄອນກໍພາກັນແຕກຕື່ນຖາມກັນວ່າ, “ຄົນນີ້ແມ່ນຜູ້ໃດ?”¹¹ນິຄົພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຊົງມາຈາກເມືອງນາຊາເຣັດແຂວງຄາລີ-
ເລ.”

¹²ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານ. ພຣະອົງຊົງຂັບໄລ່ບັນດາຜູ້ຊື່ຂາຍໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານນັ້ນອອກເສັງ
ແລະຂວ້າໂຕະຜູ້ແລກເງິນກັບທັງບ່ອນນັ້ງຂອງຜູ້ຂາຍນິກເຂົາເສັງ.¹³ມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິວ່າ, ‘ວິຫານຂອງເຮົາ ເຂົາຈະເອີ້ນວ່າເປັນສະຖານ-
ທີ່ໃຫ້ວອນ’ ແຕ່ຝ່າຍພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນ ‘ຖ້ຳຂອງໂຈນ’.”¹⁴ພວກຄົນຕາບອດແລະຄົນຂາເສັງກໍພາກັນມາຫາພຣະອົງໃນບໍຣິເວນພຣະວິຫານ,
ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຜິດໃຫ້ເຂົາດີຫມິດ.

¹⁵ແຕ່ເມື່ອພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກນັກຫັມໄດ້ເຫັນການອັດສະຈັນພຣະອົງຊົງເຮັດນັ້ນ, ແລະທັງໄດ້ຍິນພວກເດັກນ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນໃນບໍຣິເວນພຣະ-
ວິຫານວ່າ, “ໂຮຊັນນາແກ່ຣາຊະບຸດຂອງດາວິດ” ເຂົາກໍພາກັນເຄື່ອງແຄ້ນໃຈ.

¹⁶ພວກເຂົາຈິງທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນຄຳທີ່ເຂົາຮ້ອງຢູ່ບໍ?” ພຣະເຢຊູຊົງເຈົ້າຕອບວ່າ, “ໄດ້ຍິນແລ້ວ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອ່ານຈັກເທື່ອຫລືຄຳທີ່ວ່າ,
‘ພຣະອົງຊົງຈັດໃຫ້ຄຳສັນຣະເສີນອັນແທ້ຈິງອອກມາຈາກປາກຂອງເດັກນ້ອຍແລະແອນ້ອຍຜູ້ທີ່ຢັ້ງກິນນິມຢູ່’.”¹⁷ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍສະ-
ເດັດອອກຈາກເມືອງໄປປະທັບຢູ່ບ້ານເບັດທານີ ແລ້ວຊົງຄ້າງຄົນທີ່ນັ້ນ.

¹⁸ຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດກັບຄືນເຂົ້າໄປໃນນະຄອນພຣະອົງຊົງຫົວອາຫານ.¹⁹ເມື່ອທອດພຣະເນດເຫັນຕົນເດືອນເທດຕົນຫນຶ່ງຢູ່ແຄມທາງ ພຣະ-
ອົງກໍສະເດັດເຂົ້າໄປໃກ້ ເມື່ອຊົງເຫັນບໍ່ມີຫມາກ ມີແຕ່ໄບເທົ່ານັ້ນ ພຣະອົງຈິງຊົງກ່າວແກ່ຕົນນັ້ນວ່າ, “ຈົງຢ່າໄດ້ເກີດຫມາກຕໍ່ໄປຈັກເທື່ອ”
ແລະຕື່ນເຕືອກຫ່ຽວແຫ້ງລົງໃນທັນທີ.

²⁰ເມື່ອພວກສາວິກເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍປະຫລາດໃຈ ແລະເວົ້າກັນວ່າ, “ເປັນໄດ້ຢ່າງໃດ ຕົນເດືອນນັ້ນຈຶ່ງຫ່ຽວແຫ້ງໄປໃນທັນທີ?”²¹ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບວ່າ, “ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າພວກທ່ານຫາກມີຄວາມເຊື່ອ ແລະ ບໍ່ສົງໄສເລີຍ ທ່ານຈະເຮັດໄດ້ຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດແກ່ຕົນເດືອນ ແລະ ບໍ່ພຽງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າທ່ານຈະບອກພູມິວ່າ ຈຶ່ງຍ້າຍໄປຕິກລົງນ້ຳທະເລເສັ້ງ ກໍຈະເປັນໄປດັ່ງນັ້ນ.”²² ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໝູນຂໍ ພວກເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອ, ພວກເຈົ້າກໍຈະໄດ້ຮັບ ໃນສິ່ງນັ້ນ.”

²³ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດເຂົ້າໄປໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ໃນເວລາທີ່ຊົງສັງສອນຢູ່ນັ້ນ ພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ແລະພວກເຖົ້າແກ່ແຫ່ງພົນລະເມືອງໄດ້ມາຫຼຸນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໂດຍສິດອໍານາດອັນໃດ? ແລະໃຜໃຫ້ສິດນີ້ແກ່ເຈົ້າ?”²⁴ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົ້າວ່າ, “ເຮົາກໍຈະຖາມພວກທ່ານສິ່ງໜຶ່ງເຫມືອນກັນ ຖ້າທ່ານຕອບໄດ້ເຮົາຈະບອກພວກທ່ານວ່າ ເຮົາເຮັດການນີ້ດ້ວຍສິດອໍານາດຈາກຜູ້ໃດ.”

²⁵ການບໍ່ບໍ່ສະມາຂອງໂຢຮັນນັ້ນມາຈາກໃສ? ມາຈາກສະຫວັນຫລືຈາກມະນຸດ? ພວກເຂົາໄດ້ປຶກສາທ່າມກາງກັນເອງ ໂດຍເວົ້າວ່າ, “ຖ້າເຮົາຈະຕອບວ່າ ‘ມາຈາກສະຫວັນ’ ລາວຄົງຈະຖາມເຮົາວ່າ ‘ດ້ວຍເຫດໃດພວກທ່ານຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອໂຢຮັນ.’”²⁶ ຖ້າພວກເຮົາວ່າ ‘ມາຈາກມະນຸດ’ ກໍຢ້ານປະຊາຊົນ ເພາະປະຊາຊົນທັງປວງຖືວ່າໂຢຮັນເປັນຜູ້ປະກາດພຣະຫັມ.”²⁷ “ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້” ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງບອກເຂົາວ່າ, “ຖ້າເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາກໍຈະບໍ່ບອກພວກທ່ານເຫມືອນກັນວ່າ ເຮົາເຮັດການນີ້ດ້ວຍສິດອໍານາດໃດ.”

²⁸ແຕ່ທ່ານຄິດຢ່າງໃດ? ຊາຍຜູ້ໜຶ່ງມີລູກຊາຍສອງຄົນ. ລາວໄປຫາລູກກິກບອກວ່າ ‘ລູກເອີຍ, ຈຶ່ງໄປເຮັດວຽກໃນສວນອະນຸ່ນນີ້ນີ້ເນີ.’²⁹ ເຂົາຕອບພໍວ່າ ‘ລູກບໍ່ໄປ’, ແຕ່ພາຍລຸນມາໄດ້ປ່ຽນໃຈ ແລະ ກໍໄປເຮັດວຽກ.³⁰ ແລະ ພໍຈຶ່ງໄປຫາລູກຜູ້ທີ່ສອງເວົ້າຢ່າງດຽວກັນ ລູກຜູ້ນີ້ຕອບວ່າ ‘ຂ້ານ້ອຍຈະໄປ’ ແຕ່ເຂົາກໍບໍ່ໄປ.

³¹ໃນລູກຊາຍສອງຄົນນີ້ແມ່ນຜູ້ໃດເຮັດຕາມໃຈຂອງພໍ່? ພວກເຂົາໝູນຕອບວ່າ, “ແມ່ນລູກກິກນັ້ນ” ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍາວກັບເຂົາວ່າ, “ເຮົາບອກພວກທ່ານຄວາມຈິງວ່າ ພວກເກັບພາສີແລະຍິງແມ່ຈ້າງໄດ້ເຊື່ອເພິນ. ແລະພວກທ່ານ ເມື່ອໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ກໍຍັງບໍ່ກັບໃຈທີ່ຫລັງແລະເຊື່ອເພິນ.”

³³ຈຶ່ງຝັງຄ່າອຸປະມາເລື່ອງໜຶ່ງອີກ ຄືພິພິເຮືອນຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເຮັດສວນອະນຸ່ນ ແລ້ວອ້ອມຮິວໄວ້ ເພິນໄດ້ສະກັດອ່າງຢຽບຫມາກອະນຸ່ນເອົານ້ຳ ແລະສ້າງຫໍເພິນໃຫ້ຊາວສວນເຊົາ. ຈາກນັ້ນຕົນກໍອອກໄປຕ່າງປະເທດ.³⁴ ເພິນຈຶ່ງໃຊ້ຂັອຍໃຊ້ໄປຫາພວກເຊົາສວນນັ້ນ ເພື່ອຈະຮັບຜົນອະນຸ່ນຂອງຕົນ.

³⁵ແຕ່ຝ່າຍຄົນເຊົາສວນນັ້ນໄດ້ຈັບຂັອຍໃຊ້ຂອງເພິນ ຂ້ຽນຕິຜູ້ໜຶ່ງ, ຂ້າເສັ້ງຜູ້ໜຶ່ງ, ແລະ ເອົາຫິນຄວ່າງໃສ່ຜູ້ໜຶ່ງ.

³⁶ແຕ່ຄົນເຝົ້າສວນໄດ້ເຮັດແກ່ເຂົາຢ່າງດຽວກັນ.³⁷ ຫລັງຈາກນັ້ນ, ເຈົ້າຂອງສວນໄດ້ໃຊ້ລູກຊາຍຂອງຕົນມາ ໂດຍຄິດວ່າ ‘ເຂົາຄົງຈະນັບ-ຖືລູກຊາຍຂອງເຮົາ,’

³⁸ແຕ່ເມື່ອພວກເຊົາສວນເຫັນລູກຊາຍຂອງເພິນມາ ພວກເຂົາກໍເວົ້າກັນວ່າ ‘ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນເຈົ້າມໍຣະດົກ. ມາເຖິດໃຫ້ພວກເຮົາຂ້າມັນເສັ້ງ ແລ້ວຍິດເອົາສັບສິນເຫລົ່ານີ້ແທນ.’³⁹ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຈັບລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຂອງສວນໂຍນຖິມອອກສວນແລະຂ້າລາວເສັ້ງ.

⁴⁰ບັດນີ້ ເມື່ອເຈົ້າຂອງສວນມາ, ແລ້ວທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດແກ່ຄົນເຊົາສວນເຫລົ່ານັ້ນ.”⁴¹ “ທ່ານຈະລົງໂທດຢ່າງຮ້າຍແຮງໃສ່ຄົນຊົ່ວເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍວິທີຮຸນແຮງ ແລ້ວຈະເອົາສວນອະນຸ່ນນັ້ນໃຫ້ຜູ້ອື່ນເຊົາ ຊຶ່ງຈະນຳຜົນມາສົ່ງໃຫ້ເພິນເມື່ອເຖິງຣະດູເກັບກ່ຽວ.”

⁴²ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານໃນພຣະຄັມພິຫລີທີ່ວ່າ, ‘ຫິນຫິນາຍຊ່າງໄດ້ປະຕິເສດຖືກເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນຫິນເສົາເອກແລ້ວ. ການນີ້ເປັນມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເປັນການປະຫລາດແກ່ຕາຂອງເຮົາ.”

⁴³ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຣາຊະອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະຊົງຍົກເອົາໄປຈາກພວກທ່ານ ແລະຊົງປຣະທານແກ່ຊົນຊາດໜຶ່ງທີ່ຈະໃຫ້ຜົນ.

⁴⁴ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ລົມທັບຫິນນີ້ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງແຕກຫັກເປັນປ່ຽງ ໆ. ແຕ່ຫິນນັ້ນຈະຕົກທັບຜູ້ໃດ ຜູ້ນັ້ນຈະແຕຫລາມຸ່ນ.”

⁴⁵ເມື່ອພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ກັບພວກຟາຣີຊາຍ ໄດ້ຍິນຄຳອຸປະມາຂອງພຣະອົງແລ້ວ ເຂົາກໍຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງພວກເຂົາ.⁴⁶ ຂະນະກຳລັງພະຍາຍາມຈັບພຣະອົງນັ້ນ ພວກເຂົາຢ້ານປະຊາຊົນ ເພາະປະຊາຊົນຖືວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະຫັມຜູ້ໜຶ່ງ.

22 ¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າ,² ຣາຊະອານາຈັກສະຫວັນ ປ່ຽບເຫມືອນ ກະສັດຜູ້ໜຶ່ງຕຽມງານກິນລ້ຽງເມືອງໃນພິທີສົມຣົດລູກຊາຍຂອງຕົນ.³ ພຣະອົງຊົງສົງຄົນໃຊ້ໄປເອີ້ນຜູ້ທີ່ຖືກເຊີນໃນງານນີ້ ແຕ່ເຂົາບໍ່ຢາກມາ.

⁴ແລ້ວກະສັດຈຶ່ງຊົງໃຊ້ຂ້າໃຊ້ໄປຕີມອີກຄົນໜຶ່ງ ພຣະອົງສັ່ງເຂົາວ່າ ‘ຈຶ່ງບອກພວກທີ່ຖືກເຊີນນັ້ນວ່າ, “ເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ຈັດຕຽມອາຫານແລງໄວ້ແລ້ວ ງົວແລະສັດອ້ວນພິກໄດ້ຂ້າໄວ້ແລ້ວ ແລະສິ່ງສາອະພິດກໍຕຽມໄວ້ພ້ອມແລ້ວ. ເຊີນມາຮ່ວມງານລ້ຽງພິທີສົມຣົດນັ້ນເຖີນ”

⁵ແຕ່ເຂົາກໍເພິກເສີຍບໍ່ສົນໃຈໃນຄຳເຊື່ອເຊີນແລະພວກເຂົາກໍໜີໄປເສັ້ງ, ບາງຄົນກໍໄປໄຮ່ໄປນາ ແລະ ບາງຄົນໄປຄ້າຂາຍ.

⁶ສ່ວນພວກອື່ນນັ້ນກໍຈັບພວກຂ້າໃຊ້ເຮັດການຫຍາບຊ້າແລ້ວຂ້າເຂົາເສັ້ງ.⁷ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຮັບສັ່ງໃຫ້ກອງທະຫານໄປປະຫານຊີວິດຄາດຕະກອນເຫລົ່ານັ້ນ ແລະໃຫ້ເຜົາບ້ານເຮືອນຂອງເຂົາເສັ້ງ.

⁸ຈາກນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຮັບສັ່ງຂ້າໃຊ້ວ່າ, ‘ງານສົມຣົດກໍພ້ອມຢູ່ແລ້ວ ແຕ່ຜູ້ຖືກເຊີນນັ້ນບໍ່ສົມກັບງານ.

⁹ພິບຄົນໃດກໍໃຫ້ເຊີນມາໃນງານລ້ຽງສົມຣົດນີ້.’¹⁰ ພວກຂ້າໃຊ້ນັ້ນຈຶ່ງອອກໄປຕາມຖະຫນົນຫົນທາງພາຄົນທັງປວງທັງດີແລະຊົ່ວທີ່ເຂົາໄດ້ພິບໃຫ້ເຂົາມາໃນງານສົມຣົດນີ້ ຈົນຫ້ອງພິທີສົມຣົດເຕັມດ້ວຍແຂກ.

¹¹ແຕ່ເມື່ອກະສັດອົງນັ້ນສະເດັດເຂົ້າມາທອດພຣະເນດແຂກທັງຫລາຍ, ກໍຊົງເຫັນຜູ້ໜຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ນຸ່ງເຄືອງສຳລັບງານ.

¹²ກະສັດຈຶ່ງຊົງຖາມຜູ້ນັ້ນວ່າ ‘ສະຫາຍເອີຍ, ເຫດໃດທ່ານເຂົ້າມາທີ່ນີ້ໂດຍບໍ່ນຸ່ງເຄືອງສຳລັບງານສົມຣົດ?’ ສ່ວນຄົນນັ້ນກໍມີດຢູ່ປາກບໍ່ອອກ.

¹³ແລ້ວກະສັດຈຶ່ງຊົງສັ່ງແກ່ພວກຂ້າໃຊ້ວ່າ ‘ຈຶ່ງມັດຕິນມັດມີຄົນນີ້ເອົາໄປຖິມເສັ້ງບ່ອນມືດພາຍນອກ’ ທີ່ນັ້ນມີການຮ້ອງໃຫ້ແລະຂົບແຂ້ວຢູ່.

¹⁴ດ້ວຍວ່າຜູ້ຮັບເຊີນກໍມີຫລາຍ ແຕ່ຜູ້ທີ່ຊົງເລືອກໄວ້ກໍມີຫນ້ອຍ.”

¹⁵ຫລັງຈາກນັ້ນພວກຟາຣີຊາຍໄປປຶກສາກັນແລະໄດ້ວາງແຜນເພື່ອຈະຈັບຜິດໃນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໃດ.

¹⁶ຈາກນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງໃຊ້ພວກສິດຂອງຕົນກັບພວກເຮໂຣດໄປທຸນພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ພວກຂ້າພຣະເຈົ້າຊາຍຢູ່ວ່າທ່ານເປັນຜູ້ສັດຊື່, ໄດ້ສັ່ງສອນໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊື່. ທ່ານບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈຜູ້ໃດ ແລະທ່ານບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຂ້າຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງ.¹⁷ ຂໍເຜດໃຫ້ພວກຂ້າພຣະເຈົ້າຊາຍແຕ່ວ່າທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ? ການທີ່ເສັ້ງສ່ວຍໃຫ້ແກ່ກາຍຊານັ້ນສົມຄວນ ຫລືບ?”

¹⁸ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊາຍແຜນການຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ ຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, “ໂອຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄົດເອີຍ, ເຈົ້າຈະມາທົດລອງເຮົາເຮັດຫຍັງ?

¹⁹ຈຶ່ງເອົາເງິນຫລວງນີ້ໃຊ້ເສັ້ງພາສີນັ້ນ ມາໃຫ້ເຮົາເບິ່ງດູ.” ຈາກນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເອົາເງິນຫລວງນີ້ມາໃຫ້ພຣະອົງ.

²⁰ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ຮູບແລະຄຳຈາຣີກນີ້ເປັນຂອງໃຜ?”²¹ “ເປັນຂອງກາຍຊາ.” ແລ້ວພຣະ-

ເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເຫດສິນນັ້ນສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາ ຈຶ່ງຄົນຖວາຍແກ່ກາຍຊາ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງຄົນຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າ.”²² ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນໜີຈາກພຣະອົງໄປ.

²³ໃນວັນດຽວກັນນັ້ນ ໄດ້ມີພວກຊາດູກາຍມາຫາພຣະອົງ, ພວກນີ້ເຄີຍເວົ້າວ່າ, ບໍ່ມີການຄົ້ນມາຈາກຕາຍ. ເຂົາທູນຖາມພຣະອົງ²⁴ກ່າວວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້ວ່າ, ‘ຖ້າຜູ້ໃດຕາຍ, ໃນເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ, ກໍໃຫ້ນັ້ນອົງຊາຍຂອງຜູ້ນັ້ນເອົາເອື້ອຍໄວ້ໄວ້ເປັນຜົນຣະຍາ ເພື່ອສືບເຊື້ອສາຍອ້າຍຂອງຕົນ.’”

²⁵ໃນພວກເຂົາມີພີ່ນ້ອງຜູ້ຊາຍນຳກັນທັງຫມົດເຈັດຄົນ. ອ້າຍກົກເອົາເມັງແລ້ວໄດ້ຕາຍໄປເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ ກໍປະເມັງໄວ້ໃຫ້ແກ່ນັ້ນອົງຊາຍ.

²⁶ຈົນເຖິງຜູ້ຖ້ວນເຈັດ.²⁷ພາຍຫລັງເຂົາທັງເຈັດ ຍິງນັ້ນກໍຕາຍ.²⁸ຍິງນັ້ນຈະເປັນເມັງຂອງຜູ້ໃດໃນເຈັດຄົນນັ້ນ?

ເພາະວ່ານາງໄດ້ເປັນເມັງຂອງຊາຍທັງເຈັດຄົນແລ້ວ.”

²⁹ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຫລົງຜິດແລ້ວ ເພາະທ່ານບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຄໍາພິເສດຂອງພຣະເຈົ້າ.

³⁰ເພາະເມື່ອມະນຸດເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍນັ້ນ ຈະບໍ່ມີການແຕ່ງງານ ຫລືຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມັງກັນອີກ. ແຕ່ເຂົາຈະເປັນເຫມືອນເທວະດາໃນສະຫວັນ.

³¹ທ່ານທັງຫລາຍຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານຫລືຊົງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ກັບພວກທ່ານວ່າ,³² ‘ຝ່າຍເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ພຣະເຈົ້າຂອງອີຊາກ, ແລະພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂລບ?’ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນຕາຍ ແຕ່ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງຄົນເປັນ.”³³ເມື່ອຄົນທັງປວງໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ແລ້ວ ກໍພາກັນປະຫລາດໃຈດ້ວຍຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງ.

³⁴ແຕ່ເມື່ອພວກຝາຣີຊາຍ ເມື່ອໄດ້ຍິນວ່າພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ພວກຊາດູກາຍມີດຢູ່ ພວກເຂົາຈຶງປະຊຸມກັນ, ³⁵ມີນັກກິດຫມາຍຜູ້ຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາໄດ້ທົດລອງ ໂດຍທູນຖາມພຣະອົງວ່າ,³⁶ “ທ່ານອາຈານເອີຍ, ໃນພຣະບັນຍັດຂັ້ນໃດເປັນຂັ້ນໃຫຍ່ທີ່ສຸດ?”

³⁷ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດ, ແລະດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ.”³⁸ນັ້ນແລະຄືກັບບັນຍັດຂັ້ນໃຫຍ່ແລະຂັ້ນຕໍ່ມາ.

³⁹ແລະພຣະບັນຍັດຂັ້ນສອງກໍເຫມືອນກັນຄື ‘ຈົງຮັກເພື່ອນບ້ານເຫມືອນອີກຕົນເອງ.’⁴⁰ກິດບັນຍັດທັງຫມົດກໍຂຶ້ນຢູ່ກັບພຣະບັນຍັດສອງຂັ້ນີ້.”

⁴¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຖາມເຂົາວ່າ,⁴² “ພວກທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດດ້ວຍເລື່ອງພຣະຄຣິດ ເພິ່ນເປັນເຊື້ອສາຍຂອງຜູ້ໃດ?” ພວກເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ.”

⁴³ພຣະເຢຊູຈຶງຊົງຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ເຫດໃດດາວິດຈຶງຊົງເອີ້ນພຣະອົງວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໂດຍເດດພຣະວິນຍານ ແລະຊົງກ່າວວ່າ,

⁴⁴“ຈົງນຶ່ງເບື້ອງຂວາມືຂອງເຮົາ ຈົນກວ່າເຮົາຈະປາບສັດຕູຂອງທ່ານໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງທ່ານ?”

⁴⁵ຖ້າດາວິດເອີ້ນພຣະຄຣິດວ່າ ‘ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ’ ແລ້ວພຣະອົງຈະເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດໄດ້ຢ່າງໃດ?”⁴⁶ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກເຂົາສາມາດຕອບພຣະອົງໄດ້ ຕັ້ງແຕ່ວັນນັ້ນມາບໍ່ມີຜູ້ໃດກ້າຖາມພຣະອົງອີກ.

23 ¹ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວກັບປະຊາຊົນແລະບັນດາສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ² “ພວກນັກທັມແລະພວກຝາຣີຊາຍນັ້ງບ່ອນນັ້ງຂອງໂມເຊ. ³ເຫດສັນນັ້ນ ທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາບອກສອນພວກທ່ານ ຈຶງເຮັດຕາມ. ແຕ່ຢ່າໄດ້ເຮັດຕາມກິດຈະການຂອງເຂົາ,

ເພາະພວກເຂົາບອກສອນສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ໄວ້ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມ.

⁴ດ້ວຍວ່າພວກເຂົາເອົາພາຣະຫນັກມາວາງໃສ່ບ່າມະນຸດ ສ່ວນເຂົາເອງ ແມ່ນແຕ່ນິວມິດດຽວກັບຍອມຈັບຢົກໄປ. ⁵ພວກເຂົາບັນຈຸຂໍ້ພຣະທັມປະຈຳຕົວ ເຂົາກໍເຮັດໃຫ້ໃຫຍ່ ແລະຍອຍເສື້ອຂອງເຂົາ ກໍໃຫ້ຍາວອອກໄປ.

⁶ພວກເຂົາມັກບ່ອນນັ້ງອັນມີກຽດໃນງານລ້ຽງຕ່າງໆແລະໃນໂຮງທີ່ມະເຫສະຫນາ,⁷ແລະມັກໃຫ້ມະນຸດເອີ້ນເຂົາວ່າ ‘ອາຈານ’

⁸ແຕ່ຝ່າຍພວກທ່ານ ຢ່າໃຫ້ໃຜເອີ້ນວ່າ ‘ອາຈານເຈົ້າຂ້າ’ ເພາະວ່າພວກທ່ານມີແຕ່ພຣະອາຈານຜູ້ດຽວ ແລະພວກທ່ານເປັນພີ່ນ້ອງກັນທັງຫມົດ.

⁹ແລະຢ່າເອີ້ນຜູ້ໃດໃນໂລກວ່າ ‘ບິດາ’ ເພາະພວກທ່ານມີພຣະບິດາແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ ຄືຜູ້ທີ່ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.¹⁰ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດເອີ້ນພວກທ່ານວ່າ ‘ນາຍ’ ເພາະວ່ານາຍຂອງພວກທ່ານມີແຕ່ຜູ້ດຽວ ຄືພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

¹¹ເພາະວ່າຜູ້ໃດທີ່ເປັນໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນພວກທ່ານ ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.¹²ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກເຮັດໃຫ້ຕໍ່າລົງ ຜູ້ໃດຖ່ອມຕົວລົງ ຜູ້ນັ້ນຈະຖືກຍົກຂຶ້ນ.

¹³ແຕ່ວິບັດແກ່ພວກທັມມະຈານແລະພວກຝາຣີຊາຍ ຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄິດເອີຍ! ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າອັດປະຕູຮາຊະອານາຈັກສະຫວັນຕັ້ນທາງມະນຸດ.

ເພາະວ່າພວກເຈົ້າເອງກໍບໍ່ເຂົ້າໄປ ແລະເມື່ອຄົນອື່ນຈະເຂົ້າໄປ ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າໄປ.

¹⁴ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກທັມມະຈານແລະພວກຝາຣີຊາຍພວກເຈົ້າສັງເກດເອົາສິ່ງຂອງບັນດາແມ່ຫມ້າຍແລະແກ້ງອະທິຖານຍືດຍາວ¹⁵ ແລະ ພວກຝາຣີຊາຍ ຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄິດເອີຍ ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າທຽວໄປທາງນ້ຳແລະທາງບົກຫົວໄປ ເພື່ອຈະໃຫ້ແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວເຂົ້າສາສນາ ແຕ່ເມື່ອໄດ້ເຂົ້າແລ້ວ ພວກເຈົ້າກໍເຮັດໃຫ້ຄົນນັ້ນສົມກັບນະຣົກຫລາຍກວ່າເຈົ້າເອງເຖິງສອງທໍ່.

¹⁶ວິບັດແກ່ເຈົ້າ, ຄົນນຳທາງຕາຍອດທິສອນວ່າ ‘ຖ້າຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ພຣະວິຫານ ຄຳສາບານນັ້ນກໍບໍ່ມີຂໍ້ຜູກມັດ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດສາບານອ້າງໃສ່ທອງ- ຄຳຂອງພຣະວິຫານ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເຮັດຕາມຄຳທີ່ຕົນໄດ້ສາບານ.’¹⁷ໂອ ຄົນຕາຍອດ ແລະ ໂງ່ເອີຍ, ສິ່ງໃດຈະສຳຄັນກວ່າກັນທອງຄຳ ຫລືພຣະວິຫານ ທີ່ເຮັດໃຫ້ທອງຄຳນັ້ນສັກສິດ?

¹⁸ແລະສອນວ່າ ‘ຖ້າຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ແທນບູຊາ ຄຳສາບານນັ້ນກໍບໍ່ມີຂໍ້ຜູກມັດ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຈະສາບານໃສ່ເຄື່ອງຖວາຍເທິງແທນບູຊາ ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງເຮັດຕາມຄຳທີ່ຕົນໄດ້ສາບານ.’¹⁹ສິ່ງໃດຈະສຳຄັນກວ່າກັນ ເຄື່ອງຖວາຍຫລືແທນບູຊາທີ່ເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງຖວາຍນັ້ນສັກສິດ?

²⁰ເຫດສະນັ້ນ, ຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ແທນບູຊາ ແລະ ໃສ່ເຄື່ອງຖວາຍທັງປວງທີ່ຢູ່ເທິງແທນນັ້ນເຫມືອນກັນ.²¹ຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ພຣະວິຫານ ກໍອ້າງໃສ່ພຣະອົງຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພຣະວິຫານນັ້ນເຫມືອນກັນ.²²ແລະ ຜູ້ໃດຈະສາບານອ້າງໃສ່ສະຫວັນ ກໍອ້າງໃສ່ພຣະອົງຜູ້ປະ- ຫັບເທິງພຣະອົງນັ້ນເຫມືອນກັນ.

²³ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກທັມແລະພວກຝາຣີຊາຍ ຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄິດເອີຍ. ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າຖວາຍສິບລິດທີ່ເປັນຜັກກ້ານກຳ, ຜັກຊີ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຕັດຂໍ້ສຳ- ຄັນຂອງພຣະບັນຍັດ ຄືຄວາມຍຸຕິທັມ, ຄວາມເມດຕາ, ຄວາມສັດຊື່ນັ້ນໄດ້ປະຖິ້ມເສັ້ງ ເຊິ່ງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແຫລະ, ທີ່ພວກເຈົ້າຄວນໄດ້ປະຕິ- ບັດຢູ່ໂດຍບໍ່ຕ້ອງປະຖິ້ມສິ່ງອື່ນນັ້ນ.²⁴ໂອ ພວກຄົນນຳທາງຕາຍອດເອີຍ, ເຈົ້າຕອງແມງມືອອກແຕ່ກິນໂຕອຸດທັງໂຕເຂົ້າໄປ.

²⁵ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກທັມແລະພວກຝາຣີຊາຍ ຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄິດເອີຍ. ເຫດວ່າພວກເຈົ້າເຄີຍລ້າງຖ້ວຍຊາມໃຫ້ສະອາດແຕ່ຂ້າງນອກ ແຕ່ຂ້າງໃນຖ້ວຍ- ຊາມນັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍການຊຸ່ຊູ້ເອົາແລະການມືວເມົາກິເລດ.²⁶ໂອຝາຣີຊາຍຕາຍອດເອີຍ, ຈົງຊຳຮະຖ້ວຍຊາມຂ້າງໃນເສັ້ງກ່ອນ, ເພື່ອຂ້າງນອກຈະສະ- ອາດເຫມືອນກັນ.

²⁷ວິບັດແກ່ເຈົ້າພວກທັມແລະພວກຝາຣີຊາຍ ຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄິດເອີຍ. ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າເປັນເຫມືອນອຸປໂມງຝັງສົບ ຫາດ້ວຍປູນຂາວຂ້າງນອກເບິ່ງງົດງາມ ແຕ່ຂ້າງໃນເຕັມໄປດ້ວຍກະດູກຄົນຕາຍ ແລະ ສາຣະພັດທີ່ຫນ້າຂີດຽດ.²⁸ພາຍນອກປະກົດຕໍ່ມະ- ນຸດວ່າເປັນຄົນສິ້ນທັມ, ແຕ່ພາຍໃນເຕັມໄປດ້ວຍການຫນ້າຊື່ໃຈຄິດ ແລະ ຄວາມຊົວຊ້າ.

²⁹ວິບັດແກ່ເຈົ້າ ພວກທັມແລະພວກຝາຣີຊາຍ ຄົນຫນ້າຊື່ໃຈຄິດເອີຍ. ດ້ວຍວ່າພວກເຈົ້າສ້າງອຸປໂມງຝັງສົບຂອງພວກປະກາດພຣະທັມແລະຕິບ- ແຕ່ງທາດຂອງພວກຄົນສິ້ນທັມໃຫ້ງົດງາມ.³⁰ເຈົ້າກ່າວວ່າ ‘ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ຢູ່ໃນສະໄຫມບັນພະບູຣຸດຂອງເຮົານັ້ນກໍຈະບໍ່ມີສ່ວນກັບເຂົາໃນການຂ້າ ພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມນັ້ນ.’³¹ດັ່ງນັ້ນພວກເຈົ້າຈຶງເປັນພະຍານຕໍ່ສູ້ຕົນເອງວ່າເປັນລູກຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຂ້າພວກຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຫລົ່ານັ້ນ.

³²ເຈົ້າທັງຫຼາຍຈຶ່ງເຮັດຕາມທີ່ບັນພະບຸຣຸດໄດ້ເຮັດນັ້ນໃຫ້ຄົບຖ້ວນສາ.³³ເຈົ້າພວກ ພວກຊາດູຮ້າຍເອີຍ, ພວກເຈົ້າຈະຫນີຜົນໂທດນະຣົກໄດ້ຢ່າງໃດ? ³⁴ເຫດສັນນັ້ນ, ເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາໃຊ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແລະ ນັກປຣາດ, ແລະ ນັກທີ່ມາຕ່າງໆມາຫາພວກເຈົ້າ. ເຈົ້າກໍຈະຂ້າບາງຄົນເສັ້ງແດ່ ແລະ ພວກເຈົ້າໄດ້ຂ້ຽນຕິພວກເຂົາໃນໂຮງທັມເທສະຫນາ ແລະ ຂົມເຫັງໄລ່ເຂົາອອກຈາກເມືອງນີ້ໄປເມືອງນັ້ນແດ່. ³⁵ເລືອດອັນບໍ່ມີຜິດທັງຫມົດທີ່ຕົກໃສ່ແຜ່ນດິນ ຕັ້ງແຕ່ເລືອດຂອງອາເປັນຜູ້ບໍ່ມີຜິດຈົນເຖິງເລືອດຂອງຊາຂາລີຢາລູກຊາຍຂອງບາຣາຊີຢາ ທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຂ້າໃນລະຫວ່າງພຣະວິຫານແລະແຜ່ນບູຊາ.³⁶ເຮົາບອກພວກເຈົ້າຄວາມຈິງວ່າ ເຫດເຫລົ່ານີ້ຈະຕົກໃສ່ຄົນສະໄຫມນີ້.” ³⁷ໂອ ເຢຣູຊາເລັມ ເຢຣູຊາເລັມເອີຍ, ເມືອງທີ່ໄດ້ຂ້າບັນດາຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລະເອົາຫົນຄວ່າງໃສ່ພວກທີ່ຮັບໃຊ້ມາຫາເຈົ້າ. ເຮົາປາ- ຖນາຈັກເທືອແລ້ວຫນ້ ວ່າຈະຮວບຮວມເອົາລູກຂອງເຈົ້າໄວ້ ເຫມືອນແມ່ໄກ່ຮວບຮວມລູກໄວ້ໃຫ້ປົກຂອງມັນ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຍິນຍອມ.³⁸ເບິ່ງແມ, ບ້ານເຮືອນຂອງເຈົ້າກໍຈະຖືກປະຮ້າງໄວ້ໃຫ້ຢູ່ວ່າງເປົ່າແກ່ເຈົ້າ.³⁹ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງກ່າວກັບພວກເຈົ້າວ່າ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນເຮົາອີກ ຈົນກວ່າພວກເຈົ້າຈະອອກປາກກ່າວວ່າ ‘ສິນຣະເສີນແດ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ເຊິ່ງສະເດັດມາໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

24 ¹ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດອອກຈາກບໍລິເວນພຣະວິຫານ ແລະ ເມືອກຳລັງສະເດັດໄປນັ້ນ. ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ມາຫາພຣະອົງ ແລະຊິໄປທີ່ຕຶກໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ.²ແຕ່ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຕອບວ່າ, “ພວກທ່ານເຫັນສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ? ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ກ້ອນຫີນທີ່ຊ້ອນທັບກັນຢູ່ທີ່ນີ້ ຈະຖືກທຳລາຍລົງຈົນບໍ່ເຫລືອຈັກກ້ອນ.”

³ຂະນະທີ່ພຣະອົງປຣະທັບຢູ່ພູຫມາກກອກເຫດ ພວກສາວົກມາເຝົ້າພຣະອົງຕ່າງໆຫາກາບທູນວ່າ, “ຂໍໂຜດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຊາບແດ່ວ່າ ເຫດ- ການເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໃນເວລາໃດ ສິ່ງໃດເປັນຫມາຍສຳຄັນແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງແລະສະໄຫມເກົ່າຈະສິ້ນສຸດລົງ.”⁴ພຣະ- ເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງຣະວັງໃຫ້ດີ ຢາໃຫ້ຜູ້ໃດຫລອກລວງພວກທ່ານໃຫ້ຫລົງ.⁵ດ້ວຍວ່າຈະມີຫລາຍຄົນມາອ້າງນາມຂອງເຮົາວ່າ ‘ເຮົາມີແຫລະ, ເປັນພຣະຄຣິດ’ ແລະຈະຫລອກລວງຫລາຍຄົນໃຫ້ຫລົງໄປ.

⁶ພວກທ່ານຈະໄດ້ຍິນເຖິງເລື່ອງການເສິກ ແລະ ຂ່າວເລົ່າລືເລື່ອງສົງຄາມ ເມືອເຖິງເວລານັ້ນທ່ານຢາຕົກໃຈ ດ້ວຍວ່າເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈຳເປັນຕ້ອງເກີດຂຶ້ນ; ແຕ່ວ່າທີ່ສຸດປາຍຍັງບໍ່ມາເຖິງ.⁷ດ້ວຍວ່າປະເທດຕໍ່ປະເທດແລະອານາຈັກຕ່າງໆອາດຈະສູ້ຮົບກັນ ທັງຈະເກີດການອິດຢາກແລະແຜ່ນດິນໄຫວໃນບ່ອນຕ່າງ.

⁸ແຕ່ເຫດການທັງປວງນີ້ເປັນເຫມືອນຂັ້ນຕົ້ນຂອງຄວາມເຈັບປວດໃນການເກີດລູກເຫຼົ່ານັ້ນ.

⁹ຈາກນັ້ນພວກເຂົາຈະມອບພວກທ່ານໄວ້ໃຫ້ທຶນທຸກລຳບາກແລະຈະຂ້າທ່ານເສັ້ງ. ຄົນທຸກຊາດຈະກຽດຊັງພວກທ່ານເພາະເຫັນແກ່ນາມຂອງເຮົາ.

¹⁰ແລະຫັກຫລັງກັນແລະກັນ, ລວມທັງຈະກຽດຊັງເຊິ່ງກັນແລະກັນ.¹¹ແລະຈະຫລອກລວງຫລາຍຄົນໃຫ້ຫລົງໄປ.

¹²ເພາະວ່າຄວາມຮັກຂອງຄົນສ່ວນຫລາຍຈະເຢັນລົງ ເພາະຄວາມອະທັມຈະແຜ່ກວ້າງອອກໄປ.¹³ແຕ່ຜູ້ໃດອິດທິນໄດ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ລອດຜົນ.

¹⁴ຂ່າວປະເສີດຂອງຣາຊະອານາຈັກນີ້ຈະໄດ້ປະກາດໄປທົ່ວໂລກໃຫ້ເປັນຄຳພະຍານແກ່ທຸກຊາດ. ແລ້ວທີ່ສຸດປາຍຈະມາເຖິງ.”

¹⁵ເຫດສັນນັ້ນ, ເມືອໃດທ່ານທັງຫລາຍເຫັນສິ່ງທີ່ຫນ້າກຽດຫນ້າຊັງ, ທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດວິບັດຕັ້ງຢູ່ໃນສະຖານທີ່ສັກສິດ ຕາມພຣະທັມທີ່ຊົງໄດ້ກ່າວໄວ້ດ້ວຍຄາ- ນິເອນຜູ້ປະກາດພຣະທັມນັ້ນ (ໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈເອງເຖິງ),¹⁶ ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນແຂວງຢູດາຍໃຫ້ປັບຫນີສູ່ພູເຂົາທັງຫລາຍໄປ¹⁷ຜູ້ທີ່ຢູ່ທັງຫລົງຄາເຮືອນ ຢ່າໃຫ້ລົງມາເກັບເອົາສິ່ງຂອງທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຕົນອອກໄປ.¹⁸ສ່ວນຜູ້ທີ່ຢູ່ຕາມທຶນກຳຢ່າຕ່າວຄົນມາເອົາເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ.

¹⁹ແຕ່ໃນວັນເຫລົ່ານັ້ນເປັນຫນ້າເວດທະນາເຕັມທີ່ຜູ້ຢູ່ທີ່ມີລູກນ້ອຍແລະຢັງໃຫ້ລູກອ່ອນກິນນົມຢູ່.

²⁰ຈົ່ງພາວັນນາອະທິຖານຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອການທີ່ພວກເຈົ້າປັບຫນີໄປນັ້ນຈະບໍ່ຖືກໃນຣະດູຫນາວ²¹ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມໂລກ ຈົນເຖິງບັດນີ້, ຄວາມທຸກອັນຮ້າຍແຮງຢ່າງນີ້ຈະບໍ່ມີຕໍ່ໄປອີກຈັກເທືອ.²²ກໍຈະບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດລອດຜົນໄດ້. ແຕ່ເພາະເຫັນແກ່ພວກທີ່ຊົງເລືອກໄວ້ນັ້ນ, ວັນເຫລົ່າ- ນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ສິ້ນເຂົ້າ.

²³ແລະຖ້າຜູ້ໃດຈະບອກພວກທ່ານວ່າ ‘ເບິ່ງແມ, ອົງພຣະຄຣິດຢູ່ທີ່ນີ້’ ຫລື ‘ຢູ່ທີ່ນັ້ນ’ ຢ່າຊູ່ເຊື້ອເຂົາ.²⁴ແລະສະແດງຫມາຍສຳຄັນອັນໃຫຍ່ ແລະການອັດ- ສະຈັນຕ່າງ, ຖ້າເປັນໄດ້ ມັນຈະຫລອກລວງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ໃຫ້ຫລົງໄປ.²⁵ເບິ່ງແມ, ເຮົາໄດ້ບອກພວກທ່ານໃຫ້ຮູ້ໄວ້ກ່ອນທີ່ເວລານັ້ນຈະມາເຖິງ.

²⁶ເຫດສະນັ້ນ, ຖ້າພວກເຂົາບອກພວກທ່ານວ່າ ‘ເບິ່ງແມ, ພຣະອົງຊົງປຣະທັບຢູ່ໃນປ່າ’, ຢ່າໄດ້ອອກໄປໃນປ່ານັ້ນ. ຫລື, ‘ເບິ່ງແມ, ພຣະອົງປຣະທັບຢູ່ໃນຫ້ອງ’, ກໍຢ່າຊູ່ເຊື້ອພວກເຂົາເລີຍ.²⁷ເພາະວ່າແສງໄຟໄດ້ສ້ອງອອກຈາກທິດຕາເວັນອອກ ແລະ ສ້ອງໄປເຖິງທິດຕາເວັນຕົກຢ່າງໃດ, ການທີ່ບຸດມະນຸດຈະສະເດັດມາກໍຈະເປັນດັ່ງນັ້ນ.²⁸ເມືອຊາກສິບຢູ່ບ່ອນໃດ ຝູງແຮງກໍຈະຕອມບ່ອນນັ້ນ.”

²⁹ແຕ່ພໍຫມົດຄວາມທຸກລຳບາກຂອງວັນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຜ່ານຜົນໄປແລ້ວ, ດວງອາທິດຈະມືດຕັບໄປ, ດວງຈັນຈະບໍ່ສ້ອງແສງ, ດວງດາວທັງປວງຈະຕົກ- ລົງຈາກຟ້າ, ແລະ ບັນດາສິ່ງທີ່ມີອຳນາດໃນຫ້ອງຟ້າຈະສະທ້ານຫວັ້ນໄຫວ.

³⁰ຕໍ່ຈາກນັ້ນຫມາຍສຳຄັນຂອງບຸດມະນຸດຈະປະກົດຂຶ້ນໃນຫ້ອງຟ້າ, ແລະ ມະນຸດທຸກຊາດທົ່ວໂລກຈະຮ້ອງໄຫ້ໂສກເສົ້າ. ພວກເຂົາຈະເຫັນບຸດມະນຸດກຳ- ລັງສະເດັດມາເທິງເມກໃນຫ້ອງຟ້າ ພ້ອມດ້ວຍອິດທານຸພາບ ແລະ ສະຫງ່າຣາສີອັນຍິ່ງໃຫຍ່.³¹ພຣະອົງຈະສົ່ງທູດສະຫວັນຂອງພຣະອົງດ້ວຍສຽງແກກ, ແລະ ພວກເຂົາຈະຮວບຮວມເອົາຄົນທັງປວງທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້ແລ້ວ ຈາກທິດທັງສີ່ທິດ ແລະ ຈາກທີ່ສຸດຂອງປາຍຟ້າເບື້ອງນີ້ ຈົນເຖິງທີ່ສຸດຟ້າເບື້ອງນັ້ນ.

³²ຮຽນຮູ້ບົດຮຽນຫນຶ່ງຈາກຕຶນໝາກເດືອ. ເມືອກົງກັນມັນແຕກໃບອ່ອນອອກ, ພວກທ່ານກໍຮູ້ວ່າຣະດູຮ້ອນໃກ້ຈະມາເຖິງແລ້ວ.³³ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ຢ່າງດຽວກັນ, ເມືອພວກທ່ານເຫັນເຫດການເຫລົ່ານີ້, ທ່ານຈຶ່ງຮູ້ວ່າພຣະອົງສະເດັດມາໃກ້, ຈະເຖິງປະຕູແລ້ວ.

³⁴ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຄົນໃນສະໄຫມນີ້ຈະບໍ່ລ່ວງລັບໄປ ກ່ອນເຫດການທັງປວງນີ້ບັງເກີດຂຶ້ນ.³⁵ຟ້າ ແລະ ດິນກໍຈະລ່ວງຜົນໄປ, ແຕ່ຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາຈະບໍ່ລ່ວງຜົນໄປຈັກເທືອ.”

³⁶ແຕ່ເລື່ອງວັນ ແລະ ໂມງນັ້ນບໍ່ມີໃຜຮູ້, ແມ່ນກະທັ່ງທູດສະຫວັນໃນສະຫວັນ, ຫລື ພຣະບຸດກໍບໍ່ຮູ້, ມີແຕ່ພຣະບິດາອົງດຽວເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້.

³⁷ດ້ວຍວ່າສະໄຫມຂອງໂນອາໄດ້ເປັນຢ່າງໃດ, ການສະເດັດມາຂອງບຸດມະນຸດກໍຈະເປັນຢ່າງນັ້ນ.³⁸ເພາະວ່າກ່ອນທີ່ຈະມີນ້ຳຖ້ວມນັ້ນ ຄົນທັງ- ຫລາຍໄດ້ກິນແລະດືມ, ໄດ້ແຕ່ງງານແລະຍົກໃຫ້ເປັນຜົວເມັຍກັນ, ຈົນເຖິງວັນທີ່ໂນອາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນນາວາ,³⁹ ແລະໂດຍບໍ່ທັນໄດ້ຮູ້ຕົວຢ່າງໃດ ຈົນເຖິງເວລານັ້ນໄດ້ມາຖ້ວມກວາດເອົາພວກເຂົາໄປ ເມືອບຸດມະນຸດສະເດັດມາກໍຈະເປັນຢ່າງນັ້ນ.

⁴⁰ໃນເວລານັ້ນຈະມີຊາຍສອງຄົນຢູ່ທຶນກຳ ຈະຊົງຮັບຄົນຫນຶ່ງໄປ ຈະຊົງປະຄົນຫນຶ່ງໄວ້.⁴¹ຍິງສອງຄົນກໍລັງໂມ້ແປ້ງຢູ່, ຈະຊົງຮັບຄົນຫນຶ່ງໄວ້ ຈະຊົງປະຄົນຫນຶ່ງໄວ້.⁴²ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈຶ່ງເຝົ້າຣະວັງຢູ່ ເພາະພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກທ່ານຈະສະເດັດມາໃນເວລາໃດ.

⁴³ແຕ່ຈົ່ງເຂົ້າໃຈຢ່າງນີ້ວ່າ, ຖ້າເຈົ້າຂອງເຮືອນໄດ້ຮູ້ກ່ອນວ່າໂຈນຈະມາຍາມໃດໃນຍາມກາງຄືນ, ເຂົາກໍຈະເຝົ້າຣະວັງໄວ້ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ໂຈນເຈາະເຂົ້າເຮືອນໄດ້.⁴⁴ເພາະເຫດນັ້ນ ພວກທ່ານກໍເຫມືອນກັນ ຈຶ່ງຕຽມໄວ້ໃຫ້ພ້ອມ ເພາະໃນໂມງທີ່ພວກທ່ານບໍ່ທັນຄິດນັ້ນ ບຸດມະ- ນຸດຈະສະເດັດມາ.”

⁴⁵ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ໃດເປັນຂ້າໃຊ້ສັດຊີແລະສະຫລາດ ຫີນາຍໄດ້ຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ເປັນໃຫຍ່ເຫນືອພວກຄົນໃຊ້ໃນເຮືອນຂອງຕົນ ເພື່ອແຈກອາຫານໃຫ້ເຂົາຕາມເວລາ.

⁴⁶ຄົນຮັບໃຊ້ຜູ້ນີ້ກໍຈະເປັນສຸກ, ເມື່ອຜູ້ເປັນນາຍກັບມາ⁴⁷ນາຍຈະຕັ້ງຜູ້ນັ້ນໄວ້ເຫນືອບັນດາຊັບສິນຂອງເຂົາທຸກຢ່າງ.

⁴⁸ແຕ່ຖ້າຂ້າໃຊ້ຜູ້ນັ້ນຊົ່ວ ຄິດໃນໃຈວ່າ ‘ນາຍຂອງເຮົາຄົງອອກມາຊ້າ’,⁴⁹ລາວກໍຈະຂຽນຕິດນຳຮັບໃຊ້ດ້ວຍກັນທັງກິນແລະດື່ມນໍາຄົນຂີ້ເຫລືາ;
⁵⁰ແລ້ວວັນໜຶ່ງນາຍກັບມາໂດຍທີ່ລາວບໍ່ຄາດຄິດ⁵¹ນາຍຂອງຂ້າໃຊ້ຜູ້ນັ້ນຈະຜ່າລາວອອກເປັນຕ່ອນໆ ແລະຈະຂັບໄລ່ໃຫ້ໄປຢູ່ກັບຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄິດ
ເຊິ່ງບ່ອນນັ້ນຈະມີການຮ້ອງໄຫ້ແລະຂີບແຂ້ວຢູ່.”

25 ¹ຮາຊະອານາຈັກສະຫວັນຈະປຽບເຫມືອນສາວປອດສິບຄົນ ທີ່ຖືໂຄມຂອງຕົນອອກໄປຮັບເຈົ້າບ່າວ.²ໃນພວກນາງເປັນຄົນໂງ່ເຫຼົ່າຄົນ ແລະ ຄົນສະ-
ຫລາດຫ້າຄົນ.³ຝ່າຍຄົນໂງ່ນັ້ນເອົາໂຄມຂອງຕົນໄປ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເອົານ້ຳມັນໄປນໍາ.⁴ແຕ່ຄົນສະຫລາດນັ້ນໄດ້ເອົານ້ຳ-
ມັນໃສ່ກວດກັບທັງໂຄມຂອງຕົນໄປດ້ວຍ.

⁵ເມືອງຈາກເຈົ້າບ່າວຍັງມາລ້າຊ້າຢູ່ ເຂົາກໍພາກັນເຫງົາງອນແລະຫລັບໄປ.⁶‘ເບິ່ງແມ, ເຈົ້າບ່າວມາແລ້ວ! ຈົ່ງອອກມາແລະຕ້ອນຮັບເພິນສາ’.
⁷ຍິງສາວທຸກຄົນຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນແລະຈັດຕຽມໂຄມໄຟຂອງຕົນ⁸ຝ່າຍຄົນໂງ່ນັ້ນຈຶ່ງເວົ້າກັບພວກຄົນສະຫລາດວ່າ ‘ຂໍຢັ້ນນ້ຳມັນຂອງເຈົ້າໃຫ້ພວກເຮົາແດ່ ເພາະ-
ວ່າໂຄມຂອງເຮົາກໍາລັງຈະມອດແລ້ວ.’⁹ແຕ່ຝ່າຍພວກສະຫລາດຈຶ່ງຕອບວ່າ ‘ໜ້າຢ້ານວ່ານ້ຳມັນຈະບໍ່ພໍສໍາລັບເຮົາແລະເຈົ້າ
ຈຶ່ງໄປຫາຜູ້ຊາຍແລ້ວຊື່ເອົາສໍາລັບຕົນກໍດີກວ່າ.’

¹⁰ຂະນະທີ່ພວກເຂົາກໍາລັງໄປຊື້ນ້ຳມັນນັ້ນ ເຈົ້າບ່າວກໍມາເຖິງ ແລະຜູ້ທີ່ພ້ອມຢູ່ແລ້ວກໍເຂົ້າໄປນໍາເຈົ້າບ່າວໃນການລ້ຽງເນືອງໃນງານສົມລົດ ແລ້ວປະ-
ຕູກໍອັດເສັງ¹¹ຫລັງຈາກນັ້ນຍິງສາວປອດພວກອື່ນນັ້ນມາຮ້ອງວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ນາຍເອີຍ ຂໍໄຂປະຕູໃຫ້ຫມູ່ຂ້າໜ້ອຍແດ່.’¹²ແຕ່ເພິນໄດ້ຕອບວ່າ
‘ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານທັງລາຍວ່າ ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພວກທ່ານ.’¹³ພວກທ່ານຈຶ່ງເຝົ້າຮະວັງຢູ່ ເພາະທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ຈັກວັນຫລືໂມງນັ້ນ.”

¹⁴ຮາຊະອານາຈັກສະຫວັນຍັງປຽບເຫມືອນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງກໍາລັງຈະອອກເດີນທາງໄປ. ຈຶ່ງເອີ້ນພວກຂ້ອຍໃຊ້ຂອງຕົນມາຝາກຊັບສິມບັດໄວ້ກັບເຂົາ.
¹⁵ຄົນໜຶ່ງໄດ້ຮັບເງິນຫ້າຕາລັນຕິນ ຄົນໜຶ່ງສອງຕາລັນຕິນ, ແລະອີກຄົນໜຶ່ງໃຫ້ຕາລັນຕິນດຽວ ຕາມຄວາມສາມາດຂອງແຕ່ລະຄົນ, ແລ້ວກໍອອກເດີນ-
ທາງໄປ.¹⁶ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຫ້າຕາລັນຕິນກໍເອົາເງິນນັ້ນໄປຄ້າຂາຍທັນທີ ແລະໄດ້ກໍາໄຮອີກຫ້າຕາລັນຕິນ.

¹⁷ໃນທ່ານອງດຽວກັນ ຄົນທີ່ຮັບສອງຕາລັນຕິນກໍໄດ້ກໍາໄຮອີກສອງຕະລັນຕິນເຫມືອນກັນ.¹⁸ແຕ່ຜູ້ໄດ້ຮັບຕາລັນຕິນດຽວກໍໄດ້ໄປ ແລະຊຸດຊຸມ
ແລ້ວເຊືອງເງິນນາຍໄວ້.

¹⁹ຢູ່ດິນນານຕໍ່ມານາຍຂອງຂ້ອຍໃຊ້ເຫລົ່ານັ້ນກໍກັບມາ ແລະຄິດບັນຊີກັບພວກເຂົາ.²⁰ກໍເອົາເງິນກໍາໄຮຫ້າຕາລັນຕິນມາແຈ້ງວ່າ ‘ນາຍເອີຍ,
ນາຍໄດ້ຝາກເງິນຫ້າຕາລັນຕິນໄວ້ນໍາຂ້າໜ້ອຍ ນີ້ແຫລະ, ຂ້າໜ້ອຍໄດ້ກໍາໄຮຕື່ມອີກຫ້າຕາລັນຕິນ.’²¹ດີແລ້ວ, ຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້ດີແລະສັດຊື່ເອີຍ ເຈົ້າເປັນຜູ້ສັດ-
ຊື່ໃນຂອງເລັກນ້ອຍ ເຮົາຈະຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຂອງຫລາຍຢ່າງ. ຈຶ່ງເຂົ້າຮ່ວມຄວາມຍິນດີກັບນາຍເຈົ້າເຖິນ’.

²²‘ນາຍເອີຍ, ນາຍໄດ້ຝາກເງິນສອງຕາລັນຕິນໄວ້ນໍາຂ້າໜ້ອຍ ນີ້ແຫລະ, ຂ້າໜ້ອຍໄດ້ກໍາໄຮອີກສອງຕາລັນຕິນ.’²³ຝ່າຍນາຍກໍຕອບວ່າ ‘ດີແລ້ວ, ຂ້ອຍໃຊ້ຜູ້-
ດີແລະສັດຊື່ເອີຍ ເຈົ້າເປັນສັດຊື່ໃນຂອງເລັກນ້ອຍ ເຮົາຈະຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງຂອງຫລາຍຢ່າງ. ຈຶ່ງເຂົ້າຮ່ວມຄວາມຍິນດີກັບນາຍເຈົ້າເຖິນ.’

²⁴ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຕາລັນຕິນດຽວນັ້ນກໍໄດ້ເຂົ້າມາເຫມືອນກັນແຈ້ງວ່າ ‘ນາຍເອີຍ, ຂ້າໜ້ອຍຮູ້ຈັກທ່ານແລ້ວວ່າທ່ານເປັນຄົນໃຈແຂງ,
ເຄີຍກ່ຽວຜົນໃນສິ່ງທີ່ຕົນບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ, ແລະຮິບໂຮມເອົາສິ່ງທີ່ຕົນບໍ່ໄດ້ຝັດ.’²⁵ຂ້າໜ້ອຍຢ້ານຈຶ່ງໄດ້ເອົາເງິນຕາລັນຕິນຂອງທ່ານໄປເຊືອງໄວ້ໃຫ້ພິນດິນ.
ເບິ່ງແມ, ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ເປັນຂອງທ່ານ.’

²⁶‘ອ້າຍຂ້ອຍໃຊ້ຊົ່ວແລະຂີ້ຄ້ານເອີຍ ເຈົ້າຮູ້ແລ້ວວ່າເຮົາເຄີຍເກັບຜົນໃນສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຫວ່ານ ແລະ ຮິບໂຮມເອົາສິ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຝັດ.’²⁷ເຫດສັນນັ້ນ,
ເຈົ້າຄວນຈະເອົາເງິນຂອງເຮົາໄປຝາກໄວ້ກັບນາຍທະນາຄານ ແລະເມື່ອເຮົາກັບມາກໍຈະໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຮົາກັບທັງດອກເບ້ງ.

²⁸ແລະເອົາໃຫ້ແກ່ຜູ້ມີສິບຕາລັນຕິນ.²⁹ເພາະທຸກຄົນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຈະຊົງເພີ່ມຕື່ມໃຫ້ຈົນມີບໍ່ຮິບູນ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີ,
ແມ່ນວ່າສິ່ງທີ່ຕົນມີຢູ່ນັ້ນກໍຈະຊົງຍົກໄປຈາກຕົນເສັງ.³⁰ເອົາອ້າຍຂ້າໃຊ້ຜູ້ບໍ່ມີປະໂຫຍດໄປຖິ້ມເສັງບ່ອນມືດພາຍນອກ ແລະບ່ອນນັ້ນຈະມີການຮ້ອງ-
ໄຫ້ແລະຂີບແຂ້ວຢູ່.”

³¹ເມື່ອບຸດມະນຸດຊົງກັບມາດ້ວຍພຣະອັດສະຫມີ ແລະມາພ້ອມດ້ວຍຝູງເຫວະດາ, ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງປຣະທັບເທິງພຣະທີ່ນັ້ງອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະອົງ.
³²ຈະຖືກຊົງໂຮມກັນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຈະຊົງແຍກເຂົ້າອອກຈາກກັນ, ເໝືອນຜູ້ລ້ຽງສັດແຍກຝູງແກະອອກຈາກຝູງແບ້.

³³ພຣະອົງຈະໃຫ້ຝູງແກະນັ້ນຈັດໃຫ້ຢູ່ເບື້ອງຂວາພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ຝູງແບ້ນັ້ນຈະຊົງຈັດໃຫ້ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍຂອງພຣະອົງ.

³⁴ຫຼັງຈາກນັ້ນ ພຣະມະຫາກະສັດຈະຊົງກ່າວແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ເທິງພຣະຫັດຂວາຂອງພຣະອົງວ່າ ‘ພວກທ່ານທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະບິ-
ດາຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງມາຮັບເອົາຮາຊະອານາຈັກ ຊົງໄດ້ ຊົງຈັດຕຽມໄວ້ສໍາລັບທ່ານຕັ້ງແຕ່ວາງຮາກສ້າງໂລກ.’³⁵ພວກທ່ານກໍໄດ້ເອົາກິນ; ເຮົາຫົວນ້ຳ
ພວກທ່ານກໍໃຫ້ເຮົາດື່ມ; ເຮົາເປັນແຂກແປກໜ້າ ພວກທ່ານກໍໄດ້ຕ້ອນຮັບເຮົາໄວ້;³⁶ເຮົາເປື້ອຍຕົວ ພວກທ່ານກໍໄດ້ເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ເຮົາຮຸ່ງຫົມ;
ເຮົາເຈັບປ່ວຍ ພວກທ່ານກໍມາຢ້ຽມຢາມເຮົາ; ເຮົາຢູ່ໃນຄູກພວກທ່ານກໍມາໄດ້ຫາ.’

³⁷ເມື່ອນັ້ນບັນດາພວກສິລະຫັມຈະທູນວ່າ ‘ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້າພະອົງໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງຢາກເຂົ້າຫລືຫົວນ້ຳ ແລ້ວໄດ້ຈັດມາຖວາຍພຣະ-
ອົງເມື່ອໃດ?’³⁸ແລະໄດ້ຕ້ອນຮັບໄວ້? ຫລືຊົງເປື້ອຍພຣະກາຍແລ້ວໄດ້ເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ຜູ້ເມື່ອໃດ?’³⁹ພວກຂ້າໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງປະຊວນຢູ່ ຫລືຢູ່ໃນຄູກ
ແລະໄດ້ມາເຝົ້າພຣະອົງເມື່ອໃດ?’⁴⁰ແລະພຣະມະຫາກະສັດຈະຊົງຕອບວ່າ ‘ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານທັງຫລາຍວ່າ
ສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດການເຫລົ່ານີ້ແກ່ພວກຕໍາຕ້ອຍທີ່ສຸດຄົນໜຶ່ງໃນພວກພິນ້ອງຂອງເຮົານີ້, ກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຫມືອນກັນ.’

⁴¹ແລະໃນວັນນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງກ່າວກັບບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ເບື້ອງພຣະຫັດຊ້າຍຂອງພຣະອົງວ່າ ‘ສູ່ທັງ-
ຫລາຍຜູ້ຖືກສາບແຂ່ງຈຶ່ງຖອຍຫນີຈາກເຮົາແລະເຂົ້າໄປຢູ່ໃນໄຟທີ່ໄຫມ້ຢູ່ເປັນນິດ ຊົງຊົງຈັດຕຽມໄວ້ສໍາລັບມານຊາຕານແລະບໍລິວານຂອງມັນ.

⁴²ເມື່ອເຮົາຫົວເຂົ້າ ສູບໄດ້ໃຫ້ເຮົາກິນ ເຮົາຫົວນ້ຳ ສູບໃຫ້ເຮົາດື່ມ;⁴³ເມື່ອເຮົາເປັນແຂກຢ້ານສູບໄດ້ຕ້ອນຮັບເຮົາ; ເຮົາເປື້ອຍຕົວ
ແຕ່ສູບໄດ້ເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ຮຸ່ງ; ເຮົາເຈັບປ່ວຍແລະຢູ່ໃນຄູກ ແຕ່ສູບໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມເຮົາ.’

⁴⁴‘ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້າໜ້ອຍໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງຢາກເຂົ້າຫລືຫົວນ້ຳ ຊົງເປັນແຂກແປກໜ້າ, ຊົງເປື້ອຍພຣະກາຍ, ຊົງເຈັບປ່ວຍຫລືຊົງຢູ່ໃນຄູກ
ແລະພວກຂ້າໜ້ອຍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພຣະອົງຍາມໃດ?’⁴⁵ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງຕອບແກ່ເຂົາວ່າ ‘ເຮົາບອກສູ່ທັງຫລາຍຄວາມຈິງວ່າ, ທີ່ສູບໄດ້ເຮັດການເຫລົ່າ-
ນັ້ນແກ່ຜູ້ຕໍາຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນພວກນີ້, ພວກສູບກໍໄດ້ເຮັດແກ່ເຮົາເຫມືອນກັນ.’⁴⁶ແລ້ວພວກເຫລົ່ານີ້ ຈະອອກໄປສູ່ໂທດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ
ແຕ່ພວກສິລະຫັມກໍເຂົ້າສູ່ຊີວິດອັນຕະຫລອດ ໄປເປັນນິດ.

26 ¹ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວຖ້ອຍຄໍາເຫລົ່ານີ້ຈົບ ພຣະອົງຊົງບອກພວກສາວິກຂອງຕົນວ່າ,²“ພວກທ່ານທັງຫລາຍຮູ້ຢູ່ວ່າອີກສອງວັນກໍຈະເຖິງເຫສະ-
ການປັດສະດາ ແລະບຸດມະນຸດຈະຖືກມອບໄວ້ໃຫ້ເຂົາຕອກຄົງໄວ້ທີ່ໂມ້ກາງແຂນ.”

³ຈາກນັ້ນພວກປະໂລຫິດຕິນໃຫຍ່ກັບພວກເຖົ້າແກ່ຂອງພົນລະເມືອງໄດ້ປະຊຸມກັນຢູ່ທີ່ສຳນັກຂອງມະຫາປະໂລຫິດຊືກາຍະຟາ.⁴ພວກເຂົາປຶກ-
ສາກັນເພື່ອຈະໄດ້ຈັບພຣະເຢຊູດ້ວຍກິນອຸປາຍ ແລະຈະຂ້າພຣະອົງເສັ້ງ.⁵“ຈະບໍ່ເຮັດໃນລະຫວ່າງວັນເທສະການ
ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຮຸນຮົງກັນກາງພົນລະເມືອງ.”

⁶ໃນລະຫວ່າງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າປຣະທັບຢູ່ບ້ານເບັດທານີໃນເຮືອນຂອງຊີໂມນຄົນຂີ້ຫູດ,⁷ມີຢິງຜູ້ໜຶ່ງຖືເຕົ້າຫິນຂາວເຕັມດ້ວຍນ້ຳມັນຫອມທີ່ມີລາ-
ຄາແພງເຂົ້າມາເຝົ້າພຣະອົງ ແລ້ວນາງໄດ້ຖອກນ້ຳຫອມໃສ່ພຣະສຽງຂອງພຣະອົງ.⁸ແຕ່ເມື່ອພວກສາວິກເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍເຄື່ອງໃຈແລະຈິງເວົ້າວ່າ,
“ເຫດໃດຈິງເຮັດໃຫ້ເສັ້ງຂອງ ຢາງນີ້? ເພາະຖ້າຂາຍນ້ຳມັນຫອມນີ້ກໍຄິງໄດ້ເງິນຫລວງຫລາຍແລ້ວຈະແຈກໃຫ້ຄົນຍາກຈົນກໍໄດ້.”

¹⁰ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຊາບຄວາມຄິດນີ້, ຈິງໄດ້ກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ເປັນຫຍັງພວກທ່ານກວນໃຈຢັງນີ້? ເພາະນາງໄດ້ເຮັດການດີແກ່ເຮົາແລ້ວ.

¹¹ດ້ວຍວ່າຄົນຍາກຈົນມີຢູ່ກັບພວກທ່ານສະເຫມີ, ແຕ່ຝ່າຍເຮົາບໍ່ຢູ່ກັບພວກທ່ານສະເຫມີໄປ.

¹²ດ້ວຍວ່າການຫິນາງໄດ້ຖອກນ້ຳມັນຫອມໃສ່ກາຍຂອງເຮົາ, ນາງກໍໄດ້ເຮັດເລືອກການຝັງຂອງເຮົາ.¹³ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ບ່ອນໃດກໍຕາມ
ທີ່ຂ້າວປະເສີດນີ້ໄດ້ຖືກເສຍຫາຍປະກາດໃນຫົວໂລກ, ໃນສິ່ງທີ່ຢິງຄົນນີ້ໄດ້ກະທຳ ເພື່ອເປັນທີ່ຮຽນຮູ້ເຖິງນາງ.”

¹⁴ເວລານັ້ນຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກສືບສອງດັງກ່າວ, ຜູ້ຊື່ຢູດາອິສະກາຣິອິດ, ໄດ້ໄປຫາພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ,¹⁵ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານ,
ຂ້ານ້ອຍຈະມອບພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ແລ້ວພວກທ່ານຈະຍອມໃຫ້ອັນໃດໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ?” ພວກເຂົາຈິງເອົາເງິນສາມສິບຫລວງໃຫ້ແກ່ຢູດາ.¹⁶ຖັງ-
ແຕ່ນັ້ນມາ ຢູດາໄດ້ຊອກຫາໂອກາດເພື່ອຈະມອບພຣະອົງໄວ້ກັບພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ.

¹⁷ເມື່ອວັນຕົ້ນເທສະການກິນເຂົ້າຈີບມີເຊືອແປ້ງ ພວກສາວິກໄດ້ມາທູນຖາມພຣະອົງວ່າ, “ທ່ານປະສົງຈະໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຈັດແຈ້ງປັດສະ-

ຄາໃຫ້ເພິ່ນຮັບປະທານບ່ອນໃດ?”¹⁸ ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຈິງເຂົ້າໄປຫາຄົນໜຶ່ງໃນເມືອງ ແລະ ບອກວ່າ ‘ອາຈານກ່າວວ່າ ເວລາກໍາ-
ນົດຂອງເຮົາມາໃກ້ແລ້ວ ເຮົາຈະຖືສິລປັດສະຄາທີ່ເຮືອນຂອງທ່ານພ້ອມກັບສາວິກຂອງເຮົາ.’”¹⁹ແລ້ວພວກສາວິກຈິງໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງສັ່ງ
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຈັດແຈ້ງປັດສະຄາໄວ້ພ້ອມ.

²⁰ຄົນເຖິງເວລາຄ່າແລ້ວພຣະອົງຊົງປະທັບຮ່ວມໂຕະກັບພວກສາວິກສືບສອງຄົນ.²¹ ຂະນະກໍາລັງຮັບປະທານອາຫານຢູ່, ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ,
“ເຮົາບອກພວກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຄົນໜຶ່ງໃນພວກທ່ານຈະທໍຣະຍົດຕໍ່ເຮົາ.”²²ຝ່າຍສາວິກກໍມີຄວາມທຸກໃຈຫລາຍ, ແລະ ທຸກຄົນຕ່າງກໍຕັ້ງ-
ຕືນທູນພຣະອົງວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ອາດຈະແມ່ນຂ້ານ້ອຍຕື?”

²³ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຮ່ວມຈານດຽວກັນກັບເຮົານີ້ແຫລະ ຄິດຈະທໍຣະຍົດຕໍ່ເຮົາ.²⁴ ບຸນມະນຸດສະເດັດໄປຕາມທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະ-
ຄັມພິເຖິງເລື່ອງພຣະອົງນັ້ນ ແຕ່ວິປັດແກ່ຜູ້ທີ່ຈະທໍຣະຍົດຕໍ່ບຸນມະນຸດ ຖ້າຜູ້ນັ້ນບໍ່ເກີດມາກໍດີກວ່າ.”²⁵ຢູດາຜູ້ທີ່ທໍຣະຍົດຕໍ່ພຣະອົງທູນຖາມວ່າ,
“ພຣະອາຈານ ບໍ່ອາດຈະແມ່ນຂ້ານ້ອຍຕື?” ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານເວົ້າເອງແລ້ວ.”

²⁶ລະຫວ່າງກໍາລັງຮັບປະທານອາຫານຢູ່ນັ້ນ, ພຣະເຢຊູຊົງຈັບເຂົ້າຈີມາ ແລະ ເມື່ອຂໍພຣະພອນແລ້ວ. ພຣະອົງຊົງຫັກເຂົ້າຈີນັ້ນໃຫ້ພວກສາວິກ
ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົງຮັບ, ແລະກິນສາເຖິດ, ນີ້ແຫລະຄືກາຍຂອງເຮົາ.”

²⁷ແລ້ວພຣະອົງຊົງຈັບເອົາຈານໂມທະນາຂອບພຣະຄູນ, ແລະ ໄດ້ຍືນໃຫ້ເຂົາ ໂດຍຊົງກ່າວວ່າ, “ຈົງດືມຈອກນີ້, ທຸກຄົນເຖິດ.

²⁸ເພາະວ່ານີ້ແຫລະເປັນເລືອດແຫ່ງພັນທະສັນຍາທີ່ຫລັງອອກມາ ເພື່ອຍົກໂທດບາບຂອງຄົນຈໍານວນຫລາຍ.²⁹ແຕ່ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ
ເຮົາຈະບໍ່ດືມນ້ຳຜົມອະນຸ່ງຕໍ່ໄປອີກຈົນກວ່າວັນນັ້ນຈະມາເຖິງ ຄືວັນທີ່ຈະດືມນ້ຳອະນຸ່ງໃຫມ່ກັບພວກທ່ານໃນຣາຊະອານາຈັກພຣະບິດາຂອງເຮົາ.”

³⁰ເມື່ອພວກເຂົາຮ້ອງເພງສັນຮະເສີນແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍພາກັນອອກໄປຍັງພູຫມາກກອກເຫດ.³¹ແລ້ວເມື່ອນັ້ນພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບພວກສາວິກວ່າ,
“ໃນຄົນນີ້ທ່ານທຸກຄົນຈະສະດຸດໃຈເພາະເຮົາ, ເພາະມີຄໍາຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິວ່າ ‘ເຮົາຈະປະທານຜູ້ລ້ຽງແກະ ແລະ ຝູງແກະນັ້ນຈະແຕກຊະກັນໄປ.

³²ແຕ່ຫຼັງຈາກທີ່ເຮົາຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ, ເຮົາຈະໄປເຖິງແຂວງຄາລິເລກໍ່ອນຫນ້າພວກທ່ານ.”

³³ຝ່າຍເປໂຕຈິງທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ຖ້າຄົນທັງປວງຈະສະດຸດໃຈເພາະທ່ານ, ຝ່າຍຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ສະດຸດໃຈຈັກເທືອ.”³⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເປໂຕວ່າ,
“ເຮົາບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານວ່າ “ໃນຄົນວັນນີ້ກ່ອນໄກ່ຈະຂັນ ທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາເຖິງສາມເທືອ.”³⁵ເປໂຕໄດ້ທູນຕອບພຣະອົງວ່າ, “ເຖິງແມ່ນຂ້າ-
ນ້ອຍຈະຕ້ອງຕາຍກັບທ່ານ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ປະຕິເສດທ່ານຈັກເທືອ” ຝ່າຍພວກສາວິກກໍທູນຢາງນັ້ນເຫມືອນກັບທຸກຄົນ.

³⁶ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍສະເດັດພ້ອມກັບພວກສາວິກ ໄປເຖິງບ່ອນໜຶ່ງຊື່ເຄັດເຊມາເນ ແລ້ວຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຈົງນັ່ງຢູ່ທີ່ນີ້
ຂະນະທີ່ເຮົາຈະໄປອ້ອນວອນອະທິຖານຢູ່ທີ່ນັ້ນ.”³⁷ພຣະອົງຊົງພາເປໂຕ ແລະ ລູກຊາຍທັງສອງຂອງເຊເບດາຍໄປນ່າ ແລະ
ຊົງເລີ່ມຕົ້ນເກີດມີຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ທຸກໃຈຫລາຍ.³⁸ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ, “ຈິດໃຈຂອງເຮົາທຸກໜ້າກໍແຫບຈະຕາຍຢູ່ແລ້ວ, ຈົງຄົງຢູ່
ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງກັບເຮົາຢູ່ທີ່ນີ້ເຖິນ.”

³⁹ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປຕື່ມອີກຫນ້ອຍໜຶ່ງ, ຈົງຊົງຫມູພຣະພັກລົງເຖິງດິນ ແລະ ໄດ້ອ້ອນວອນອະທິຖານວ່າ, “ໂອພຣະບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ,
ຖ້າເປັນໄດ້ຂໍໃຫ້ຈອກນີ້ເລື່ອນພົ້ນໄປຈາກລູກຖ້ອນ. ແຕ່ຢາງໃດກໍດີ, ຂໍຢາງໃຫ້ເປັນໄປຕາມໃຈປາຖນາຂອງລູກ ແຕ່ໃຫ້ເປັນໄປຕາມພຣະ-
ທັຍຂອງພຣະອົງເຖິນ.”⁴⁰ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບມາຫາສາວິກເຫລົ່ານັ້ນ ຊົງເຫັນເຂົ້ານອນຫລັບຢູ່ ແລະ ຊົງກ່າວແກ່ເປໂຕວ່າ, “ເປັນຈິງໃດ
ພວກທ່ານບໍ່ສາມາດຈະຄອຍເຝົ້າຢູ່ກັບເຮົາແມ່ນແຕ່ຊົວໂມງດຽວບໍ່?”⁴¹ຈົງເຝົ້າຣະວັງ ແລະ ອ້ອນວອນ ຢູ່ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຕິກໃນການທົດລອງ ຈິດ-
ໃຈພ້ອມຢູ່ແລ້ວກໍຈົງ ແຕ່ກາຍກໍອ້ອນກໍາລັງ.”

⁴²ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດອອກໄປອີກເປັນເທືອກສອງ ຊົງອ້ອນວອນວ່າ, “ພຣະບິດາຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ຖ້າຈອກນີ້ເລື່ອນພົ້ນໄປບໍ່ໄດ້ເວັ້ນແຕ່ຂ້ານ້ອຍຈໍາຕ້ອງດືມ,
ແລ້ວກໍຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ.”⁴³ພຣະອົງສະເດັດກັບຄືນມາກໍຊົງເຫັນພວກສາວິກນອນຫລັບຢູ່ເພາະຕາຂອງເຂົາມືນບໍ່ຂຶ້ນ.

⁴⁴ຈົງຊົງປະເຂົາໄວ້, ພຣະອົງກໍໄດ້ສະເດັດໄປອ້ອນວອນເປັນເທືອກສາມ ໂດຍຊົງກ່າວຄໍາເກົ່ານັ້ນອີກ.

⁴⁵ແລ້ວພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໄດ້ສະເດັດມາຍັງພວກສາວິກແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານຍັງນອນຫລັບເຊົາເມື່ອຍຢູ່ບໍ່? ເບິ່ງແມ, ເວລາມາໃກ້ແລ້ວ, ແລະ ບຸນມະ-
ນຸດກໍາລັງຈະຖືກມອບໄວ້ໃນມືຄົນບາບ.”⁴⁶ຈົງລູກຂຶ້ນ ແລະ ໄປກິນເທາະ. ເບິ່ງແມ, ຜູ້ທີ່ທໍຣະຍົດເຮົານັ້ນມາໃກ້ແລ້ວ.”

⁴⁷ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍັງຊົງກ່າວບໍ່ທັນຂາດຄໍາ, ຫນຶ່ງໃນຈໍາພວກສືບສອງຄົນນັ້ນຄືຢູດາ, ໄດ້ເຂົ້າມາພ້ອມດ້ວຍປະຊາຊົນຈໍານວນຫລາຍ
ມາພ້ອມກັບພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ກັບພວກຜູ້ອາດູໂສຖິດາບ ແລະ ຖືໄມ້ຕະບອງມານ່າ.

⁴⁸ໃນເວລານັ້ນຄົນທີ່ຈະທໍຣະຍົດພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ສັນຍານໃຫ້ແກ່ເຂົາວ່າ, “ເຮົາຈະຈຸບຜູ້ໃດ, ກໍແມ່ນຜູ້ນັ້ນແຫລະ ຈົງຈັບກຸມລາວໄວ້.”

⁴⁹ໃນທັນໃດນັ້ນເອງຢູດາເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແລ້ວທູນວ່າ, “ສະບາຍດີ, ທ່ານອາຈານ!” ແລ້ວເຂົາກໍຈຸບພຣະອົງ.⁵⁰ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າແກ່ຢູ-
ດາວ່າ, “ສະຫາຍເອີຍ, ທ່ານມາທີ່ນີ້ເຮັດຫຍັງ?” ແລ້ວຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຂົ້າມາ, ແລະ ຍືນມືເພື່ອຈັບກຸມພຣະເຢຊູໄວ້.

⁵¹ເບິ່ງແມ, ມີຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຢູ່ກັບພຣະເຢຊູ ຊຶ່ງຄາບອອກ ແລະ ໄດ້ຝັນຫູ່ຂ້ອຍໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງມະຫາປະໂລຫິດຂາດເບື້ອງໜຶ່ງ.⁵²ພຣະ-
ເຢຊູເຈົ້າຈິງຊົງບອກຜູ້ນັ້ນວ່າ, “ຈົງເອົາດາບຂອງທ່ານມັງຽນໄວ້, ເພາະວ່າບັນດາຜູ້ທີ່ຖືດາບກໍຈະຖືກທໍາລາຍດ້ວຍດາບ.

⁵³ທ່ານຄິດວ່າເຮົາຈະຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ບໍ່? ແລະ ໃນທັນທີພຣະ-

ອີງຈະໃຊ້ຫມູ່ທູດສະຫວັນມາຫາເຮົາກວ່າສິບສອງກອງທັບບໍ່ໄດ້ບໍ? ⁵⁴ແຕ່ຖ້າຢ່າງນັ້ນພຣະຄັມພິທີໄດ້ກ່າວໄວ້ ຈະເຮັດສຳເລັດໄດ້ຢ່າງໃດ, ເພາະສະນັ້ນສິ່ງນີ້ຕ້ອງເກີດຂຶ້ນ?”

⁵⁵ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວກັບປວງຊິນວ່າ, “ທ່ານທັງຫລາຍຖືກໂຕບຸກຄົນໄມ້ຕະບອງອອກມາຈັບເຮົາເຫມືອນຈັບໂຈນບໍ່? ເຮົາໄດ້ນັ່ງສັງສອນໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານທຸກວັນ ແລະ ພວກທ່ານບໍ່ໄດ້ຈັບເຮົາ. ⁵⁶ແຕ່ເຫດການທັງປວງນີ້ໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນເພື່ອຈະສຳເລັດຕາມທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ຂຽນໄວ້.” ຫລັງຈາກນັ້ນພວກສາວິກທັງຫມົດໄດ້ປະພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ພາກັນໜີໄປ.

⁵⁷ພວກທີ່ຈັບພຣະເຢຊູໄດ້ພາພຣະອົງໄປຫາມະຫາປະໂລຫິດຊືກາຢະຟາ, ບ່ອນທີ່ພວກນັກທັມ ແລະ ພວກຜູ້ອາດຸໂສໄດ້ມາປະຊຸມກັນນັ້ນ. ⁵⁸ແຕ່ເປໂຕໄດ້ຕາມພຣະອົງໄປໃນໄລຍະຫ່າງໆ ຈົນມາເຖິງເດີນບ້ານຂອງມະຫາປະໂລຫິດແລ້ວເຂົ້າໄປນັ່ງຢູ່ກາງເດີນບ້ານກັບພວກຍາມເພື່ອຊອມເບິ່ງວ່າຫຼືສູດຂອງເລື່ອງນັ້ນຈະເປັນຢ່າງໃດ.

⁵⁹ໃນເວລານັ້ນ ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ກັບບັນດາສະມາຊິກສານ ໄດ້ຫາພະຍານຕິວະມາເບີກຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ເພື່ອຂ້າພຣະອົງເສັງ.

⁶⁰ເຖິງແມ່ນວ່າມີພະຍານຕິວະຫລາຍຢາກມາໃຫ້ການກໍ່ຕັ້ງ ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ຫາຫລັກຖານຫຍັງບໍ່ໄດ້. ແຕ່ຫລັງຈາກນັ້ນມີສອງຄົນໄດ້ມາໃຫ້ການວ່າ, ⁶¹“ຜູ້ນີ້ແຫລະ, ໄດ້ກ່າວວ່າເຮົາສາມາດຈະມ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈະສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ພາຍໃນສາມວັນ.”

⁶²ມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ຍິນຂຶ້ນແລະ ໄດ້ຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າຈະບໍ່ຕອບຫຍັງບໍ່? ຄຳພະຍານທີ່ຄົນເຫລົ່ານີ້ກ່າວຕໍ່ສູ້ເຈົ້າດ້ວຍເລື່ອງອັນໃດ?” ⁶³ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງມີຄຳຕອບ ແລ້ວມະຫາປະໂລຫິດຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ເຮົາໃຫ້ເຈົ້າສາບານໂດຍອ້າງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ໃຫ້ເຈົ້າບອກເຮົາວ່າເຈົ້າເປັນພຣະຄຣິດພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່?” ⁶⁴ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບເຂົາວ່າ, “ທ່ານເວົ້ານັ້ນແລ້ວ, ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປພວກທ່ານຈະເຫັນບຸດມະນຸດນັ່ງຢູ່ເບື້ອງຂວາຂອງຜູ້ຊົງຮິດທານພາຍ ແລະ ກຳລັງສະເດັດມາເທິງເມກໃນທ້ອງຟ້າ.”

⁶⁵ແລ້ວມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ຈັກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນອອກ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ມັນໄດ້ເວົ້າຫມິນປະຫມາດພຣະເຈົ້າແລ້ວ! ແລ້ວພວກເຮົາຍັງຈະຕ້ອງການພະຍານອັນໃດອີກ? ນີ້ແຫລະ, ທ່ານໄດ້ຍິນຄຳປະຫມາດພຣະເຈົ້ານັ້ນແລ້ວ. ⁶⁶ພວກທ່ານຄິດເຫັນຢ່າງໃດ?” ພວກເຂົາກໍ່ຕອບວ່າ, “ມັນສົມຄວນຕາຍ.”

⁶⁷ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຖືມື້າລາຍໃສ່ພຣະພິກ ແລະ ທັງທຸບຕິພຣະອົງ, ແລະ ບາງຄົນໄດ້ເອົາມືຕິບພຣະອົງ, ⁶⁸ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ຖ້າແມ່ນພຣະຄຣິດ, ຈຶ່ງຫວາຍໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາຮັບຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜຕິບມື້?”

⁶⁹ຂະນະທີ່ເປໂຕນັ່ງຢູ່ນອກກາງເດີນບ້ານຢູ່ນັ້ນ, ແລະ ມີຍິງໃຊ້ຄິນຫນຶ່ງມາຫາກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າເຄີຍຢູ່ກັບເຢຊູໂທຄາລິເລເຫມືອນກັນ.” ⁷⁰ແຕ່ເປໂຕຕອບປະຕິເສດຕໍ່ຫນ້າຄິນທັງປວງ ໂດຍກ່າວວ່າ, “ຫີເຈົ້າເວົ້ານັ້ນ, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ.”

⁷¹ເມື່ອລາວຢ່າງອອກໄປປະຕູບ້ານ ມີຍິງໃຊ້ຄິນຄິນຫນຶ່ງຫລຽວເຫັນ ຈຶ່ງກ່າວແກ່ຄິນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ຫນ້າວ່າ, “ຄິນນີ້ແຫລະ, ເຄີຍຢູ່ກັບເຢຊູໂທຄາລິເລເຮັດ.” ⁷²ເປໂຕໄດ້ປະຕິເສດທັງສາບານວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກຊາຍຄິນນັ້ນ!”

⁷³ຫລັງຈາກນັ້ນຫນ້ອຍຫນຶ່ງ ຄິນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ໃກ້ໆກັນນັ້ນກໍ່ມາເວົ້າກັບເປໂຕວ່າ, “ແມ່ນແລ້ວ, ເຈົ້າເປັນຄິນຫນຶ່ງໃນພວກນັ້ນແທ້ ດ້ວຍວ່າສຳນຽງຂອງເຈົ້າກໍ່ສຳຄັນໃຫ້ຮູ້ໂຕເອງ.” ⁷⁴ຈາກນັ້ນເປໂຕກໍ່ຕັ້ງຕົນບໍ່ອຍດ່າ ແລະ ສາບານວ່າ, “ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກຄິນນັ້ນ, ” ແລະ ໃນທັນໃດນັ້ນໄກ່ກໍ່ຂັ້ນ. ⁷⁵ເປໂຕຈຶ່ງໄດ້ຮະນຶກເຖິງຄຳພຣະເຢຊູຊົງກ່າວໄວ້ວ່າ, “ກ່ອນໄກ່ຂັ້ນ ທ່ານຈະປະຕິເສດເຮົາເຖິງສາມເທືອ, ” ແລ້ວເປໂຕກໍ່ອອກໄປຂ້າງນອກຮ້ອງໄຫ້ຂົມຂຶ້ນເປັນທຸກຫນັກໃຈ.

27 ¹ເມື່ອຮຸ່ງເຮົາມາ, ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດທັງຫມົດ ແລະ ພວກຜູ້ອາດຸໂສຂອງພົນລະເມືອງທັງຫມົດ ໄດ້ປົກສາກັນຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າເພື່ອຈະປະຫານຊີວິດພຣະອົງ. ²ພວກເຂົາໄດ້ມັດພຣະອົງ, ແລະ ພາໄປມອບໃຫ້ປິລາດຜູ້ປົກຄອງ.

³ຫລັງຈາກນັ້ນຢູດາ, ຜູ້ທຣະຍົດຕໍ່ພຣະອົງນັ້ນ, ເມື່ອໄດ້ເຫັນວ່າພຣະອົງຕ້ອງຖືກໂທດ, ເຂົາກໍ່ກິນແຫນງໄດ້ກັບໃຈ ແລະ ຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາເງິນສາມສິບຫລຽນນັ້ນມາສົ່ງຄືນໃຫ້ແກ່ພວກປະໂລຫິດ ແລະ ພວກຜູ້ອາດຸໂສ, ⁴ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຜິດບາບແລ້ວ ເພາະໄດ້ມອບຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດໃຫ້ເຖິງຄວາມຕາຍ.” ແຕ່ຄິນເຫລົ່ານັ້ນຕອບວ່າ, “ການນັ້ນແມ່ນທຸລະອັນໃດກັບພວກເຮົາ? ໃຫ້ເປັນທຸລະຂອງເຈົ້າເອງ.” ⁵ແລ້ວຢູດາຈຶ່ງໂຍນເຖິມເງິນໄວ້ໃນພຣະວິຫານ, ແລະ ຈາກໄປແລ້ວອອກໄປຜູກຄໍຕິວເອງຕາຍເສັງ.

⁶ບັນດາຫົວໜ້າປະໂລຫິດຈຶ່ງເກັບເອົາເງິນນັ້ນໄວ້ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ເປັນການຜິດກົດບັນຍັດທີ່ຈະເກັບເງິນນັ້ນໄວ້ໃນຄັງພຣະວິຫານ, ເພາະເປັນຄຳເລືອດ.” ⁷ພວກເຂົາໄດ້ປົກສາຕິກລົງກັນ ແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ເອົາເງິນນັ້ນໄປຊື້ດິນຂອງຊ່າງປັນຫມ້. ⁸ເພື່ອໃຫ້ເປັນບ່ອນຝັງສົບຄົນຕ່າງຕ່າງ. ເພາະສັນນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນທີ່ດິນນັ້ນວ່າ “ດິນເລືອດ” ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

⁹ເມື່ອນັ້ນກໍ່ສຳເລັດຕາມພຣະທັມທີ່ຊົງບອກໄວ້ ໂດຍເຢເຣມີຍາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ຫົວວ່າ, “ເຂົາໄດ້ຮັບເງິນສາມສິບຫລຽນ ຊຶ່ງເປັນລາຄາຜູ້ນັ້ນ ຫີຄິນອິສະຣາເອນໄດ້ຕິລາຄາໄວ້, ¹⁰ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເງິນນັ້ນໄປເປັນຄຳສຳລັບນາຂອງຊ່າງປັນຫມ້, ຕາມທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງຂ້າພຣະເຈົ້າໄວ້.”

¹¹ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຍິນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຜູ້ປົກຄອງ, ແລະ ຜູ້ປົກຄອງຈຶ່ງໄດ້ຖາມພຣະອົງວ່າ, “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາດຢືວບໍ່?” ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ຕາມທີ່ທ່ານເວົ້ານັ້ນແລ້ວ.” ¹²ແຕ່ເມື່ອພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ແລະ ພວກຜູ້ອາດຸໂສ, ໄດ້ກ່າວໂທດໃສ່ພຣະອົງ, ພຣະອົງກໍ່ບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບປະການໃດ.

¹³ໃນເວລານັ້ນ ປິລາດຈຶ່ງກ່າວແກ່ພຣະອົງວ່າ, “ພວກເຂົາໃສ່ຮ້າຍຕໍ່ສູ້ທ່ານຫລາຍປະການ ທ່ານບໍ່ໄດ້ຍິນບໍ່?” ¹⁴ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງຕອບຈັກຄຳຈົນຜູ້ປົກຄອງປະຫລາດໃຈຫລາຍ.

¹⁵ມີທ່ານຽມທີ່ຜູ້ປົກຄອງຈະປ່ອຍນັກໂທດຄິນຫນຶ່ງ ຕາມທີ່ປະຊາຊົນຮ້ອງຂໍ. ¹⁶ໃນຄວາມນັ້ນມີນັກໂທດຄິນຫນຶ່ງຜູ້ທີ່ພວກເຂົາຮູ້ຈັກທົ່ວໄປ ຊື່ບາຣາບາ.

¹⁷ດັ່ງນັ້ນເມື່ອປະຊາຊົນມາປະຊຸມກັນແລ້ວ ປິລາດໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ອຍຜູ້ໃດ ປ່ອຍບາຣາບາ ຫລື ເຢຊູຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າພຣະຄຣິດ?” ¹⁸ເພາະປິລາດຮູ້ຢູ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ມອບພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ແກ່ລາວໄວ້ດ້ວຍຄວາມອິດສາ. ¹⁹ໃນຂະນະທີ່ປິລາດນັ່ງຢູ່ບ່ອນພິພາກສານັ້ນ, ພັນຣະຍາຂອງທ່ານໄດ້ໃຊ້ຄິນມາຮຽນວ່າ, “ຢ່າໄດ້ພິວພັນກັບເລື່ອງຄິນທີ່ບໍ່ມີຜິດນັ້ນ. ດ້ວຍວ່າວັນນີ້ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມທຸກໃຈຫລາຍຍ້ອນຂ້ານ້ອຍມີຄວາມຝັນກ່ຽວກັບຜູ້ນີ້.”

²⁰ຂະນະນັ້ນຫົວໜ້າພວກປະໂລຫິດ ແລະ ພວກອາດຸໂສໄດ້ ປຸກລະດົມໃຫ້ປະຊາຊົນຮ້ອງຂໍໃຫ້ປ່ອຍບາຣາບາ, ແລະ ໃຫ້ຂ້າພຣະເຢຊູເຈົ້າເສັງ.

²¹ແລ້ວຜູ້ປົກຄອງຈຶ່ງຖາມເຂົາອີກວ່າ, “ໃນສອງຄິນນີ້ພວກເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ອຍຜູ້ໃດ?” ເຂົາຕອບວ່າ, “ບາຣາບາ.” ²²ແລ້ວປິລາດຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຖ້າຢ່າງນັ້ນ, ເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດ ແກ່ເຢຊູຜູ້ເອີ້ນວ່າພຣະຄຣິດ?” ພວກເຂົາພາກັນຕອບວ່າ, “ໃຫ້ຄິງເຂົາທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.”

²³ແລ້ວປິລາດຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ເປັນຫຍັງ, ຄິນນີ້ໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດ?” ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ພາກັນຮ້ອງຂຶ້ນຕື່ມວ່າ, “ໃຫ້ຄິງເຂົາເສັງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.” ²⁴ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອປິລາດໄດ້ເຫັນວ່າຕົນເອງບໍ່ສາມາດເຮັດສິ່ງໃດໄດ້, ມີແຕ່ຈະເກີດການຊົນວາຍຂຶ້ນ, ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ເອົານ້ຳມາລ້າງມືຕໍ່ຫນ້າປະຊາຊົນ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຮົາບໍ່ມີຄວາມຜິດໃນເລື່ອງການຕາຍ ຂອງຜູ້ນີ້. ໃຫ້ເປັນທຸລະຂອງພວກເຈົ້າເອງສາ.”

²⁵ປະຊາຊົນພາກັນຕອບວ່າ, “ໃຫ້ໂທດເລື່ອງຄວາມຕາຍຂອງມັນຕິກໃສ່ພວກເຮົາ ແລະ ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາ.” ²⁶ຈາກນັ້ນປິລາດຈຶ່ງປ່ອຍບາຣາບາໃຫ້ເຂົາ ແລະ ເມື່ອໃຫ້ຂຽນພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວ ກໍ່ມອບໃຫ້ຄິງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

²⁷ ແລ້ວພວກທະຫານຂອງຜູ້ປົກຄອງໄດ້ພາພຣະເຢຊູເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນເດີນບ້ານຂອງຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ໄດ້ຮວບຮວມທະຫານທັງກອງມາອ້ອມພຣະອົງໄວ້.
²⁸ ພວກເຂົາໄດ້ແກ້ເຄື່ອງທຶງຂອງພຣະອົງອອກ ແລ້ວເອົາເສື້ອແຕ່ງສິດມານຸ່ງໃຫ້ພຣະອົງ.²⁹ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາມິ່ງກຸດຫນາມມາສູບໃສ່ຫົວຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວເອົາໄມ້ອີ່ໄວ້ໃຫ້ພຣະອົງຖືໄວ້ໃນພຣະຫັດເບືອງຂວາ ແລະ ຄູ່ເຂົາລົງຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ, ກ່າວຄຳເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງວ່າ, “ກະສັດຂອງຊາດຍິວເອີຍ, ຂໍຊົງພຣະອົງເຮັດເຖີນ!”

³⁰ ພວກເຂົາໄດ້ຖືມື້ນຳລາຍໃສ່ພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ເອົາໄມ້ອີ່ນັ້ນທີ່ຕົວພຣະອົງຫລາຍຄັ້ງຕິແລ້ວຕີອີກ.³¹ ເມື່ອພວກເຂົາເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງແລ້ວ, ພວກເຂົາໄດ້ຖອດເຄື່ອງອອກຈາກພຣະອົງ ແລະ ເອົາເຄື່ອງຂອງພຣະອົງເອງມານຸ່ງໃຫ້ ແລະ ໄດ້ນຳພຣະອົງອອກໄປເພື່ອຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

³² ຂະນະທີ່ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ພົບຊາຍຄົນຫນຶ່ງທີ່ຊື່ຊີໂມນມາຈາກໄທກິເຣເນ, ຈຶງເກນຄົນນັ້ນໃຫ້ແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງໄປ.

³³ ເມື່ອມາເຖີງບ່ອນຫນຶ່ງເອີ້ນວ່າໂຄລະໂຄທາ ທີ່ແປວ່າ “ກະໂຫລກຫົວ.”³⁴ ພວກເຂົາໄດ້ເອົາເຫລົ້າແວງປະສົມກັບນ້ຳປົມມາໃຫ້ພຣະອົງດືມ. ແຕ່ເມື່ອຊົງຊົມແລ້ວ, ພຣະອົງບໍ່ຊົງຍອມດືມ.

³⁵ ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຄົງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍ່ເອົາເຄື່ອງຂອງພຣະອົງມາຈິກສະຫລາກແບ່ງປັນກັນ.³⁶ ແລ້ວກໍ່ພາກັນນັ່ງເຝົ້າພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ.³⁷ ພວກເຂົາຕິດປ່າຍທີ່ມີຂໍ້ຄວາມກ່າວໂທດຕິດໄວ້ເຫນືອຫົວຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງອ່ານວ່າ, “ຜູ້ນີ້ຄືເຢຊູກະສັດຂອງຊາດຍິວ.”

³⁸ ມີໂຈນສອງຄົນຖືກຄຶງກາງແຂນຜ່ອມກັບພຣະອົງ, ທີ່ເບືອງຂວາຄົນຫນຶ່ງ ແລະ ເບືອງຊ້າຍຄົນຫນຶ່ງ.³⁹ ຝ່າຍຄົນທັງປວງທີ່ຢ່າງຜ່ານໄປມານັ້ນ, ກໍ່ຫມິນປະຫມາດພຣະອົງ ແລະ ແກງວ່າຫົວເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງ, ແລະ ກ່າວວ່າ,⁴⁰ ແລະ ສ້າງຂຶ້ນໃຫມ່ໃນສາມວັນເອີຍ, ຈຶງຊ່ວຍຕົວເອງໃຫ້ຜົນແມ່!, ຖ້າເຈົ້າເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ກໍ່ ຈຶງລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນສະ!”

⁴¹ ໃນທ່ານອງດຽວກັນນັ້ນພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ກັບພວກນັກຫັມ ແລະ ພວກຜູ້ອາຈູໂສກໍ່ໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງວ່າ,⁴² “ມັນຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ຜົນໄດ້, ແຕ່ຊ່ອຍຕົວເອງບໍ່ໄດ້. ມັນເປັນກະສັດອິສະຣາເອນ. ໃຫ້ມັນລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນດຽວນີ້ແມ່, ແລ້ວພວກເຮົາຈະໄດ້ເຊືອຖືມັນ.

⁴³ ທ່ານໄດ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ, ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະທັຍໃນທ່ານ, ກໍ່ໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄຜດໃຫ້ທ່ານຜົນໄດ້ໃນບັດນີ້. ເພາະທ່ານໄດ້ເວົ້າວ່າ ‘ເຮົາເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ’.”⁴⁴ ຢ່າງດຽວກັນນັ້ນ ພວກໂຈນຜູ້ຖືກຄຶງໄວ້ພ້ອມກັນກັບພຣະອົງກໍ່ໄດ້ກ່າວຄຳຫຍາບຊ້າຕໍ່ພຣະອົງເຫມືອນກັນ.

⁴⁵ ໃນເວລານັ້ນ ໄດ້ເກີດການມືດມົວປົກຄຸມທົ່ວແຜ່ນດິນຕັ້ງແຕ່ທ່າຽງຈົນຮອດປ່າຍສາມໂມງ.⁴⁶ ພໍຮອດເວລາປະມານປ່າຍສາມໂມງພຣະເຢຊູຊົງຮ້ອງສຽງດັງວ່າ, “ເອລີ ເອລີ ແລມາ ຊາບັກຫານີ” ເຊິ່ງມີຄວາມຫມາຍວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງເອີຍ, ເຫດສັນ- ໃດຈຶ່ງຊົງປະຖິ້ມຂ້າພຣະອົງເສັ້ງ?”⁴⁷ ເມື່ອບາງຄົນທີ່ຢືນຢູ່ນັ້ນເມື່ອໄດ້ຍິນກໍ່ເວົ້າວ່າ, “ຄົນຜູ້ນີ້ເອີ້ນຫາອາລີຢາ.”

⁴⁸ ໃນທັນໃດນັ້ນມີຜູ້ຫນຶ່ງໃນພວກເຂົາແລ່ນໄປເອົາຟອງນ້ຳຈຸ່ມເຫລົ້າແວງສົມໃຫ້ເຕັມ. ແລ້ວສຽບໃສ່ປາຍໄມ້ອີ່ ແລະ ຍືນໃຫ້ພຣະອົງກິນ.
⁴⁹ ແຕ່ຄົນອື່ນເວົ້າວ່າ, “ຢ່າໄປຫຍັງກັບມັນເລີຍ, ຖ້າເບິ່ງກ່ອນວ່າເອລີ-

ຢາຈະມາຊ່ອຍມັນໃຫ້ຜົນຫລືບ?”⁵⁰ ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍ່ຊົງຮ້ອງສຽງດັງຂຶ້ນອີກຄັ້ງດ້ວຍສຽງດັງ ແລ້ວຊົງສິນລົມຫາຍໃຈ.

⁵¹ ເບິ່ງແມ່, ຜ້າກັງໃນພຣະວິຫານກໍ່ຊົງຖືກຈິກໄປເປັນສອງຕ່ອນ ຕັ້ງແຕ່ເທິງລົງເຖີງລຸ່ມ, ແລະ ແຜ່ນດິນກໍ່ສະຫ້ານຫວັ້ນໄຫວ, ແລະ ສີລາກໍ່ແຕກອອກຈາກກັນ.⁵² ອຸບໂມງຝັງສິບກໍ່ໄຂອອກ ສິບພວກໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍຄົນທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວກໍ່ເປັນຄົນມາ.⁵³ ພວກເຂົາທັງຫລາຍຈຶ່ງພາ- ກັນອອກຈາກອຸບໂມງ ແລະ ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງເປັນຄົນມາ ແລ້ວກໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນນະຄອນສັກສິດປະກົດຕົວໃຫ້ຫລາຍຄົນເຫັນ.

⁵⁴ ໃນເວລານັ້ນ ເມື່ອນາຍຮ້ອຍ ແລະ ທະຫານທີ່ເຝົ້າພຣະສິບພຣະເຢຊູຢູ່ນຳກັນ ເມື່ອໄດ້ເຫັນແຜ່ນດິນຫວັ້ນໄຫວ ແລະ ເຫດການທັງປວງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ, ກໍ່ພາກັນຢ້ານຫລາຍຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າ, “ຈຶງແທ້ແລ້ວ, ທ່ານຜູ້ນີ້ແມ່ນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.”⁵⁵ ຢູ່ທີ່ນັ້ນມີຜູ້ຍິງຫລາຍຄົນຄອຍເບິ່ງແຕ່ຫ່າງໄກ ຄືພວກຍິງທີ່ໄດ້ຕິດຕາມ ແລະ ບິວລະບັດພຣະເຢຊູຕັ້ງແຕ່ແຂວງຄາລີເລມາ.⁵⁶ ໃນພວກນັ້ນມີມາຣິອາໄທມັກດາລາ, ມາຣິອາມານດາຂອງຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢ- ເຊັບກັບມານດາຂອງລູກຊາຍຂອງເຊເບດຕາຍ.

⁵⁷ ເມື່ອເຖີງເວລາຄ່ຳ, ມີເສດຖີຄົນຫນຶ່ງ ເຊິ່ງມາຈາກອາຣີມາທາຍ ຊື່ໂຢເຊັບ, ຜູ້ເປັນລູກສິດຄົນຫນຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູເຫມືອນກັນ.⁵⁸ ທ່ານຜູ້ນີ້ໄດ້ໄປຫາປີ- ລາດຂໍເອົາພຣະສິບພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ແລ້ວປີລາດຈຶ່ງຊົງໃຫ້ມອບພຣະສິບນັ້ນແກ່ເພີນ.

⁵⁹ ໂຢເຊັບໄດ້ນຳເອົາພຣະສິບ, ແລະ ຫຸ້ມຫໍ່ພຣະສິບໄວ້ດ້ວຍຜ້າປ່ານສະອາດ,⁶⁰ ແລະ ນຳພຣະສິບໄປບັນຈຸວາງໃນອຸບໂມງໃຫມ່ຂອງຕົນ ຊຶ່ງທ່ານໄດ້ສະ- ກັດໄວ້ໃນຫີນ. ແລະ ທ່ານກຶງຫີນໃຫຍ່ກ້ອນຫນຶ່ງອັດປາກອຸບໂມງໄວ້ແລ້ວກໍ່ຈາກຫນີໄປ.⁶¹ ມາຣິ ຊາວມັກດາລາ ແລະ ມາຣິອາອີກຄົນຫນຶ່ງນັ້ນກໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ພວກເຂົານັ່ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າອຸບໂມງນັ້ນ.

⁶² ພໍຮຸ່ງເຮົາຂຶ້ນໃນວັນຕໍ່ມາ, ເຊິ່ງເປັນວັນຖັດຈາກວັນຈັດແຈ່ງ, ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ແລະ ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ພາກັນໄປຫາປີລາດ.

⁶³ “ທ່ານຜູ້ປົກຄອງທີ່ນັບຖື, ພວກຜູ້ຂ້າຈື່ຈຳໄດ້ວ່າຄົນຫລອກລວງຜູ້ນັ້ນ ເມື່ອຍັງມີຊີວິດຢູ່ ມັນໄດ້ເວົ້າວ່າ ‘ພາຍຫລັງສາມວັນແລ້ວເຮົາຈະເປັນຄົນມາໃຫມ່’.”

⁶⁴ ເຫດສັນນັ້ນຂໍທ່ານບັນຊາສັງການເພື່ອໃຫ້ມີການເຝົ້າອຸບໂມງຝັງສິບ ໄວ້ຢ່າງແຂງແຮງຈົນເຖີງວັນຖ້ວນສາມ, ເພາະຢ້ານວ່າພວກສາ- ວິກຂອງມັນຈະມາລັກເອົາສິບໄປແລ້ວຈະກ່າວຕໍ່ພົນລະເມືອງວ່າ, ‘ເພີນເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ’, ແລະ ການຫລອກລວງຄັ້ງສຸດທ້າຍນີ້ຈະຮ້າຍແຮງກວ່າຄັ້ງກ່ອນ.”

⁶⁵ ປີລາດໄດ້ບອກກັບພວກເຂົາວ່າ, “ເອົາຄົນຍາມໄປເຖີດ ແລະ ຈຶງເຝົ້າໃຫ້ປອດພ້ອມເທົ່າທີ່ທ່ານຈະເຮັດໄດ້.”⁶⁶ ແລະ ເຝົ້າອຸບໂມງຝັງສິບນັ້ນຢ່າງຄັກແນ່, ປະ- ຫັບຕາໃສ່ຫີນໄວ້ ແລະ ຕັ້ງທະຫານຍາມໃຫ້ເຝົ້າຢູ່.

28 ¹ ບັດນີ້ໃນວັນສະບາໂຕ, ເວລາໃກ້ຮຸ່ງເຮົາວັນຕົ້ນສັບປະດາ, ມາຣິອາ ໄທມັກດາລາ ແລະ ມາຣິອາອີກຄົນຫນຶ່ງກໍ່ໄດ້ພາກັນໄປເບິ່ງອຸບໂມງຝັງສິບ.
² ເບິ່ງແມ່, ໄດ້ເກີດແຜ່ນດິນຫວັ້ນໄຫວຢ່າງຫນັກ, ດ້ວຍວ່າມີທູດສະຫວັນຕົນຫນຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລົງມາຈາກສະຫວັນ ແລະ

ໄດ້ກຶງກ້ອນຫີນອອກ, ແລ້ວກໍ່ນັ່ງເທິງຫີນນັ້ນ.
³ ໃບຫນ້າຂອງເພີນນັ້ນເຫມືອນແສງຟ້າແມບ, ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງກໍ່ຂາວເຫມືອນຫີມະ.⁴ ແລະ ກາຍເປັນເຫມືອນຄົນຕາຍ.

⁵ ທູດສະຫວັນຕົນນັ້ນໄດ້ກ່າວແກ່ພວກຜູ້ຍິງວ່າ, “ຢ່າຢ້ານເລີຍ ດ້ວຍວ່າເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າພວກເຈົ້າມາຊອກຫາພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ຖືກຄຶງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.
⁶ ແຕ່ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວແລ້ວ. ຈຶງມາເບິ່ງບ່ອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ບັນທຶມຢູ່ນັ້ນ.”⁷ ພຣະອົງຖືກຊົງບັນ- ດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍແລ້ວ, ເບິ່ງແມ່, ພຣະອົງສະເດັດໄປຍັງແຂວງຄາລີເລກ່ອນທ່ານທັງຫລາຍ. ພວກທ່ານຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ,’

ນີ້ແຫລະ, ເຮົາໄດ້ບອກພວກເຈົ້າແລ້ວ.”
⁸ ພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຮີບແລ່ນອອກຈາກອຸບໂມງຝັງສິບຢ່າງໄວ ດ້ວຍທັງຢ້ານທັງຍິນດີຫລາຍ, ແລະ ໄດ້ແລ່ນໄປບອກພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ.⁹ ພຣະ- ເຢຊູໄດ້ສະເດັດມາພົບເຂົາ ແລະ ໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ, “ສັນຕິສຸກຈຶ່ງມີແກ່ພວກເຈົ້າເຖີນ” ຢ່າງເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ເຂົ້າມາຈັບພຣະບາດນະມັດສະການພຣະອົງ.

¹⁰ “ຢ່າຊຸ່ຢ້ານ ຈຶງໄປບອກພວກພິນອງຂອງເຮົາ ໃຫ້ໄປຍັງແຂວງຄາລີເລ. ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເຮົາທີ່ນັ້ນ.”

¹¹ ບັດນີ້ໃນຂະນະທີ່ພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ລັງໄປ, ເບິ່ງແມ່, ມີຜູ້ເຝົ້າຍາມບາງຄົນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ ໄດ້ເລົ່າເຫດການທັງປວງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ໃຫ້ພວກຫົວໜ້າປະໂລຫິດຂອງຕົນຝັງ.¹² ແລະ ພວກຜູ້ອາຈູໂສໄດ້ພົບ ປະຊຸມປົກສາກັນເຖີງເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍ່ເອົາເງິນຈຳ-

ນວນຫລາຍແຈກໃຫ້ພວກທະຫານເຫລົ່ານັ້ນ,¹³ ແລະ ສັງພວກທະຫານວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ ‘ພວກສາວິກຂອງ ‘ພຣະເຢຊູ’ ໄດ້ມາໃນເວລາກາງຄືນ ແລະ ໄດ້ລັກເອົາສິບໄປເວລາຫມູ່ເຮືອນອນຫລັບຢູ່.

¹⁴ຖ້າເລື່ອງນີ້ຮູ້ໄປເຖິງຜູ້ປົກຄອງແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະເວົ້າແກ້ຕົວໃຫ້ທ່ານເອງ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າຕ້ອງກັງວົນ- ໃຈ.”¹⁵ ດັ່ງນັ້ນບັນດາທະຫານຈຶ່ງໄດ້ຮັບເງິນແລະ ພວກເຂົາກໍ່ພາກັນເຮັດຕາມຄຳແນະນຳນັ້ນ. ຊຶ່ງເລື່ອງນີ້ໄດ້ຊຳລືໄປໃນບັນດາພວກຍົວ ແລະ ສືບເນືອງຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

¹⁶ແຕ່ພວກສາວິກສືບເອັດຄົນໄດ້ໄປຍັງແຂວງຄາລິເລ, ໄປເຖິງພູຫີພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພາກຳນົດໄວ້ກັບເຂົາ.¹⁷ ເມື່ອພວກເຂົາເຫັນພຣະອົງແລ້ວ, ພວກເຂົາຈຶ່ງນະມັດສະການພຣະອົງ, ແຕ່ບາງຄົນກໍ່ຍັງສົງໃສຢູ່.

¹⁸ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຫາພວກເຂົາ ແລະ ຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ສິດທິອຳນາດທັງຫມົດໃນສະຫວັນ ແລະ ຫີແຜ່ນ- ດິນໂລກກໍ່ໄດ້ຊົງມອບໃຫ້ແກ່ເຮົາແລ້ວ.¹⁹ ພວກທ່ານຈຶ່ງອອກໄປ ແລະ ຈົງເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ. ບັບຕີສະ- ມາພວກເຂົາໃນພຣະນາມຂອງພຣະບິດາ, ຂອງພຣະບຸດ, ແລະ ຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດເຈົ້າ.

²⁰ສັງສອນພວກເຂົາໃຫ້ເຊື່ອຝັງສັງສາຣະພັດຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັງພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນ, ເບິ່ງແມ, ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍສະເຫມີໄປ, ຈົນກວ່າຈະເຖິງວັນທີສິ້ນໂລກ.”